

Editorial Albamarc

EDITORIAL
ALBAMARC

TEMPS DE SECRETS

Editorial Albamarc | JOAN FRANCESC LINO MIQUEL

TEMPS
DE
SECRETS

Joan Francesc Lino

CAPÍTOL 1

L'esperança i la contrarietat

La nit era fosca, ennuvolada, i fresca. La primera de la tardor. L'estiu, llarg, calitjós, ja havia castigat prou. El desgast era lògic i natural. El canvi d'estació era celebrat per tothom i les primeres jaquetes tapaven d'il·lusió i records a tots els vianants de la Rambla. Records que provenien del passat i d'aquelles estacions ben marcades que no fallaven mai. Un calendari matemàtic. De fet, quan era petita i la mare feia la muda dels armaris, encertava de ple. Una previsió meteorològica perfecta. A mitjans de setembre, peces llargues, samarretes gruixudes, abrics penjats, i les botes d'aigua al costat de la porta. La roba curta ja no treia el nas fins la primavera següent. Ara, tot era diferent. Estàvem a dos de novembre, passat tot sants, i les nits encara eren molt suaus. Les castanyes i els panellets havien quedat reduïts a un consum efímer, quasi de tradició i cortesia. Amb les temperatures més elevades que de costum, ja no entraven de gust. Unes postres arrelades que havien perdut la gràcia i que s'havien vist desproveïdes de sentit per culpa del canvi climàtic. Quan l'àvia es queixava d'aquell trasbals, recordo que sempre me'n reia. Avui dia, reconec que tenia tota la raó. Enyoro tant la seva presència com enyoro aquells hiverns durs i freds que ens mantenien a tots junts al voltant de la llar de foc. Tota la quitxalla, germans, amics, cosins, aprofitàvem el darrer alè de la tarda per escoltar embaladits com l'àvia, des del seu escó, amb el ferro de les brases a la mà, s'inventava noves històries de follets i herois. Eren relats que cobraven vida, com si l'àvia els hagués viscut en primera persona. Hi tenia la mà trencada.

La meva amiga m'esperava davant del Casino. El divendres tocava sortir de copes. Era una rutina de l'hivern que desitjàvem encetar. Els arbres de fulla caduca, despistats i enganyats, havien deixat caure el fullam i n'havien tret de nou. Era una imatge curiosa. El contrast de colors formaven un quadre atractiu. Verd viu, marró apagat, groc esmorteït, i taronja fluorescent. El deliri d'un pintor detallista.

Com de costum, arribava tard. La Sílvia ja feia una bona estona que m'esperava. M'agradava. Preferia arribar i moldre que tindrem que rosegat les ungles. L'excusa era la de sempre. Dubtava amb el maquillatge i el vestuari. I de fet, no era cap mentida. La imatge de

l'espill sempre em reflectia defectes. Posés com em posés i pintés com em pintés. Inseguretat. Aquesta era la mare de tots els mals. Mai em veia perfecta.

-No diguis bajanades! – exclamava la Sílvia. – Estàs divina. Ja m'agradaria a mi...

Tot i els seus ànims, els meus dubtes no s'esvaïen. En el fons, jo sabia que entre les dues no hi havia punt de comparació. Ella era la noia model. Estimada i desitjada per tots els nois de l'institut. Quan la veien passar, literalment, bavejaven. Lògic. La Sílvia era una adolescent de cine. Tenia la pell fina, fresca, d'un blanc seràfic, immaculat, que li donava un aspecte de fragilitat encisadora. Els ulls, rodons, oberts, desperts, de gran lluminositat, omplien la cara ressaltant per llur blavor enlluernadora, gairebé, hipnotitzaven. El nas era discret, bufó, i amb concordança amb la simetria facial. Els llavis, carnosos, de justa densitat i de mida correcta, despertaven l'interès de tothom, fins i tot, el de les noies. Els admiraven. Deien que desprenien una sensualitat captivadora. La seva llarga cabellera daurada, fina, de tacte suau, tractada quasi diàriament per professionals, tenia un moviment envejat i apreciat a la vegada. Però veritablement, el que feia dur de corcoll a tots els mascles de l'institut, era el seu cos. Aquells quinze anys semblaven falsos. Tenia les corbes d'una noia de divuit o dinou. Uns pits rodons, inflats, esvelts, de gran èmfasi en roba ajustada, un paner massís, prou sortit i molt ben proporcionat, mogut amb gràcia per un caminar elegant, unes cames llargues i ben perfilades i una cintura prima i desproveïda de grasses amb un melic que feia suar i desvariejar. Un físic impressionant. És cert que a vegades l'embolcall crea falses expectatives, però aquest no era el seu cas. El caràcter de la Sílvia no era decepcionant, ans el contrari. Era una noia afable, alegre, d'una frescor estival i un pensament assenyat. Tenia la dosi recomanable de decidida i dòcil, com si tingués una balança que equilibrés les dues virtuts en qualsevol moment i situació. Generosa, llesta, i treballadora. Una perfecció que fins i tot irritava a més d'una. Jo, en canvi, l'admirava. Des de ben petita. Érem amigues de tota la vida. Segons les nostres mares, des que vam coincidir a la guarderia ja ens vam fer inseparables. Encara que no hi havia vincle de sang, semblaven germanes. Juntes a l'escola, juntes en les activitats de lleure, juntes els cap de setmana, els quals els alternàvem amb les nostres respectives famílies... No podíem viure una sense l'altra. Ens necessitàvem com si fóssim un sol ésser.

Jo mai vaig sentir enveja. És cert que reconeixia la superioritat d'ella en tots els camps, però m'ho agafava com una decisió del destí. Obra de la mare natura. Jo era una noia d'allò més corrent. Baixa, prima, plana com una taula de planxar, amb un cabell castany de color poc definit i destacat, i uns ulls de guardiola apagats que jugaven a passar desapercibuts. Tampoc era un geni en els estudis ni en la popularitat. Més aviat, tenia un caràcter tancat i poc receptiu. Vergonyosa i massa introvertida. Per això crec que m'hi sentia molt bé al seu costat. Era un veritable aixopluc, com un paraigua que em protegia de totes les pluges. Sempre em defensava, fos qui fos l'atacant i fos com fos l'escomesa. Era com un cavaller de l'edat mitjana que triomfava per la seva valentia i

llur cuirassa màgica, la qual, només pel seu aspecte exterior, imposava respecte i decòrum. Sortia victoriosa de qualsevol enfrontament.

Aquella nit estava impressionant. Vestia atrevida i lluïa tot el seu físic sense pudor. Portava un top ajustat i una minifaldilla molt escurçada, amb unes botes de tacó alt i una mà de pintura molt eròtica.

De camí a la cerveseria de sempre, un local decorat a l'estil anglosaxó, folrat de fusta i amb barrils centenaris, amples, rodons, que franquejaven l'entrada des de la part exterior, amb una llarga barra de llenya, unes llànties de vidre i ferro forjat que penjaven d'unes estranyes lianes de metall fosc, i unes finestretes petites i quadrades de vidres fumats que esmorteïen el pas de la llum i la visió, tots els joves que ens creuàvem xiulaven i comentaven la bellesa que desprenia la meva amiga.

A la porta, l'home que treballava en el camp de la seguretat del local, el senyor Macells, un mascle de més de quaranta anys, ample, sobrat de greix, amb unes galtes inflades i un bigoti molsut, de pell morena i de gest seriós, el qual ja ens permetia tutejar-lo a causa de la nostra antiguitat com a clientes, la va resseguir de dalt a baix amb uns ulls diferents, una mirada més agressiva del normal, una visió de desig i deliri que el delatà com un passerell.

-Laia.... Sílvia... Caram noia, estàs com un bombó! Vigila els golafres... Se't tiraran al damunt... Si tens problemes em crides, d'acord?

Ella va fer un somriure de compromís, però un cop a dins, va renegar de la seva hipocresia.

-Quin malalt! L'has vist? Va cremat com una moto sense rodes... Es pensen que són agradables? Fan fàstic! Podria ser el meu pare... Quina manera de fer el caguerot!

-Sí, és cert. Pensava que en Tomàs no era així. Gairebé t'ha despulalat amb la mirada. Pervertit!

Aquell gest m'havia molestat tant com a ella. Mai havia suportat als homes que deien que érem nosaltres les que provocàvem per la manera d'anar vestides. Una acusació absurda. Com els agradaria que anéssim, totes vestides com les monges? Amb una sotana ampla i de color gris, insípida i trista? I si fos a la inversa? Podrien aguantar ser observats i criticats per la manera d'escollir vestuari? Res. Era l'excusa fàcil per la seva manca de tacte i el seu excés d'escalfor hormonal. Els homes sempre anaven calents. Un paner massa rodó, uns pits massa destacats, o unes cames massa esveltes, eren motiu d'erecció. Potser era una reacció superior a ells, incontrolable, natural, d'instint bàsic, però em treia de polleguera que n'abusessin, i més, que ho fessin de manera tan desproporcionada.

Quan vam ser dins, el cambrer de la barra del fons, en Ricard, un xicot jove, d'uns trenta anys aproximadament, de cabell arrissat, fosc, amb una pell rosada i unes pigues ataronjades de diverses mides i formes, escanyolit, de caràcter afable i divertit, ens va fer el senyal perquè ens apropéssim a la seva posició.

Com de costum, ens va rebre amb un parell de petons a les galtes i ens va convidar a dos combinats de llimonada amb vodka.

Tot i el volum de la música, un pèl elevat per les converses de grup, vam xerrar una estona sobre les petites històries de la setmana. Coses quotidianes de poca importància. De fet, era parlar per parlar. Frases de

poca rellevància i desproveïdes de retòrica. Ho fèiem com si es tractés d'un ritual obligat.

Després, vam passar a la sala de jocs i vam jugar un parell de partides de dards.

Durant aquell intercanvi d'habilitats, i mirant de reüll el nostre entorn més proper, observàvem amb certa gràcia com una colla de nois s'anaven acostant de manera dissimulada. Es comportaven com una manada de depredadors que encerclaven a les seves presses enmig del fullam utilitzant passes petites i poc alteradores.

-Els has vist? – insinuava jo entre rialles.

-I tant! Se'ls veu d'hores lluny...

-N'hi ha un que no et treu l'ull de sobre. És atractiu.

-Quin? El ros de cabell encofinat?

-Sí. No està malament...

-Ca! Sembla un porquet... Els forats del nas són exagerats. I sembla molt altiu. Amb l'ànsia d'aixecar barbata, potser li caurà el cap enrere...

Aquell comentari, encara que pot semblar mal intencionat, era una manera de dir que el noi en qüestió no era del seu gust. Sempre ho fèiem amb aquest sarcasme per tal de riure'ns de nosaltres mateixes i del misteri de les relacions sentimentals. Volíem treure ferro a l'assumpte i obviar la nostra realitat. Al contrari d'altres noies de la nostra edat, nosaltres dues encara no havíem sortit seriosament amb ningú. Ximpleries sí. Petonets, tocaments, sortides esporàdiques, però res més. Jo, reflexionant, culpava l'anomalia a la manca de pretendents. Ella, d'una manera més planera, deia que cap dels que havia conegut li havia fet el pes.

-Ets massa exigent. – li deien les companyes de classe.

Però ella responia que no, que no es tractava d'exigència, sinó de valoració, pròpia i, en segon pla, aliena. Deia que ningú li havia fet sonar la campana. L'esquella que dringués sense parar i li fes trontollar el cor amb un batec quasi compulsiu, entonant una cançó encisadora i enamoradissa que la fes ballar un tango enganxat i agosarat fins esgotar les forces i la raó. Que si aquests condicionants no apareixien, no calia perdre el temps i fer patir de manera gratuïta.

Jo la comprenia i compartia el seu parer. Ser parella d'algú semblava una moda passatgera de la qual m'hi sentia exclosa. Ni em feia passar angúnia ni ho considerava un aspecte necessari i primordial.

Les rialles es van perllongar fins que un dels nois se separà del grup i se situà al nostre costat. Es deia Adrià. Era un jove graciós, de llengua llarga i conversa fàcil. Alt, prim, de pell blanca com la neu i d'ulls rodons i desperts com els d'una òliba.

La presentació va ser amable i cordial. Per tant, vam decidir acceptar la seva companyia i la invitació de dos combinats més.

La resta dels nois s'hi van afegir. Semblaven simpàtics. El més estirat, era el ros que ens havia provocat tants somriures secrets. Es deia Llucià. Un nom poc comú per una persona poc sociable. Se'l veia trist, insegur, i de poques paraules. Tot i així, era el més respectat. De tant en tant, quan grinyolava una mica, li raspallaven les espatlles i li comunicaven la direcció dels diàlegs, com si cada moviment dels seus amics tingués que ser aprovat amb el seu vistriplau.

De mica en mica ens vam fer en un lloc dins de la petita i freqüentada pista de ball. De seguida, vaig notar que l'Adrià em mirava més del que jo hauria volgut. La Sílvia també ho va notar. Per tal d'apropar-se, no feia més que convidar-nos a combinats. Ja era la tercera ronda consecutiva, i les dues ja anaven mig tocadés. Un punt d'ingesta que ja ens feia perdre el nord i que facilitava les bromes i la juguesca.

De sobte, la música va canviar de ritme i va sonar la nostra cançó predilecta. Era una peça alegre però de moviment sensual, eròtic. Un compàs que obligava a enganxar els cossos i refregar-los amb suavitat i tendresa.

En aquell instant, i intuïnt els possibles esdeveniments, vaig veure de reüll que l'Adrià s'acostava a la meva posició. Només de pensar-ho, ja em venien basques. No m'atreia ni el més mínim, i la Sílvia, com si m'endevinés el pensament, es va llençar al meu rescat agafant-me per la cintura adherint el meu cos al seu.

Ella anava més carregada que jo. Estava llençada. Com si la música se l'hagués endut cap a terres desconegudes i la dominés de manera absoluta, exagerava els moviments quasi sense ser-ne conscient.

Arrossegada per una força oculta, nova, inèdita, del tot inexplorada, em va fer rodolar com una baldufa absorvida per la gravetat dels girs. Les voltes, les llums, la gent, i l'alcohol, em van fer trontollar el cap fins quedar mig marejada. Estava descol·locada i un pèl fora de si.

Pel contrari, la Sílvia semblava cada cop més excitada. Les seves mans recorrien tot el meu cos d'una manera insinuant i sorprenent. Jo m'ho seguia agafant com una diversió passatgera, però de cop i volta, la seva mà dreta acarona el meu pit amb un tacte dolç i continuat. Mai m'havia passat pel cap aquella situació tan estranya, però el que més em va sorprendre, vas ser que en cap moment em vaig retirar. Al contrari. Vaig sentir plaer i li vaig seguir l'aposta, com si estigués convençuda del seu engany i que es faria enrere quan se n'adonés que l'envit creixia.

Entre rialles, vaig girar-me d'esquena i vaig arrossegar la seva mà fins la meva vagina. Lluny de parar, la Sílvia fa agafar empena i va fer córrer els seus dits per tota la zona d'una forma molt provocativa.

L'Adrià, que fins llavors havia mirat l'espectacle amb certa admiració, fa fer un gest de desaprovació i exclamà la ignomínia que segons el seu parer estaven observant els seus ulls.

-Malparides! Són lesbianes! Quina porcada!

Però en Llucià, lluny de marxar com els altres, es quedà palplantat fins que decidí entrà en acció. Com si fóssim bestiar de granja, ens apartà amb una batzegada i arrapà amb violència a la Sílvia.

-No m'ho crec... Només feu que escalfar la bragueta... Sou pitjor que meuques... Vols marxar? Només ho havies de dir home...

Amb un gest violent, la grapejà pel paner com si fos un sac de pinso i la va fer xocar agressivament contra el seu cos. Sense cap tipus de contemplació, la besà a la boca en contra de la seva voluntat i li aixecà les faldilles davant de la gent que se'ls mirava de manera desconcertada.

Allò em va encendre les venes i l'ànima com si tota jo estigués feta d'un líquid inflamable i la guspira d'aquell bergant hagués provocat la meva excitació. Un moviment que furgà la ferida i avivà el dolor i la ràbia envers a ell d'una manera incitant. Em va treure de polleguera. Estava

exasperada. Aquella imatge, com si fos una forta bufera produïda perquè el meu interior cremés millor, va produir una foguerada de tal magnitud que s'escapà del meu propi control.

Del tot desconeguda, vaig apartar-lo d'ella amb una forta empenta i li vaig clavar una bufa que li deixà marcada la meva empremta d'odi i hostilitat a la seva galta dreta.

Per uns moments, semblava que l'incident s'aturaria en aquell punt i que la sang no arribaria al riu, però quan menys s'esperava la seva reacció, s'ençarà davant meu i aixecà el braç amb l'únic objectiu d'estovar-me de valent. Per sort, el senyor Macells, havia vist el batibull a la pista i entrà decidit a restaurar l'ordre. El meu pare deia que aquell home ja no era ni l'ombra del que havia arribat a ésser, que havia perdut l'agressivitat i l'empenta que el caracteritzava de jove, però en aquells instants, jo, el vaig veure com un heroi, com si la llum de la lluna l'hagués tornat a il·luminar i ara brillés com l'estrella més accentuada del firmament. Amb un gest ràpid i precís, frenà l'impuls d'aquell brètol i li recargolà l'extremitat rere l'esquena fins que aquest quedà arraulit com un catxap. Quasi a quatre grapes, l'arrossegà fins la porta i li tirà una puntada de peu que el feu aterrar de morros al mig de la vorera com si fos un avió de paper moll i mig trencat.

La resta dels nois van marxar amb la cua entre cames i ni tan sols es van molestar en recollir el seu amic. Aquest, estamordit per les amenaces del senyor Macells que l'advertia amb to autoritari que no el volia veure més per aquells indrets, fugí de la zona com va poder enmig de les rialles de tots els presents.

Després d'agrair-li el gest, la Sílvia va estirar-me fins a fora i em va dur en un carrer estret i fosc.

-Gràcies per protegir-me. – va dir dolçament.

Jo estava paralizada, congelada, quasi sense alè. No sabia el perquè, però gairebé no em podia ni moure.

Ella, més decidida, més segura, més confiada, m'agafà la cara com si estigués subjectant un meló i em va vessar amb una passió desfermada. Un petó de cine que em va fer volar en un mar de núvols de gran consistència que desafiava la llei de la gravetat i totes les altres regles que anaven a favor dels principis de la moralitat indefinida, aquella que era defensada per pur automatisme i que mai era jutjada des d'un punt de vista neutral i lliure. Literalment, flotava. Per primera vegada havia descobert què era l'enamorament. Perdre l'oremus pel joc dels sentiments i veure com el cor sortia vencedor de l'estira i arronsa amb el cap. La raó, sempre emprada en moments importants, s'havia dissipat a causa de la força d'aquells llavis, diluïda per la fervor d'aquell instant, que lluny de minvar, augmentava a cada segon de contacte carnal. No hi havia control.

Empeses per l'excitació i la impaciència, ens vam amagar en una cantonada fosca i tancada, desproveïda de sortida, i ens vam treure peces de roba fins quedar pràcticament nues. La calor corporal va elevar la temperatura d'aquell indret fins a extrems molt considerables. Vaig assaborir el seu cos com si fos un pastís de xocolata d'aquells que tant m'agradaven devorar. Xarrupava cada centímetre de la seva pell amb un deliri descomunal. Ara entenia perquè quan mirava alguna pel·lícula de

sexe els cossos dels homes em produïen certa basca. I també m'adonava perquè em posava vermella quan estava dins dels vestuaris de les noies en acabar les classes de gimnàstica. La meva naturalesa anava contra corrent. Podia semblar injust, però era així. No era com la gran majoria. La meva sexualitat seria titllada de conducta obscena i morbosa. Un vici indecent. Un comportament lasciu. Pornografia repugnant i deshonest. Tenia por. De fet, estava atterrada. Com podria enfrontar-me a la societat? Què pensarien els meus pares de tarannà catòlic i immers en un temps llunyà, antic, de poca permissivitat i de llicència capçada? Quin seria el comportament general del meu entorn? Podria suportar la meva immaduresa un ambient hostil i rúfol?

Aquells interrogants em tenien capturada dins d'un cercle petit i ofegant. Una bombolla d'espai reduïda que possiblement perduraria al llarg de la meua vida. Sense haver-ho planejat, sense haver-ho triat. Només per pura essència. El sol fet d'ésser i tenir realitat. Existir. Quin pecat...

La Sílvia notà la meua absència espontània i temporal. Les dues havíem quedat satisfetes en tots els sentits, però jo estava mossegada pels remordiments.

-Laia... Laia... Què tens? – preguntà amoïnada.

Vaig apartar-me, com si aquella pregunta m'hagués punxat i m'hagués despertat d'un somni massa meravellós, el qual, de manera irremeiable, em faria xocar violentament amb la crua i dura realitat.

-No pot ser. Ho sento...

Ella em mirà incrèdula. No es podia empassar aquella contesta tan efímera. No la podia pair. Unes paraules de disfressa no podien dissimular uns fets tan vertaders.

-Per què? No t'ha agradat? – apuntà amb els ulls humits i vermells.

L'hagués pogut enredar amb una falsa actuació, una resposta teatral, una sortida de via inesperada, un cop de volant accidental i atzarós, però la seva sincera manifestació m'ho impedia. No era prou forta per fer-ho. Només podia evitar-la amb una fuga incongruent.

-Massa...

-Massa? Què vol dir? Laia, no juguis amb mi. No és l'hora ni el moment idoni.

-Creus que jugo? Silvia... Estic atterrada. He descobert que m'agrades. De fet, és més que això. T'estimo. Segurament, és un sentiment que dormia dins meu de manera tan profunda que ni tan sols sabia que existia. Tu l'has desvetllat i ara no ser com encarar-lo.

-És molt fàcil. Ser tal com ets. Sense secrets, sense embuts, com si anassis èbria tota la vida. Amb la veritat per endavant. Com avui. Deixar-te endur per la corrent sense voler forçar el timó.

-Tu ja t'ho havies plantejat?

-Laia... Jo ja fa temps que n'era conscient...

-Però sempre ho has disfressat. Àdhuc amb nois.

-Perquè desconeixia la teua reacció i perquè volia jugar als dubtes d'una adolescència confusa.

-I ara?

-Jo ja no puc seguir amagada rere una imatge buida i exhaurida. Seria depressiu. Mortal. Com si em posés una soga al coll que em privés la respiració. M'ofegaria.

Jo vacil·lava. La seva fortalesa em tenia reduïda. Una seguretat que envejava i que, a la vegada, em feia pànic.

-Laia... No podem seguir enterrades dins d'una capsa tan reduïda i opaca. Seria una equivocació anihiladora. Mai ens ho podríem perdonar...

Era cert. Viure d'esquena a la veritat, tancar les vies del nostre cor, era una al·legoria al suïcidi. N'era conscient. Per tant, em trobava enmig d'un terreny desconegut, de sòl bellugadís i de moviment constant. Una frontera en la qual no m'hi sentia segura ni còmode. Per uns moments, semblava que hagués tornat a aquells instants d'indecisió infantil, on hom, d'una manera o altre, dubta de tot i per tot. Una cagadubtes empedreïda. Com si estigués posseïda per aquell mal costum, per aquell mal vici, per sempre més, sense beuratge ni príncep que desfés l'encanteri a la fi d'un conte de faules.

Finalment, després d'hesitar envoltada d'aprensió, desassossec, desconfiança i foscor, vaig tirar per la drecera fàcil, el camí ras, deixant de banda aquell trencall on hi havia la possibilitat de girar a la dreta i encarar la costa amb l'esperança, després de superar tots els esculls, d'arribar a una vall tranquil·la i governada per la felicitat i la llibertat.

-Esperem...

-Què vols dir?

-Deixem passar els dies. Tampoc ens hem d'ajuntar o casar ara mateix, no?

De seguida li vaig veure l'expressió de tristesa i desil·lusió. La tenia dibuixada als ulls. Una mirada caiguda i melangiosa. Un gest llanguit i esmarrit que no podia dissimular. Estava molt compungida, com aquella nena que de manera fortuïta descobreix en la mateixa nit de reis que la màgia només existeix en el món de ficció, que els pares, amb aire cansat i el pensament llunyà, normalment copsat amb l'elevada factura dels presents, assumeixen una funció que els pertoca quasi de manera obligada, empesos per la societat de consum i la pluja de magnetisme publicitari. I de fet, essent sincera amb mi mateixa, tenia tota la raó. Sense previ avís, l'havia fet xocar de forma violenta contra el mur de les mentides i les aparences. Jo, que tenia que ajudar-la a enderrocar-lo, resulta que havia posat maons perquè aquest encara fos més alt i més infranquejable. Tot i la meva desastrosa reacció, acceptà el covard suggeriment i vam tornar cap a casa enmig d'una barreja de felicitat i incertesa, de benaurança i amfibologia.

CAPÍTOL 2

La família

El diumenge, vaig aixecar-me espessa. Era un maldecap agredolç. Agre, pel meu comportament i la barreja d'alcohol, i dolç, per la descoberta dels sentiments i l'amor correspost. Tenia la Sílvia per tot arreu, com si cada partícula d'aire anés carregada del seu perfum, del seu alè. La seva imatge, somrient, pletòrica, apareixia en qualsevol indret on fixava la mirada; a l'espill, al llit, al tocador, al carrer; semblava un miratge omnipresent d'aquells que no es desfan fins a tocar, com els oasis del desert.

Immersa en les meves cabòries, vaig ignorar el pas inexorable del temps. Estava als llimbs, flotant pels aires amb suavitat i tendresa. De sobte, la veu de la mare, com si fos una arma de destrucció massiva, va anihilar aquell paradís sense cap mena de contemplació.

-Laia! Fes el favor de baixar a esmorzar! Els oncles i els cosins es presentaran d'un moment a l'altre.

La darrera informació va ser com una buscallada dura i seca que va fer trontollar-me el cap com una campana repicada per un escolà amb totes les ganes de causar rebombori. Era d'aquells festius on es reunia una gran part de la família i en el qual hom estava sotmès a un rigorós interrogatori davant l'atenta observació d'un nombrós jurat popular. A vegades, si les proves ensenyades a judici acompanyaven, fins i tot es feia divertit. Però en aquelles circumstàncies en les quals em sentia estranya i fora de control, el sondeig realitzat de manera mental no feia preveure una enquesta gaire favorable, per tant, la trobada no em venia gens de gust.

Capmoixa, com un polític que acaba de perdre les eleccions i es veu obligat a donar una falsa imatge davant de l'opinió pública, vaig arrossegar-me fins la cuina per fer quatre queixalades del pa sucrat amb ou, oli i sucre que m'havia preparat la mare.

Les meves germanes, totes tres, més grans, casades, i fillades, havien arribat més d'hora que mai i ja s'escampaven les darreres xafarderies que corrien pel poble amb un to irònic i un pèl mal intencionat. Cadascuna, per acaparar un ventall més ampli de protagonisme, inflava la seva pilota a conveniència. Era una tàctica emprada de manera habitual i rutinària. El pobre o la pobra que es trobava al mig de la línia de foc era foradat a trets sense compassió. Una diana que no s'enretirava fins que la massacre l'hagués deixat en un estat deplorable i fos substituïda per una altra d'igual o superior magnitud. Aquell matí, el més castigat fou el fruiter de can Salsida. Un home gran, vidu, solitari i gens donat a les relacions veïnals. Els primers rumors parlaven d'una meuca que el visitava de manera regular i que tenia claus per entrar a casa seva com i quan volgués. Passats dos dies, el guió de la pel·lícula s'havia transformat i dibuixava una escena més macabre: deien que la noia en qüestió no era una meuca, sinó que es tractava d'una menor immigrant que acceptava mantenir-hi relacions sexuals a canvi d'un plat a taula i uns calerons a la butxaca. Un escàndol pels dos fills i una vergonya per la memòria de la seva difunta dona.

Cinc anys enrere, la meua àvia, des del seu escó, les hagués aturat en sec. En aquell temps, la seva jerarquia es feia respectar. Era una dona sincera i poc donada als rius de corrents superficials. Deia que aquelles aigües verinoses acabarien per matar tot el poble, que no era saludable empassar-se'n tanta quantitat de cop i que la boca necessitava espai per l'aire pur. Li produïa basarda el fet de veure que el caudal pujava de manera descontrolada i que es podia desbordar en qualsevol moment. Per això, quan sentia massa xafardeig, alçava la veu i demanava precaució. Com que era un to greu i dur, gens habitual en ella, tothom quedava sorprès i callava. Sabien que anava de debò, que no era broma i que no podien jugar-hi. Ningú sabia ben bé les conseqüències d'un desafiament a les seves normes, però era clar que ningú ho volia comprovar.

El meu pare, fill únic dels avis, l'hereu de can Pastells, mot pel qual era conegut al poble, havia heretat part d'aquella condició de l'àvia. Un home afable, de moltes amistats variades, de paraula fàcil, de tracte lleuger, però de pocs amics d'arrel. Deia que no n'hi havia, que el temps se'ls havia endut, que ja havien caducat. Com la seva mare, tampoc suportava els comentaris gratuïts. Deia que per això es perdien les confiances i els lligams. Que tot s'embrutava de taques fosques i profundes que ja mai més s'arribarien a treure. Que ja res tornava a ser igual. Que la peça perdia la seva blancor i que s'anava desmillorant de manera irremeiable.

Quan va arribar de la vinya, quilòmetres de ceps ben alineats i cuidats sota el sol i la suor desmesurada, ningú el va sentir entrar. Mentre es desprenia de la roba humectada i es rentava el rostre amb aigua sola, sense cap sabó, sense cap perfum, sense gens de detall, escoltà de manera preocupant com aquelles dones castigaven al pobre fruiter.

De sobte, amb la mirada punxant i el front arronsat, va aparèixer per la porta i va exigir la fi d'aquell joc tan macabra i lúgubre.

-Prou! Ja està bé home... Voleu deixar-lo en pau?

Les meves germanes callaren de manera immediata. Després de tants anys sota el mateix sostre, coneixien sobradament, tant per la veu com per la mirada, si els seus retrets eren de caràcter dictatorial, o pel contrari, simplement de mera divulgació. Només la mare, amb la intenció de posar-li fre, va gosar replicar.

-Què vols? És la veritat. El poble en va ple. Només ho comentàvem...

Ell, va deixar anar un somriure carregat de sarcasme i la posà a prova.

-La veritat... Què en sabeu vosaltres de la veritat? Li has preguntat a ell? A ella? Li has vist el document d'identitat?

Aquelles preguntes retòriques la van fer sentir-se amenaçada i ridiculitzada. Jo, des de la distància, no ho veia així. De fet, des de l'aparició del meu pare, vaig sentir-me més lleugera, més alliberada, com si m'hagués obert la porteta de la gàbia on tenia la sensació d'estar-hi closa. En canvi, la mare, ja no semblava regnar la situació, com si el seu marit li hagués tret el tro a causa d'un cop d'estat secret i fulminant. Tot i així, no volia ser vençuda tan fàcilment.

-I tu? Per què el defenses tant? Saps qui és ella? La coneixes?

El pare, per la cara de triomf, semblava esperar aquelles preguntes com si fos un pidolaire que para la mà a l'entrada i sortida d'un gran centre comercial en hora punta.

-Doncs sí. Resulta que és la seva neboda. La filla del seu germà gran, l'Enric.

-El que viu a Barcelona?

-Aquest mateix.

-Ja no me'n recordava... Fa tant anys que no bé pel poble que...

-Es va casar amb una dona de l'Amèrica llatina i per causes personals han hagut de marxar per una temporada al seu país. L'Albert, molt amablement, es va oferir per cuidar de la seva filla. D'aquesta manera, la Irene, pot seguir amb els estudis i ajudar al seu oncle amb les feines domèstiques. Era l'únic que ho podia fer i diu que n'està molt content. És una bona noia.

La notícia va caure com una pedregada damunt totes elles. Una tempesta dura i violenta que les va fer acotar el cap i amagar-se dins d'un cau fosc i petit. La mare, per tal d'evitar ferides, va desplegar un paraigua de mides reduïdes i de poca consistència que era incapaç d'aixoplugar la calamarsa.

-Estant a la botiga... No ho sé... Almenys ho podria haver explicat...

-És un home reservat, ja ho sabeu. Aproveiteu aquest tret per fer sang. Les dones, a vegades, sou com les serps: ataqueu i escampeu el verí sobre la presa més dèbil. Ja li diré que pengi un cartell amb tota la història detallada, d'acord?

El paraigua fou foradat de ple. Aquí s'acabà la conversa i els arguments de la mare.

Amb la mirada avergonyida, girà el cos nerviosament i es posà d'esquena al seu marit. Feia veure que rentava els quatre estris de la pica, però realment, deixava corre l'aigua per tal que el soroll esmorteís la coïssor de l'ambient.

El pare, encara molest, em va ginyar l'ullet en senyal d'aprovació pel meu silenci i per la petita victòria que havia aconseguit a la batalla de la cuina. Ja sabia que no era un triomf absolut, que la guerra no estava

guanyada, però com a mínim, era un pas més per tornar a instaurar les normes de l'àvia en aquella llar que estimava i valorava, i jo, interiorment, l'acompanyava en aquell objectiu amb mà ferma i amistosa.

La Rosa, la germana gran, ja tota una dona, amb tres fills i una vida feta, rascant els quaranta anys, carregada de responsabilitat i dificultats, navegant entre dues aigües perilloses, la llar i la feina, amb l'humor fàcilment mudable i els nervis a flor de pell, va observar la meva tímida rialla i la complicitat amb el pare. Era un aspecte de la nostra relació que mai li havia agradat. Possiblement, perquè era un paper que ella desitjava i que mai li havia tocat. Un guió que somniava i que sempre l'havia vist des de la distància i personificat en la meva persona. Se sentia traïda i ferida, i jo, coneixedora d'aquella situació, sempre la volia dissimular per tal d'evitar conflictes, tot i que a vegades, aquella voluntat es feia impossible de complir.

-De què rius? – va preguntar amb un pèl d'agressivitat i sornegueria.

No vaig contestar. Era com una pilota llençada a gran velocitat que vaig decidir no retornar amb l'esperança que donés el punt per guanyat. Jugava amb desavantatge i no calia esforçar-se per acabar amb una errada que em ferís la sensibilitat.

-No diu res. Mai fa res. Només raspalla al pare i prou. Per una vegada et podries decantar pel bàndol de les dones, no? Ets ben rara! Hauries d'espavilar-te, tenir algun pretendent seriós, fix, m'entens? Callaries rumors...

Allò em descol·locà. Era un comentari massa embolicat per treure'n una conclusió clara, com un d'aquells enigmes xinesos que tenen diferents sentits i significats tot depenent de l'òptica en què hom se'ls llegeix i interpreta. Un jeroglífic que ni volia ni podia resoldre en aquell instant i que m'incomodà de tal manera que vaig decidir tocar el dos sense dir ni ase ni bèstia.

Mentre pujava les escales, vaig donar-hi voltes per tal d'esbrinar la intenció d'aquell atac. Dubtava. Vacil·lava molt. No sabia què pensar ni com racionalitzar. Totes les hipòtesis que em formulava s'esvaïen amb la mateixa facilitat que apareixien. Potser ens havien vist al carreró fosc i estret? Potser eren pinzellades del que va succeir a la taverna? O era una opinió de mi que ja tenien feta de temps enrere? Tan se'm veia? O simplement era una resposta de gelosia per part de la Rosa?... Rumors? A quins rumors es podia referir? Als seus? Als de casa? Als del poble? Eren comentaris certs o inventats?

Astorada, vaig caure com una gran bola de plom damunt del llit i vaig dedicar-me a contar les bigues. Perdre el temps en una dimensió allunyada per tal de desconnectar i internar-me de manera momentània en un espiral fosc i desconegut. Tot i així, les remors de les seves veus que jutjaven des de la cuina sense treva, com si el món s'hagués d'acabar d'un moment a l'altre, m'arribaven d'esquitllada amb un dring molest i massa corcò.

Volia ofegar-les, esvaïr-les, evitar-les. Després de provar-ho insistentment amb tot tipus d'objectes i posicions, vaig decantar-me per la dutxa. El soroll de l'aigua netejaria l'ambient i em renovaria el pensament.

Sota la pluja refrescant, amb una temperatura adient i escollida, vaig escampar tot l'espuma de les ones amb cura i sensibilitat. La primera capa de sorra havia estat massa castigada pel vent i no era qüestió de jugar-hi gaire. Malgrat tot, en els racons més íntims i profunds, no vaig poder evitar els records d'aquella nit de plaer únic i vertader. Les meves mans, enjogassades per la temptació, es van disfressar de tal manera que semblaven ben bé les seves. Un tacte de recorregut eròtic que va ruboritzar-me i que, per moments, em feia veure visions, com si ella estigués dins la banyera i m'hagués posseït amb la màxima passió que hom pot arribar a conèixer. Va ser una sensació fantàstica. Mai havia gaudit tant del meu propi cos.

L'experiència se m'havia endut cap a un indret desproveït del temps i la raó. Les agulles del rellotge havien avançat sense que jo n'hagués tingut cap consciència. La mare, amb la veu aixecada i lleugerament irritada, em retornà a la crua realitat com si els seus crits fossin cops de martell.

-Laia! Què fas? Fes el favor de baixar! La família ja arribat!

Havia passat una hora i mitja en un sospir i encara estava per arreglar. Per evitar ser el centre d'atenció, vaig vestir-me a preu fet i vaig planxar-me el cabell amb una agilitat sorprenent. Baldament els esforços van apedaçar el meu retard, la mare no va poder reprimir els seus comentaris.

-Guaita-la! I doncs, filla? Què en farem de tu? Sempre vius a la lluna de València...

Tot i ser una frase curta, era prou contundent com per titllar-me d'espècimen rar i penjar-me l'etiqueta d'ovella negra. És cert que els oncles van evitar de fer sang de la ferida, ja que no van furgar dins de la llaga en cap moment, però la rebuda va ser freda i distant. Molt més que en el cas de les meves germanes. Per a elles, tot era conversa distesa i fàcil, farcida d'elogis i de matisos alegres, en canvi, per a mi, només hi havia frases curtes i fetes, de pura cortesia i de poc caire sociable. Abans de començar el dinar, aquell ritual inacabable de somriures forçats i competències disfressades, ple de mirades secretes i jocs de sarcasme encoberts, ja em sentia exclosa. I potser era millor així, perquè des de la meva posició lateral, un pèl apartada de la taula però molt a prop de la televisió, podia mirar la programació de la caixa ximple sense que ningú em destorbés, cosa que em proporcionava un aïllament de gran llibertat i m'exonerava de l'obligació d'escoltar les bajanades que es disparaven a foc creuat amb unes armes de gran capacitat de tir.

Mentre jo observava amb estupefacció el resum d'un d'aquells programes de crítica rosa absurds i buits, pel camp de batalla, circulant enmig de les barreres culinàries, començaven les primeres escomeses generals. Política, religió, societat, corrupció, eren alguns dels objectius de la línia de foc. Opinions contraposades que acabaven mortes en terreny neutral i sense cap definició concreta. Sempre era així. Ningú tenia la raó absoluta ni ningú la volia. Normalment, la darrera paraula la tenia el pare. Afluixava les estrebades perquè la corda no es trenqués i alçava el mocador blanc en senyal de pau. Un gest que anava acompanyat d'un brindis amb les copes de cava i d'una frase desproveïda de retòrica: "Deixem-ho estar. La veritat, només la saben ells..." I tothom es quedava tan ample. Després de les escomeses

generals venien les personals. Les més properes, les més íntimes. Era la part que jo més odiava i on les dones hi jugaven el paper principal. Xafardeig sense compassió. Una tara adquirida i ampliada amb el temps que s'assemblava a les xacres de la vellesa i que remullada amb l'alcohol i la companyia augmentava de manera alarmant. L'oncle Gerard, el germà gran de la mare, un home prim, estret com un clau i llargarut de mena, amb un coll de girafa i unes dents de conill, molt donat a la conversa i de llengua lleugerament bruta, volia retornar al primer pla el pobre fruiter que tan injustament s'havia fustejat aquell matí a la cuina. La mare, mirant de reüll l'expressió molesta del seu marit, desvià el mirador del fusell cap a una altra direcció. Per poder aconseguir l'efecte desitjat, tenia que treure un conill del barret que cridés l'atenció. Una notícia acabada de sortir del forn i que tingués prou suc perquè tots hi poguessin remullar el seu tros de pa. Per a mi, va ser un gerro d'aigua freda que va caure'm al damunt sense saber com ni d'on provenia. Una sotragada que em va deixar el cos baldat, com si la cadira a la qual estava asseguda hagués perdut una de les potes i la inestabilitat m'hagués tirat al terra violentament. Si, parlava d'ella, no hi havia dubte. Els detalls anaven apropant l'escena descrita fins a tocar aquell racó fosc i estret on la nit passada havia estat tan feliç. Quan va dir el seu nom, vaig notar que la sang em pujava al cap i que la sensació de vermellor a la cara m'esgarriava la pell. Qualsevol que m'hagués mirat ho hauria notat de seguida, però sortosament, tota l'atenció l'aclaparava la mare.

-I tant! La van veure fer mans amb una altra noia... D'això ningú en faria broma...

-La Sílvia? La de can Macells? – preguntà esverada la Mireia, la segona de les germanes, la que seguia fil per randa el tarannà de la Rosa a causa de l'efecte mirall en l'ordre familiar genealògic.

-La mateixa. Un escàndol per una nissaga tan poderosa.

-I qui era l'altra? – continuà la Júlia, la tercera, la que anava abans meu, amb un gest de gasiveria, com aquell que encegat pel joc insisteix en seguir provant per tal d'aconseguir el premi gros.

-No se sap, o no es vol dir. Els que la van enxampar, diuen que la negror els impedia veure-la clarament, que va tenir l'aixopluc de l'ombra que projectava la paret del seu darrere... - En aquell instant va fer una pausa carregada de misteri i va prosseguir el seu relat com si es tractés d'un periodista de ràdio que escampa una crònica de marcat pes social. – Jo... crec que no, que si van veure una, lògicament, van veure l'altra, però que l'escàndol devia ser tan exagerat que les mateixes famílies s'han encarregat de tapar-ho molt ràpidament. Ja se sap, els diners ho poden tot...

-Laia... No deies que li agradaven els nois?

Aquella pregunta de la Rosa, amb una lleugera connotació agressiva, com una fletxa de punxa afilada i remullada de verí, anà directa al cor i paralizà qualsevol reacció. L'hauria d'haver defensat, però no vaig dir res. La mare, sense cap tipus de contemplació, sentencià amb contundència.

-És una nena de casa rica que està cansada de tenir-ho tot. És guapa, simpàtica, llesta i adinerada, però la rutina i la manca de satisfacció

segurament la portada a provar noves experiències. D'aquí a les drogues, només hi ha un pas...

L'Oncle Esbert, el més jove, el petitó, com així l'anomenava la mare, de cabells greixosos, negres, sempre clenxinats cap a un cantó, amb una ratlla perpètua totalment recte, amb uns ulls de guardiola molt esquifits, tapats per unes ulleres de museu antic, amb una montura de pasta marrona i doble, de caràcter dèbil i poc cridaner, acostumat a seguir la corrent i no portar la contrària als de la veu cantant, va esmentar un detall que encara va complicar-me més la situació.

-No és la teva millor amiga?

De nou, vaig tenir l'oportunitat de protegir-la, però de nou la vaig traïr. Semblava representar el paper de Judes d'una manera totalment professional. La negava, una, dues, i fins i tot tres vegades, quan de nou, davant el meu silenci, ho va tornar a preguntar.

Tothom em mirava. Em sentia molt observada, com si fos un animal del zoo poc comú que està exposat dins d'una gàbia d'espai limitat amb un cartell prou explicatiu perquè els visitants fessin cua per tal d'immortalitzar la meua imatge en un dels seus aparells electrònics de darrere generació.

La Rosa, prou estudiosa del meu comportament, aprofità la meua indecisió per afegir més llenya al foc.

-No contestes a l'oncle? O potser és una situació en la qual t'hi veus massa involucrada per agafar una posició concreta?

-Només faltaria això! – rematà la mare.

Si la taula fos l'escenari d'un combat de boxa, ja estaria vençuda per punts des de feia estona, però en aquell instant, el cop de drete de la meua germana havia estat definitiu. Com si estigués ajaguda damunt de la tarima, sense consciència, amb els ulls blancs i el pols dèbil, el públic, esperonat, amb un punt d'ebullició exagerat, feia el compte enrere amb veu alta i animosa. Quan van arribar al zero, l'àrbitre, el meu pare, em va declarar oficialment derrotada i es preocupà pel meu estat físic i psicològic.

Segurament, des de la distància, amb un punt de vista neutral, se n'havia adonat. Estava desencaixada. Tenia els ulls humits, els llavis tremolosos i la boca seca. Aguantava la llàgrima per tal de no patir una caiguda més rellevant, però de totes maneres, interiorment, el meu cor plorava de forma desconsolada.

-No es troba bé, oi maca? – va dir en to protector. – Des d'aquest matí que ja ho he notat. A veure...

Amb una agilitat encisadora, s'aixecà de la cadira i s'acostà fins a la meua posició. Amb tota naturalitat, posà la seva mà damunt del meu front i interpretà una escena dramàtica amb una gran dosi d'improvisació.

-Ui! Estàs bullint! Per què no ho deies? Au va, puja cap al llit. Et prepararé un antitèrmic i una infusió.

La tieta Maria, esposa del tercer germà de la mare, l'oncle Bernat, una dona oberta, de voluptuosos cos i d'important pitrera, amb un coll gruixut de moltes capes, dotada d'una gran personalitat i d'un comportament diferent, molt allunyat del general, sincera i de pocs amics, perquè ella

sempre deia que la veritat en fa perdre, em va somriure i col·laborà amb la meva escapada.

-La pobra... Aguantant tanta escomesa tot i estar malalta... Quin cor! Au filla, vés, vés, no pateixis tant per quatre xafarderies de poble...

La seva intervenció va provocar que els meus cosins esclafessin a riure de manera innocent. Sobretot, en Gerard, el fill primogènit de la Rosa, que era dos anys més gran que jo. Mai s'havien entès prou bé, i qualsevol oportunitat que tenia per rebaixar a la seva mare, l'expressava fins la darrera gota. Era un noi molt de la broma, de riure fàcil i de despreocupació absoluta. Sempre havíem connectat. M'agradava la forma en què es mirava la vida i la manera de ribotar els problemes. Els hi treia les cantonades punxegudes i les feia rodones per tal d'evitar ferides que després triguessin a cicatritzar. Àdhuc llur aspecte físic convidava a somriure. Sempre tenia la boca amable, amb els foradets del bon viure a cada costat ben pronunciats, els ulls ben desperts, les celles aixecades i el nas mig estarrufat. Un humorista en constant horari laborable i amb un ampli repertori d'acudits, proveït d'una gràcia natural alhora d'exposar-los i un sentit orientatiu molt agut per encertar el lloc i el moment de fer-ho. En certa manera, l'admirava. Mai semblava trist, com si aquell món no fos amb ell. De fet, crec que el secret estava en què no deixava que ningú l'hi aixafés la guitarra. Una qualitat que envejava i que m'hauria agradat posseir.

Mentre pujava les escales, sentir-lo befar m'alleugeria el pas. Quan vaig ser dins de l'habitació, les seves burles es van apagar i llavors es va encendre el foc de la discòrdia. Segurament, entre la Rosa, la tieta Maria i el Gerard, s'havien intercanviat retrets a gran velocitat i les topades frontals aixecaren les espurnes que començaren la foguera.

Després de la primera línia, s'incorporà la cavalleria, i després, la resta de l'exercit. En pocs instants, el batibull del menjador era molt esgarriant. Una batalla de grans dimensions de la qual em vaig intentar desconnectar varies vegades, primer utilitzant l'equip de música, després amb el cap sota el coixí, després amb els taps d'orella que emprava per la natació, però res, tot va ser inútil. Els projectils eren tan virulents i destructius que quan impactaven sobre la seva víctima, jo, per molt lluny que estigués, també rebia part de la metralla que rebotava.

Quan va entrar el pare amb una infusió a les mans, les ferides eren tantes que em va trobar feta un manyoc de nervis. Gairebé, descomposta.

Amb uns ulls esborronats i un gest estremet, s'assegué al costat del coixí i deixà anar el meu nom en un suspens de tristesa mentre m'acaronava el cabell amb molta suavitat i delicadesa.

-Laia...

Durant deu minuts no va dir res més. Un silenci que vaig agrair tan com aquella sensació de calma que em transmetia la seva mà. Era com si ell sol, sense el permís de ningú més, hagués instaurat una cessació temporal de les hostilitats, una treva sense condicions que s'allargà fins l'apagament del conflicte. Les veus ja no ressonaven de forma tan agressiva i els enemics semblava que s'havien anat retirant de manera progressiva.

-Descansa reina... No baixis... Demà serà un altre dia... T'estimo, o saps oi?

Li vaig fer un petó, acompanyat del millor dels meus somriures i un gest afirmatiu que responia a la seva pregunta. Ell, més alleugerit, em retornà el petó i el somriure i marxà de l'habitació sense fer soroll.

En un espai de temps indefinit, tant per la quantitat com per la qualitat, flotant en un mar d'aigües desconegudes, de poc moviment, amb un horitzó monòton, pla, gran, massa ample perquè la vista el capturés dins del quadre òptic, el qual desprenia sensacions insegures, vaig romandre passiva i consternada.

Minuts que transcorrien de manera pesada, com si l'agulla del rellotge s'hagués quedat enganxada amb cola per tal d'evitar que el mecanisme l'obligués a donar voltes a l'esfera i que amb el seu efecte aconseguís paralitzar el decurs natural de la vida.

De sobte, uns cops insistents a la porta de la meva habitació van dissipar aquells moments d'angoixa. Mai m'hauria imaginat qui era el propietari de la mà. L'Eloi, el tercer dels cosins en l'ordre cronològic, fill de la Nora i en Gerard, la germana petita de la mare, era el més desconegut, no només per mi, sinó per tots. Era un jove molt introvertit, tancat, de sentiments ocults i de món estrany. Sempre estava a les boires, enfilat damunt d'un núvol ample i gris el qual no deixava passar la llum ni les paraules i que semblava que mai es desfaria.

-Laia... Tens una trucada...

Portava el telèfon mòbil i me l'oferí de manera molt discreta, com si l'aparell fos una carta íntima que en cap moment va tenir la intenció d'obrir-la i llegir-ne el contingut. Quan vaig preguntar qui era, no m'esperava la resposta.

-Sóc jo... Volia parlar amb tu...

-Quan?

-Ara.

-Ara?...

Em moria de ganes de sortir de l'habitació i fugir sense dir res a ningú, però els dubtes, com una cadena clavada a la paret, em mantenien subjectada fermament. Com podia dissimular el fingit malestar? Podria afrontar un intens interrogatori? Segur que ja sabien qui era la interlocutora i els comentaris ja corrien com la pólvora; per tant, si acceptava la proposta de la Sílvia, la nostra sentència era segura. No els podia donar aquella satisfacció, sobretot, a la Rosa. Es venjaria sense compassió.

L'Eloi, que sorprenentment no havia marxat de l'habitació, em tocà per l'espatlla dreta i em va aconsellar amb un gest repetitiu de negació que refusés la proposició de la Sílvia. En una altra circumstància l'hauria engegat a dida en un tres i no res, però tenint en compte que ell provenia del menjador, i sabent que no era una persona donada a les intervencions personals o innecessaries, vaig decidir fer-li cas i excusar-me amb un altre malestar fingit.

-No puc... Tinc febre... Estic al llit.

-Ah... És veritat, doncs?

-Sí...

-D'acord. Ja parlarem demà. Ben pensat, a l'institut tindrem més temps...

-Això...

Ella em va enviar un petó al qual jo no vaig respondre. No volia aixecar sospites. Era massa covarda, massa primmirada. Quan vaig prémer el botó per cloure la trucada una estranya sensació de desassossec va recórrer tot el meu cos.

Aquella angúnia em va tenir capturada durant uns minuts, com si m'estigués enfonsant dins d'un terreny fangós que m'impedia assolir la llibertat de moviments. Unes terres movedisses que m'haurien ofegat si l'Eloi no m'hagués ofert el seu braç. Una ajuda que arribà en el moment precís, en l'instant més crític.

-Has fet bé. Si haguessis sortit t'haurien crucificat. Els hauries donat les proves suficients per dictar sentència. Demà serà un altre dia...

Mai hagués pensat que aquell cosí tan distant i rar, en un espai tan curt de temps, passaria a ser un ésser tan proper, tan semblant. Em vaig quedar tan sorpresa que me'l vaig mirar embadalida, com si acabés de presenciar l'aparició d'una verge, l'esdeveniment d'un miracle diví. Me'n feia creus. Ell sol, amb aquelles quatre paraules, havia trencat el fred de l'hivern, és més, l'havia convertit en primavera, creient fermament que del no res en podia aflorar una vertadera i significativa amistat.

A casa, en aquells diumenges eters en què tota la família es reunia, després del dinar, era tradició fer una petita excursió fins la font del Xerric. L'indret en qüestió no tenia res d'especial, de fet, era un tub de plàstic que sortia d'una roca i que deixava anar un rajolí lil·liputenc d'aigua clara i freda, però com deia la mare, era un passeig perfecte per ajudar l'aparell digestiu i guarnir la xerrada amb una mica d'aire pur i paisatge muntanyenc. Personalment, l'odiava. Amb la nostra presència, tenia la impressió que ho contaminàvem tot i que la natura perdia tota la gràcia que la caracteritzava. Fins i tot, si per casualitat hi havia uns segons de silenci, podia sentir com les bèsties fugien entre el fullam per evitar llurs desagradables manifestacions; crits aguts, rialles exagerades i esglais injustificats que es perpetuaven al llarg del camí, tant d'anada, com de tornada. Jo, més d'una vegada, hauria anat amb ells. Deixava volar la imaginació i somniava ser un rèptil per tal de poder perdre'm i amagar-me dins d'un cau per poder romandre-hi tranquil·la durant una llarga estona. Desgraciadament, el desig era efímer i tenia que suportar l'ambient gris i pesat durant l'hora i mitja que acostumava durar l'esdeveniment.

Aquella tarda, el pare i l'Eloi me la van estalviar. El primer, perquè va entendre el meu estat de depressió temporal, i el segon, perquè es va oferir a quedar-se amb mi a la casa, un punt indispensable perquè la mare accedís sense gaires reticències a què li fes el salt.

Quan tots van ser fora i la taciturnitat es va apoderar de l'ambient, li vaig agrair el gest molt sincerament.

-Mercès per fer-me costat Eloi...

Ell em dedicà un somriure i prosseguí amb el discurs breu però encertat.

-No hi ha de què... A vegades, són insuportables... La família, per desgràcia, no es pot triar...

CAPÍTOL 3

Dolenta decisió

Després de compartir diverses teories sobre el món que ens envoltava, vam decidir baixar al menjador i posar una pel·lícula romàntica d'aquelles que feien caure la llàgrima d'una manera fàcil. Curiosament, ambdós teníem moltes coses en comú. Ens agradava la mateixa música, els mateixos llibres, les mateixes peces cinematogràfiques... Veritablement, ens assemblàvem molt. Amb pocs minuts de conversa, vam passar de no haver parlat mai, a despullar-nos interiorment de dalt a baix. Fins i tot, vaig estar temptada d'explicar-li la meva descoberta sexual, però finalment, un canvi d'orientació en el tema, va esvaïr aquella atrevida possibilitat.

-Quants anys tens? – preguntà de manera lleugera, com aquell que deixa anar un esbufec indefinit.

-Quinze.

-Quinze? – afegí sorprès.

-Sí. Quants me'n feies?

-Home... com a mínim, setze o disset. – aclarí pausadament a la vegada que m'observà de manera íntegra.

Tot i que li vaig somriure el comentari, aquella repassada em va fer sentir incòmoda. Ell ho notà. Desvià la mirada, obrí la bossa de cacauets, i els començà a devorar d'una forma quasi compulsiva.

Aquella pausa de quietud, proveïda de certa tibantor, va perdurar uns minuts. Inquieta i un pèl molesta a causa de la meva reacció, amb un cert

grau de remordiment, ja que em sentia culpable per haver provocat aquella tensió injustificada, vaig mirar de trencar aquella barrera de vidre transparent amb un mall d'amabilitat i una escarpa recoberta d'elogis.

-Tens xicota? Segur que sí... De fet, deuen fer cua per agafar tiquet... Ets un noi atractiu, i aquest posat misteriós, encara n'augmenta l'interès...

L'expressió de serietat de seguida va fer el tomb. La vista recobrà el gest agressiu i els ulls li tornaren a brillar amb aquella curiosa lluentor.

-No tinc la que desitjo. – contestà amb contundència.

De sobte, un calfred esgarrifós va travessar-me tot el cos. Aquella retorsió em ressonà tot l'aparell digestiu i em feu tremolar d'espasmodicitat. Em semblà una rèplica que empitjorava el punt de partida. Sense ser-ne conscient, ignorant les regles del joc, vaig provocar l'avançament de la seva fitxa de manera massa precipitada. En aquell punt, tornà enrere era gairebé impossible. Tot i així, no em vaig donar per vençuda i vaig intentar una darrera maniobra de distracció per tal que caigués en el parany.

-Pot ser ets massa exigent, no?

La manca de temps per reflexionar i l'estat de desesperació en el qual em veia sotmesa em van fer prendre aquella decisió que acabà per precipitar les coses de manera accelerada.

-Això m'ho hauries de dir tu.

I en aquell instant se'm li tirà al damunt i em besà tan enèrgicament que ni tan sols em donà peu a poder separar-me. Va ser esparverador. Anava tan llençat que va ser incapaç d'analitzar la meua resposta. En cap moment, s'adonà que jo estava glaçada.

Derrotada per la seva força física, vaig esperar que el sentit comú imperés d'un moment a l'altre, però anava equivocada. Va ser una altra mala decisió. El penis s'havia fet amo i senyor de l'escena i la capacitat de raonar li havia desaparegut. Entre esbufecs i gemecs aterradors, em magrejà totes les parts íntimes i m'esquinçà la roba en molt pocs segons. Allò em va fer reaccionar i li vaig clavar una mossegada al coll que l'aturà de manera momentània. Per moments, semblava que la bèstia retornés a l'estat humà, que el pensament es faria un lloc en la selva i que desbancaria l'ús desproporcionat del múscul, però per desgràcia, aquell petit incís només fou el principi d'un nou atac més violent i destructor.

Com si el diable l'hagués posseït, ofegà els meus crits amb la seva boca i m'arrencà les calces d'una forta estrebada. Sense aixecar-se de damunt meu, s'abaixà els pantalons i els calçotets i m'introduí el penis dins la meua vagina verge totalment en estat d'erecció. El tel, després de tres sacsejades, va ser traspasat i el dolor es barrejà amb el fàstic.

Les llàgrimes i la sang es confonien sobre el folre del sofà i m'arrossegaven fins a una terra llunyana. Un indret desproveït de colors, llum i aire. Semblava el llindar de la mort. Una contrada aspra, seca i grisa. Allà, tot s'aturà. El temps, els sentits, i la respiració.

Les cames, desproveïdes de to muscular, em feien figa com dues xarranques de fusta corcada; les mans, tremoloses com les fulles caduques en ple mes d'octubre, sacsejades per un vent fred i tallant, semblava que m'anessin a caure d'un moment a l'altre; els ulls, perduts

en una dimensió oculta, fosca, tenebra, regalimaven dolor sense fi; i el cor, visiblement alterat, mancat d'aire a causa de la noga que s'havia instal·lat al mig el coll, trontollava amb un ritme desproporcionat com si fos un gerro de porcellana col·locat damunt d'una estanteria fràgil que bellugava a causa d'un fort terratrèmol de conseqüències devastadores.

Després d'uns gemecs esfereïdors, carregats de metralla mortífera, el seu alè va caure damunt de la meua galta com una flama d'alta intensitat. Gairebé, cremava. Quatre esbufecs que denotaven la fi d'aquell acte cruel i injust. La bèstia, cansada i satisfeta d'haver copulat, tot i fer-ho sense consentiment, s'apartà de la zona del pecat i s'allunyà sense donar cap mostra d'escrúpols o penediment.

Jo, ferida, castigada per una tremenda tortura, amb una sofrència danyosa quasi perpètua, seguia al sofà arraulida com una gata de carrer en ple mes de gener sota un cotxe recentment aturat. L'escalfor del motor, tot i ésser nociu, desprenia una falsa sensació de seguretat. L'entorn era tan gèlid que era incapaç de moure'm.

L'Eloi, transformat altra vegada en humà, no va aparèixer més pel menjador. Només el vaig veure passar una vegada d'esquillentes i ni tant sols va mirar de reüll. Segurament, la consciència, per mínima que fos, li ho va impedir.

Quan vaig sentir les veus de la família que rondaven molt a prop, vaig aixecar-me amb moltes dificultats i vaig pujar de quatre grapes fins la meua habitació. No volia veure ni escoltar ningú. En aquell instant odiava. Menyspreava la meua existència i tot el que l'envoltava. Com un cuc de seda, vaig teixir el meu capoll amb la manta i el cobrellit per tal de romandre-hi molt de temps, com si fos una protecció que m'allunyés d'aquell exterior infernal, amb la quimèrica esperança que quan en sortís, proveïda d'un nou cos amb ales, pogués volar cap a contrades noves i força apartades.

Perduda en la foscor i el silenci, vaig sentir que el pare obria la porta amb molta suavitat. En cap moment va entrar. Observà des del marc de l'entrada i sospirà vagament.

Després, per les veus, vaig deduir que s'havia topat amb l'Eloi pel passadís. Va ser una conversa breu però molt dolorosa. Cada paraula que sortí de la boca d'aquell brètol fou com una daga que foradà el meu cor.

-No ha sortit? – li preguntà el pare.

-No. He intentat convèncer-la, però encara ha estat pitjor. Està enfadada amb mi.

-Tranquil, ja li passarà. Gràcies per provar-ho.

Era increïble. Amb un interval de temps molt exigü, havia passat de botxí a víctima. Una metamorfosi gens treballada i davant del jutge que tenia més influència sobre mi. Un canvi d'òptica que m'havia acabat de sentenciar. Em sentia condemnada a una mort segura.

Durant tota la vesprada i la nit no em vaig moure del capoll, com si estigués reclosa en el corredor de la mort.

El mati del dilluns, fred, gris, apagat, semblava un personatge atrabiliari i hipocondríac. No sabia com encarar-lo ni com saludar-lo. Volia deixar-lo passar de llarg, que pugés al tren i que se n'anés ràpidament, però la mare semblava disposada a aixafar-me el pla. Per més que vaig recalcar la meua predisposició a quedar-me a l'estació per tal d'agafar un altre

comboi, ella, des de la seva tribuna de poder, m'ordenà que agafés el darrer vagó abans que sortís de la parada.

De molt mala gana, amb tot el cos garratibat, vaig entrar a lavabo i vaig rentar-me la cara amb aigua freda per mirar de trobar un revulsiu en el contrast de temperatura. Fins llavors, la realitat semblava un espai llunyà, difós, esquivable, i fins a un cert punt, un miratge que podia ignorar tancant els ulls, però quan vaig aixecar la mirada i vaig veure el meu rostre desencaixat davant de l'espill, la concreció i la materialitat de l'existència es van identificar en tota la seva màxima expressió.

Sense poder controlar les meves emocions, vaig arrencar a plorar amb un dramatisme gens normal. Mai havia estat noia de llàgrima fàcil, i per aquest motiu, estava sorpresa de mi mateixa. Per evitar intrusions innecessàries i fora de lloc, vaig ofegar els sanglots amb el soroll de la dutxa. L'últim que necessitava eren les preguntes estridents de la mare darrere la porta.

En aquell atzucac de profunda depressió, carregada de retòrica i reflexió repetitiva, amb un munt d'interrogants entrelaçats i consecutius, vaig entendre el perquè d'aquelles persones que es decantaven pel suïcidi. A casa sempre havia sentit que era una decisió de covards, que eren éssers incapaços d'enfrontar-se amb els problemes i que tiraven pel camí fàcil, per la rendició sense lluita, per la caiguda de braços amb una lleugeresa indigna. Fins i tot, els anomenaven egoistes perquè deixaven als seus familiars i amics amb un pam de nas, amb una herència carregada de tristesa i incomprensió. Jo, des de l'altra banda, sempre havia fet cas d'aquelles crítiques i les compartia quasi en la seva totalitat, però en aquell instant en el qual trepitjava terreny contrari, immersa profundament en l'altra dimensió, la visió se m'havia eixamplat i els pensaments se m'havien trastocat de manera radical i sorprenent. De debò que durant uns minuts vaig pensar que el món estaria millor sense mi, que la família deixaria de patir per sempre, que el sofriment només seria temporal i que el temps ajudaria al meu oblit, que fer-ho requeria molt de coratge i sacrifici, però que era un pas que aportaria més solucions que desgràcies. Pel meu cap, trasbalsat, copejat i trastocat, passaven imatges reflexives desastroses. Una imatge de mi desfigurada i, fins i tot, violenta. Em sentia com una eina rovellada, com un comestible caducat, com una rentadora ofegada de calç, com una televisió amb els ploms fosos, com un cotxe de juguina amb la bateria esgotada i sense cap font d'alimentació al meu abast; un producte fora de lloc i de context, un estri gens útil i sense possibilitat d'ésser reciclat.

La navalla del meu pare, vella, emprada per la seva higiene personal com els antics barbers de poble, esmolada cada mes de manera metòdica des del seu petit taller del garatge, s'anava enfonsant al canell de la meva mà dreta amb un pols tremolós i indecís.

La primera capa de l'epidermis es va obrir com una tela esquinçada i la fulla s'enfonsà un graó més. Les neurones, de manera immediata, comunicaren al cervell l'anomalia soferta i el dolor es feu present de seguida. Un petit rajolí vermell, espès i calent va dibuixar un mosaic que s'allargà fins l'acabament del braç. En aquell punt em vaig aturar. Una esgarrifança esborronadora va congelar tot el meu sistema com si fos una gran onada de fred.

Tenia la vista fixada en el desguàs, però la ment perduda. Era com una imatge borrosa, confusa, observada des d'una càmera gruixuda de vidres molt bruts que no deixaven captar la imatge natural, com la part desdibuixada d'una fotografia que queda en segon plànol per tal de captar l'objectiu principal amb tot luxe de detall. Un espai en blanc i sense definir que no podia omplir per molts esforços que hi dedicués.

De sobte, la veu del pare va interrompre aquell atzucac tan inconcret i vague. Una frase que va poder travessar la bombolla en la qual estava capturada i que pel mateix forat hi va poder introduir una mica d'aire renovat.

-Laia!... Laia! Et trobes bé?

Si la pregunta hagués estat formulada per la mare hauria estat un interrogant planer, sense un rerefons gaire buscat, però venint del pare, la cosa era diferent. Jo sabia que sospitava quelcom; per tant, no podia respondre mecànicament.

-Sí papa, només un pèl de malestar, res més.

-Vols alguna cosa? Algun medicament?

-No, no. Es tracta de la història de cada mes papa... només això...

-D'acord, d'acord. Mira de no entretenir-te massa, sinó, faràs tard.

Amb aquella estratègia femenina l'havia despistat. Al contrari que la mare, ell mai portava els comptes. Són assumptes que queden entre les dones i que al llarg de la nostra vida els fem servir com a recursos en moments delicats. Em va funcionar. Al cap d'uns segons vaig sentir que baixava les escales i que s'entaforava dins la cuina per gaudir de l'esmorzar.

El pare, des que era petita, sempre havia estat el meu mirall, l'eix que vertebrava tot el meu món, el model a seguir, el motlle anhelat. Mai, per dura i contrària que fos la situació, m'havia girat l'esquena. Mai. Quan el necessitava, com per art de màgia, com si fos el meu àngel de la guarda, era allà, disposat a aguantar els meus plors i corregir les meves imperfeccions. Aquesta era la clau. M'estimava tal i com era, amb els meus defectes i les meves virtuts. Això, en aquells temps i també en els d'ara, és quasi gairebé impossible de trobar, i ja llavors, n'era conscient. Per aquest motiu, i no per altre, vaig aturar el meu intent de suïcidi. Per ell. No li podia fer allò. No s'ho mereixia. Sabia que un cop d'aquella mena el podia tombar definitivament. Niquelat.

Després d'embolicar-me la ferida amb unes voltes de vena i un cercle d'esparadrap, vaig tapar l'esdeveniment amb un jersei gruixut que m'arribava a la punta dels dits i vaig eixugar-me la segregació lacrimal amb una bona remullada, tot dissimulant la vermellor de les galtes amb una discreta passada de maquillatge de color carn.

De mica en mica, amb diversos exercicis respiratoris profunds, la calma i la serenor van tornar a instal·lar-se plenament dins del meu cos. Amb la bateria mig carregada, vaig baixar a la cuina i sense guaitar gaire a la mare em vaig concentrar amb la llesca de pa amb tomàquet que havia preparat per a mi.

-Et trobes millor? – va preguntar el pare amb les celles arrufades i la vista capficada dins d'un mar de preocupacions.

-Sí... – vaig contestar amb timidesa i poca convicció.

-Si no t'hi veus amb cor, queda't a casa... – va continuar sense preguntar el parer de la mare.

-De cap manera! Si tots féssim igual, el món no rodaria. – va replicar ella amb un to greu i contundent.

-Dona.... – acompanyà el pare insinuant que el meu problema era força comú entre les adolescents.

-Què? Per una mica de mal de cap? Potser té febre? – va seguir rondinant cada cop més encesa.

En aquell punt vaig adonar-me que la situació es podia complicar, que el pare li podia explicar el tema del període i que ella ho negaria rotundament, així que per evitar més rebombori, vaig tallar la discussió de manera immediata.

-Papa, no pateixis, de veritat que em trobo més bé. La mama té raó, només ha estat una petita indisposició, res més.

-Ho veus! Ets un carrincló. Encara que no ho sembli, les dones som més fortes que els homes. Si nosaltres manéssim, un altre gall cantaria...

Com que havia sortit vencedora, ja estava satisfeta. Un triomf que assaboria dolçament i que m'aixoplugava del seu atac. Hàbilment, havia aconseguit distreure-la i fixar la seva atenció en ella mateixa. Així, durant un quart d'hora, només va parlar en primera persona i dels fets memorables que recordava i desdibuixava al seu gust. Un quadre abstracte d'esdeveniments que la convertien en una heroïna invencible i que la convertien, segons el seu criteri, en la peça més valorada del seu petit però exclusiu museu de les efemèrides.

En sortir de casa vaig respirar alleugerida. Tenia un tram de camí on ningú em parlaria ni em preguntaria. Una pau que vaig valorar i que vaig voler perllongar. No tenia gens de ganes d'anar a classe i vaig decidir tirar per la drecera que em duia fins a les afores del poble.

A mesura que avançava terreny, el Sol, imponent, majestuós, guanyava alçada i banyava l'entorn amb diverses tonalitats dins de l'escala del groc i el carbassa. Sobretot, les fulles dels ceps, humides per la mullena, captaven la llum com un prisma i la projectaven de manera especial en el terra de la vinya, convertint les immenses esplanades en un llac multicolor de contrastos meravellosos.

L'escalfor dels seus raigs era cada vegada més acollidora, esmorteint la fredor de l'aire hivernal i incitant a fugir de les ombres per poder gaudir de la seva presència. Vaig pujar dalt d'un turó i em vaig assentar damunt d'una roca fina i grisa, de tacte suau i de col·locació perfecta. En aquell punt, la irradiació solar era completa i la vista panoràmica era fantàstica. Des d'allà, la dimensió del poble es feia més ridícula, més insignificant, com si fos de joguina i en qualsevol moment, un ésser fantàstic, de mides gegantines, el pogués aixafar amb un sol peu.

L'ample horitzó que s'obria entre les muntanyes, blau, serè, pulcre, feia caure la importància de tot i de tothom. Fins i tot jo, dins d'aquell marc immesurable, em sentia com un gra de sorra en l'infinit. Una petita porció del pastís, gairebé minúscula, que podia desaparèixer amb un cop de cullera i ningú es molestaria en recollir, si més no, fins que l'escombra i el recollidor se m'enduguessin dins de la brossa. Una petita matèria de pols que en qualsevol moment podia ser absorbida per un aparell domèstic i ésser eliminada sense cap transcendència. Una

sensació de petitesa que em feia sentir bé, més lliure, més lleugera, més despreocupada. Per aquest motiu hi vaig romandre tot el dia, fins ben entrada la vesprada, i per aquest motiu ho vaig repetir, primer durant tota la setmana, i després al llarg de tot el mes. I ho hauria seguit fent tot el trimestre si no hagués estat per la intervenció del director de l'institut, el qual, alertat per alguns bocamolls de la classe, es va assabentar que la meva absència no era per la malaltia que fingia cada tres o quatre dies per telèfon, sinó per una causa desconeguda que havia de justificar en una reunió concertada a tres bandes: els pares, jo, i ell.

CAPÍTOL 4

La pitjor notícia

El senyor Fornells, el director, va trucar el dimecres per la tarda, just abans de les vacances de setmana santa. Quan la mare em va preguntar si endevinava el motiu em vaig fer l'orni, però tota jo tremolava de por. El pare no hi va donar gaire importància. Com de costum, confiava en mi i va deixar caure que devia ser una trobada rutinària, de simple control. En canvi, la mare, amb aquella mirada de detectiu, poderosa, que semblava que pogués travessar la pell i observar dins del crani el corrent de les idees, va copsar la meva inquietud. Per l'escalfor que sentia a les orelles i a les galtes, sabia que els colors m'havien pujat i que la suor començava a tacar el front, i també era conscient que ella ho havia detectat.

La seva cara de circumstàncies de seguida va patir una transformació radical. Els forats del nas se li van eixamplar, els ulls, fins llavors mig clucs, es van obrir com dues taronjes, i les celles i el front se li van arrupir i ajuntar, dibuixant una be baixa molt pronunciada que feia frisança de veure. Una mutació completa que coneixia i temia perquè en qüestió de segons l'acompanyava un atac verbal de conseqüències devastadores.

-Laia, prou de romanços! T'avisos una vegada, només una. Si tens quelcom que explicar, millor que ho facis ara. Si demà, davant del senyor Fornells, ens deixes en evidència com a pares, et juro que rebràs un càstig exemplar del qual no te n'oblidaràs mai. Ja saps que amb mi no s'hi juga. I també coneixes com les gasto. Tu mateixa...

Aquella advertència no era una faramalla; per tant, no era moment de marejar més la perdiu. De fet, seguir amagant el cap sota terra com un estruç només retardava la veritat fins l'endemà, res més.

-He faltat a classe uns dies...

-Quants? – seguí interrogant la mare.

-Un mes.

-Un mes? Un mes! Què t'has cregut! T'has empassat l'enteniment? On erets? Què feies? Són drogues? Diques! Contesta! – exigí enèrgicament amb un cop de puny a la taula que va fer tremolar tots els objectes que hi havia al damunt.

-No... No són drogues... No és res d'això...

-Ah, no? Doncs què? Què s'amaga darrere d'aquest comportament indigne i gens responsable? Perquè... Te n'adones que nosaltres fem un gran esforç econòmic per tal que continuï amb els estudis? Ho saps?

Aquells interrogants em feien dubtar molt. No sabia si esquitxar la veritat sense embuts o guardar-me-la per una altra ocasió més adient, més calmada, sense aquella tensió acumulada que podia fer perillar la causa de tot plegat i enterbolir-la encara més. Però la meva indecisió, lluny de crear un atzucac, encara embalava més a la mare.

-Guaita-la, se li ha menjat la llengua el gat!

-Tranquil-la, dona, no t'esveris... – va dir el pare.

-Com? Et poses del seu cantó? Què no veus què ha fet?

-No em poso de la banda de ningú. Només dic que els nervis no porten enlloc. Mirem de mantenir la calma.

-Sempre igual! La protegeixes per vici... Sempre has de ser l'advocat del diable...

-I tu sempre l'ataques! Sempre penses el pitjor! Coi de dona!...

-Ves a passeig! Ets un tanoca!...

De cop i volta, jo, que era la font del problema, havia deixat de rajar i havia passat a un segon plànol. Era cert que estava al mig, la disputa per la qual s'estaven barallant, però, tot i així, era una situació estranya, com si dos jugadors de futbol americà deixen la pilota de banda i s'estomaquen de valent per tal de saldar un deute pendent que possiblement venia d'una jugada succeïda en la primera part del partit.

En cap moment se'n van adonar, però jo em sentia molt incòmoda entre els crits i els retrets i m'havia alçat amb un plat a les mans. Mai hauria gosat interrompre'ls en aquell instant, però el meu estat de nervis estava tan alterat que vaig perdre qualsevol tipus de manera o comportament lògic i vaig deixar caure'l al terra des d'una alçada que el va esmicolar completament.

-Prou!

Els dos van callar de cop i em van mirar amb un gest de sorpresa. El silenci es va fer amo de la cuina durant més de dos minuts fins que el pare va xiuxiuejar el meu nom.

-Laia... filla...

-L'Eloi em va violar...

La confessió els va deixar glaçats. Semblaven dos cossos dissecats, dues mòmies mil·lenàries, dues estàtues de bronze rovellades pel pas del temps i maltractades per les dolenteries de la quitxalla. Gairebé ni parpellejaven.

Tot d'una, la mare, trasbalsada i esverada, amb una coordinació poc elegant, s'aixecà i va caminar fins la tauleta de la cuina per agafar un calendari. Les ninetes dels seus ulls es movien més ràpid que les mans i les fulles dels mesos passaven a un ritme vertiginós i sense sentit. Comptava i recomptava amb un mormol inacabable, desesperant, irritant; el tic nerviós dels seus llavis m'exasperava.

En canvi, el pare, seguia immòbil a la cadira com si estigués fixat amb una cola d'alt nivell d'adhesió. Només varià la posició del seu cap: cot i amagat entre els seus braços com si fos un estruç.

-Encara queda una setmana... – va dir la mare alleugerida pel resultat dels seus càlculs.

Llavors, es girà, em mirà fixament amb una tendresa desconeguda, i em va dedicar un somriure molt estrany i poc definible. Un gest que es bellugava entre dues fronteres i que no s'acabava mai de decantar. Vacil·lava alhora de pertànyer a la felicitat o a la desgràcia i, com que no l'acompanyava cap tret més, es podia interpretar de moltes maneres sense cap mena de por a l'equívoc. De seguida vaig endevinar que havia analitzat els dies que faltaven perquè em vingués el període.

Amb molta cura, com si la meva confessió hagués estat un encanteri amb molt de poder, la mare se m'acostà i m'abraçà amb una estima que no coneixia, com si l'hagués guardada durant anys dins del calaix dels sentiments i de sobte n'hagués trobat la clau per poder obrir-la i deixar-la anar sense cap mena de pudor ni vergonya. Semblava una altra persona, una mare de la qual mai n'havia tingut coneixement però que sempre havia desitjat descobrir. Aquella habitual sequera d'expressions agràides, aquella menyspreança per tot el que feia o m'envoltava, aquella predisposició a ridiculitzar-me en qualsevol moment o situació, de manera sorprenent, s'havia transformat en una abundant pluja d'amanyacs tendres i afalagadors.

-Tranquil·la reina... Ho pagarà molt car... Avui mateix anirem a l'hospital perquè et facin un reconeixement... Després, passarem per la comissaria a denunciar els fets... – digué mentre m'acaronava els cabells amb molta cura.

M'havia cregut. Era curiós, però ho havia fet quasi de manera automàtica, sense cap tipus de dubte ni de debat. En aquell instant la vaig apreciar molt, més que mai. M'estimava de manera incondicional i sempre ho havia mantingut en secret. La seva reacció va ser com un sistema de seguretat que s'havia accionat poques centèsimes de segons després de sentir la topada i, encercolada entre els seus braços, m'hi sentia més protegida que en qualsevol altre lloc del món.

-Vols dir que no correm massa... – plantejà el pare amb un gest esverat i totalment imprevist que em va costar molt d'interpretar i assimilar.

-Com? – preguntà la mare enèrgicament i amb una mirada assassina que podia travessar-lo i deixar-lo fulminat en un tres i no res.

-I la teva germana?

-Se'm fum! M'entens, oi? En això, no hi ha vincle de sang que hi valgui...

El pare abaixà el cap i assentí amb uns moviments molt lents i pesats.

-Tens raó...

Sense més replica, i amb la decisió de la mare, tots tres, enduts pel seu corrent, vam anar a l'hospital comarcal enmig d'un quadre insòlit. El pare, sol a la part del davant, amb les mans enganxades al volant i la vista clavada a la carretera, gairebé ni respirava. La mare, per primera vegada en la seva vida, asseguda al seient del darrere i amb la meua cara damunt de la seva faldilla com si fos una nena de quatre anys que és consolada per una rebequeria o una desil·lusió incompresa. No m'ho creia. Era com si de cop i volta el món s'hagués capgirat, com si el director d'una obra teatral, de manera sobtada, hagués canviat els papers dels principals actors per tal d'aconseguir un cop d'efecte important.

Després d'una mitja hora d'espera, barrejats entre febres, cops i refredats comuns, per fi ens tocà el torn.

El pare, per motius de reserva força personals, es quedà a fora. Aquell fou el primer símptoma d'allunyament. Tot i que només ens separava una paret molt fina, jo tenia la sensació que entre els dos havia aparegut un mur de grans dimensions.

El metge, un cop passat el reconeixement, va tindre molt clar el diagnòstic i va omplir els papers que va sol·licitar la mare per tal de presentar la denúncia i ens donà hora per tornar-hi al cap de quinze dies.

A partir d'aquell punt tot va passar ràpid, com un terrabastall devastador, com un huracà de força cinc. L'ambient familiar es va refredar moltíssim i les trobades del diumenge van desaparèixer a l'instant.

La mare es va discutir amb les germanes. Des del moment que intuï una certa desconfiança apartà la mirada i tirà cap un altre cantó. De la mare de l'Eloi, malgrat l'escabrós afer, ho podia arribar a entendre, però de les altres, no en suportà cap gest de dubte. Ho tenia molt clar.

-En aquest vaixell, el qui no vulgui remar en la mateixa direcció, no cal que hi sigui. Més val pocs, però ben avinguts. De fet, el temps dictarà sentència...

El pare no deia res. De sobte, semblava que s'hagués quedat mut. Des del dia en què vaig esmentar la mala notícia que tot ell es va transformar. Una transmutació completa: d'aspecte, de moral, de caràcter; ja no era el mateix.

De fet, tot es capgirà. La casa, abans riallera, de caliu envejable, patí un canvi molt radical. Ara, grisa, muda, plena de racons secrets, de parets denigradores, d'habitacions envoltades de murmurs, era gairebé inhabitable. Un ambient inhòspit que jo evitava tant com podia. Sí, m'escapava. Fugia cap al penya-segat que havia descobert dies enrere fent camí i m'asseia a la punta del seu dit per poder assaborir la força de la natura. En aquell indret, la mà del vent, forta, puixant, em feia sentir lliure, apartada del món real, d'aquell poble que mirava a la nostra família amb un vidre d'augment desproporcionat, d'aquella escola que em feia sentir estranya, incòmoda, com si fos una espècia animal en perill d'extinció.

Sovint, arribava cap als capvespres. La mare m'esperava per sopar. Sense fer-me cap pregunta, m'abraçava, em feia un petó al front i em posava el plat a taula.

El pare ja no compartia l'àpat amb nosaltres. S'hi posava més d'hora i després es tancava dins del seu petit taller. De seguida que hi entrava, premia el botó de la mola i ofegava els seus sentiments esmolant-los fins ben entrada la matinada.

Una nit, vora les dues, vaig baixar a la cuina per arreplegar un bocí del pastís de xocolata que la mare havia fet expressament per mi, i just quan tornava cap a dalt, la mola va parar. El silenci va despullar la intimitat del pare. Plorava. Ho feia a llàgrima viva, amb uns sanglots compulsius que m'encongien el cor. Per uns instants, vaig sentir l'impuls de trucar a la porta i preguntar-li què era allò que el turmentava, però el pensament s'acabà imposant i vaig decidir retornar al meu llit per desaparèixer enmig dels llençols.

Durant uns dies, la Sílvia va intentar parlar amb mi. Ho provà a l'escola, de camí cap a casa, per telèfon; jo l'evitava. No per la raó que ella es devia imaginar, sinó per la vergonya que dominava tot el meu ésser i per la incomoditat que em provocava l'explicació de qualsevol excusa o mentida. Pels rumors, una corrent inacabable i ferotge que esquitxava a banda i banda totes les voreres del poble, també vaig sentir que ella ho estava passant malament. Des de la nostra nit, la vetllada que canvià les nostres vides per sempre, que tothom la titllava amb menyspreu i rebuig. Noia viciosa, consentida, malcriada, desvergonyida, meuca; un vilipendi que la castigà cruelment i que finalment, després de moltes discussions amb el seu pare, acabà per allunyar-la de la contrada. Sí. La seva família, cansada d'aquell martiri, tot i la seva posició social, decidí traslladar-la a Barcelona en un col·legi interí per tal d'instaurar la pau dins la seva llar. Malauradament, quan la notícia arribà a les meves orelles, ja havia fet tard. Una forta patxada que, altra vegada, rebia sense estar-ne preparada i que els plecs del meu cervell patien de manera contundent encongint-lo fins a un punt perillós i dolorós.

A cada segon, a cada instant, com si fos una tortuga amenaçada, tota jo m'anava amagant dins meu, tancant-me en una petita closca dura i gruixuda que no deixava passar res. Ni sorolls, ni persones. Un permís restringit al qual només hi tenia accés la mare i en comptades ocasions. Però la pitjor de les notícies encara estava per arribar. Va ser un mes i mig després del violent atac de l'Eloi. Quan el ginecòleg m'explorà i llegí els resultats de les proves va remugar i dissentir amb el cap com si fos una campana de repic incessant. La mare ho endevinà de seguida. Estava prenyada.

-Què farem ara! – exclamà esverada ignorant que era jo qui patia aquell malson.

-Tranquil·la. Encara estem a temps d'interrompre'l. Segons l'article 429 de la llei, si la violació ha estat denunciada i la gestació encara no ha sobrepassat les dotze setmanes, és legal fer-ho en el nostre país. Conec diversos centres que la podran ajudar en aquest sentit.

La mare desinflà la panxa i deixà anar la tensió acumulada amb un esbufec exagerat. Sense preguntar-me el què, quan i on, decidí tots els detalls i dominà la conversa fins que sortírem de la consulta.

Al pare no li feu falta preguntar res. Ells dos, gairebé no es creuaren la mirada. Jo, de manera insistent, vaig cercar un auxili en les seves ninetes moixes i remullades, però ell acotà el cap i s'esmunyí dins del seu petit món, aquell taller de treballs secrets que mai veien la llum i que quedaven tancats dins d'aquelles quatre parets de dimensions tristes i reduïdes.

CAPÍTOL 5

Un pas necessari i obligat

La setmana d'espera passà molt lentament. Tot era gris. Un bru cendrós i espès que aixafava des del matí fins al capvespre. Una boira permanent que no s'aixecava mai, per la qual cosa, no hi podia entrar cap espurna de claror ni d'esperança.

La nit abans de marxar cap a València va ser llarga i dura. De fet, l'insomni feia dies que perdurava. Hores i hores d'imatges borroses i terrorífiques que em recordaven aquella fatídica tarda de diumenge on tot el meu món es desnonà com un castell de sorra atacat per una onada agressiva i cruel. Amb l'operació a tocar, el desvetllament era indomable.

La gola, resseca, demanava aigua desesperadament. Al voltant de les dues, després de recórrer tots els racons dels llençols amb una suor que regalimava per tots els porus de la meva pell, vaig baixar a la cuina per intentar apaivagar aquella insadollable set.

Quan vaig tancar la porta de la nevera i el motor de la mateixa quedà momentàniament paralitzat, el silenci de la nit va descobrir els secrets que s'hi amagaven. Eren plors. Plors continuats i acompanyats d'uns sanglots profunds. Era el pare. Tot i que la porta de la seva habitació estava tancada, els gemecs traspassaven totes les parets i suraven en suspens pels passadissos de la planta baixa.

El meu pensament, durant més de mitja hora, va ésser el de trucar i entrar. Abraçar-lo i dir-li que tot estava perdonat. Em sentí culpable, la causa de cada llàgrima, el motiu de cada lament.

No podia. Hi havia massa por, massa respecte. Encongida com un eriçó, vaig asseure'm arrepassada a la porta i vaig comptar cada sospir d'amargor que expirava el pare.

De cop i volta, quan ja havia perdut la noció del temps, els grinyols de patiment van cessar. La taciturnitat s'apoderà de l'atmosfera de manera autoritària.

Amb molta cura em vaig incorporar. Cada moviment s'escoltava com si un micròfon ocult amplifiqués el xerric de les fustes pressionades pel meu cos.

La curiositat s'imposà. Vaig obrir la porta i vaig veure el pare completament adormit damunt de la seva taula de treball. Entre somnis encara sanglotejava.

Sota el braç, com si fos una pertinença sagrada, hi tenia una llibreta de l'any de la picor, amb unes tapes descolorides de color indefinible i unes fulles arrugades que havien patit un munt d'experiències al llarg del temps.

Feia respecte. Me la mirava des de la distància fins que vaig perdre l'enteniment. Quan el cor decidí imposar-se a la raó la llibreta aparegué a les meves mans. Només obrir-la vaig endevinar que allò era un diari secret, unes pàgines plenes de successos que havia viscut el pare fins llavors desproveïdes de mentides i simulacions. Una veritat completa i cabalística a la qual i tenia accés de manera clandestina.

No entenia res. Començà a escriure a partir dels catorze anys i en aquella època i descrivia un món totalment desconegut per mi. Una llar on hi figurava una germana de la qual mai ningú me n'havia parlat. Duia el mateix nom que jo, o almenys, era el que el pare li havia atribuït en el diari. L'estimava molt. Vivien en una masia allunyada del poble, i malgrat que les tasques de pagès eren dures i no gaire ben retribuïdes, l'ambient era tranquil i feliç.

Aquell any va ésser l'últim que el pare va anar a l'escola. Això ho notà molt. Les hores de classe i el contacte amb els altres joves de la contrada l'airejava, el feia sentir més lliure i satisfet. Quan el seu pare li comunicà la notícia s'esfondrà. Tot i que, segurament, de portes enfora no demostrà el seu desencís, en el diari deixà ben clar que a partir d'aquell moment la seva vida s'enfosquí.

Les converses que tenia amb la seva germana fent camí de casa a l'escola i a la inversa desaparegueren de forma massa sobtada. Per a ell, la pèrdua d'aquella teràpia diària fou un trasbals. Ho assimilà tan malament que culpà a la Laia d'un canvi de caràcter i es distanciaren irremeiablement.

L'avi, de qui no recordo haver-ne sentit ni una paraula ni vist cap fotografia, aprofità les mans i la suor del seu fill per treure's feina del damunt. Quan el tingué ensenyat, fou abandonant les terres progressivament. Les partides de truc al voltant de la taula rodona de marbre del cafè del poble i l'escalfor d'un bon conyac acompanyat de converses retòriques amb els companys ocupaven la major part de les hores de llurs dies. Després, amb les galtes vermelles i l'alè carregat de grau, arribava a casa i passava comptes. El pare sempre havia d'inflar la feina a fi que l'ambient fos relaxat. Una espurna de contrarietat, com una queixa sobre l'antiguitat de les eines, la manca d'adob, o una idea innovadora per aprofitar millor els recursos, el treia de polleguera i renegava a tort i a dret durant més de mitja hora; per tant, després d'una primera i única ensopagada, decidí abaixar el cap i omplir de mentides el menjador a canvi d'una estona de pau i tranquil·litat.

El problema de veritat arribà cap a finals de setembre. La verema s'havia esfumat i era l'hora de quadrar els números amb les bodegues. L'estiu d'aquell any fou molt sec i calitjós, i tot i que el raïm no patí cap inclemència meteorològica desmesurada, el grau i el pes jugaren a la baixa. L'avi, que fins llavors no s'havia mogut del bar, decidí anar-hi

sol. Deia que l'experiència s'havia de fer valer alhora de tancar els tractes i el pare no s'hi oposà. Al cap i a la fi, els cèntims mai anaven a parar a la seva butxaca.

El diari, amb les pàgines arrugades, impregnades de dolor i ràbia, amb una cal·ligrafia esverada i contundent, o relatà així:

Dissabte, 20 de setembre

Aquesta nit no he pogut dormir. M'he bellugat i regirat com un cuc de terra i no he trobat repòs en cap moment. La reacció del pare em preocupa. Aquest matí ha marxat tot cofoi per passar comptes amb els compradors del raïm. Quan vegi el resultat caurà de cul!

Aquí s'aturà. Fou una pausa momentània. Un respir que agrai tota la casa. La presència del cap de família era una llosa que els tenia a tots oprimits. Quan no hi era, el tarannà canviava radicalment.

La mare, una dona intel·ligent, forta, de front clar i paraules justes, segons les notes del diari, insistí en marxar al mercat. Tot i que el rebost era ple, deia que li faltaven espècies necessàries per la cuina. El seu fill li endevinà els pensaments. Ella ja sabia que les terres havien estat abandonades pel seu marit i que les mans inexpertes del seu nen no havien sabut combatre les inconveniències del temps. La primera reacció del seu marit en arribar a casa es preveia massa violenta; per tant, volia evitar el contacte ràpid. El pas de les hores podien jugar al seu favor i aquesta era la seva intenció.

La Laia decidí quedar-se sola. Tenia feina de l'escola i l'habitació per arreglar. Ella era diferent. Tenia els favors del pare i era la nina dels seus ulls. La mare no se'n preocupà, però el seu germà marxà amb un aire de desconfiança que no amainà en cap moment.

La volta al mercat l'espargí molt. Feia temps que no hi anava i la plaça era plena de gent. Li feu gràcia tornar a veure molts dels companys que havia tingut a la classe i les bones noves el mantingueren distret. La mare li deixà corda lliure i ho aprofità. Ella també feu safareig i sang de les xafarderies que corrien de boca en boca i no mirà el rellotge en cap moment. Quan es tornaren a retrobar ja havia passat mitja jornada llarga i el Sol ja acaritava les primeres puntes de les muntanyes més altes. La mare esbufegà de valent. No havia enllestit el dinar i el rampell del seu home es podia haver multiplicat.

Quan hem entrat, la casa estava en silenci. El pare dormia la mona damunt del sofà amb la roba mig esquinçada. Bavejava com un gos. El seu alè desprenia alcohol i s'olorava de metres lluny. La Laia no hi era. La mare, quan ha entrat a la cuina, ha fet un esglai que m'ha regirat el

cor. Tot estava per terra, regirat i trencat, com si hagués passat un huracà. El pare no s'ha immutat. La seva ronquera no ha trontollat en cap moment. De sobte, uns gemecs que venien del pis de dalt ens han delatat la posició de la Laia. Jo anava darrere la mare, i aquesta, només treure el cap per la porta de la seva habitació, m'ha prohibit l'entrada. Per la minúscula esclatxa he pogut veure que el llit estava desfet, amb els llençols esquinçats i el coixí desmanegat. Tot i que ningú mai me'n va dir res, l'evidència parlava per si sola. El pare l'havia violat. Ho portava escrit a la cara.

El diari acabà en sec. Durant molt de temps va romandre tancat, sense ànima, sense vida.

Van passar set mesos en blanc, i la transformació del pare fou tremenda. Escrivia des de la foscor. Una foscor trista, tènue i pesada. L'avi, després d'aquella atrocitat, mai més tornà a mirar als ulls a la seva família.

La Laia va desaparèixer de la llar i mai més en tornà. Segons notes del diari, uns amics de la mare se l'emportaren al nord del país, al límit de la frontera amb França. Transcorreguts deu mesos, van arribar notícies que desencadenaren una tempesta definitiva que destrossà la casa per complet.

El part es complicà molt i les dues vides que hi havia en joc perillaren durant dotze hores d'embrollada gestació.

La filla sobrevisqué, però la mare, la germana del meu pare, la Laia que sempre m'havien mantingut en secret, morí.

Tot seguit, com una greu malaltia contagiosa d'efectes demolidors, també caigué el pare del meu pare.

Durant aquells darrers dies sense alcohol semblava haver recuperat el poc seny que li podia quedar. Tot i que les visites eren esqüetes i escèptiques, no perdia cap segon alhora de demanar un perdó de cor. En el seu darrer alè escenificà un cercle que fins el dia d'avui s'havia mantingut força ferm:

-Mare, fill... Cuideu de la Laia petita com si fos filla vostre... Li devem a la Laia...

Mare, fill, i tieta, una tieta desconeguda que no sabia d'on apareixia, de procedència francesa, la que jo creia com a mare, que estava dormint al pis de dalt sense imaginar-se que jo estava descobrint el secret més amagat de les seves vides, la clau que obria moltes respostes, la cola que enganxava totes les peces del trencaclosques que fins llavors no encaixava de cap manera, miraren de compondre una família que resistí el pas d'un temps que més tard o més d'hora jugaria en contra seu i que ara em proclamava la veritat de forma sobtada i cruel.

Era orfe, orfe de pares accidentals, de pares forjats en el pecat, amb una àvia que patí els pitjors dels adulteris i amb una parella de pares

postissos que s'havien vist obligats a representar un paper en una obra gens amable i de guió dolorós i desgastant.

El meu sistema nerviós es desintegrà. Els meus ulls començaren a entelar-se i ja no vaig poder aturar una desembocadura de llàgrimes i singlots que semblava no tenir fi. El pare feu algun intent de retornar a l'estat de consciència habitual però els efectes de l'alcohol eren massa colpidors.

Vaig tancar el diari que tant de mal m'havia causat en tant poc temps i el vaig tornar a col·locar sota l'aixella morta i suada del pare.

De sobte, vaig sentir una necessitat imperiosa de sortir de casa. Aquelles quatre parets em tenien ofegada. L'aire era massa impur. La respiració era feixuga i aclaparadora.

Feia molt de temps que no sortia al carrer per veure com es gestava un nou dia.

La foscor davallava minut a minut i els colors de la natura començaven a prendre lluminositat. Els primers cants de les bèsties saludaven la frescor de l'albada amb entonacions d'alegria i esperança.

Les meves passes cruixint les pedretes del camí de terra se sentien sense cap interferència, com si jo fos l'única persona que en aquells instants passegés per damunt del planeta.

El penya-segat estava impressionant. La seva veu, profunda, greu, ressonava més que mai. Tenia la gola perfectament equilibrada. Les ombres fosques i gegantines dominaven tots els trets distintius i apagaven els colors del dia amb una tenebrositat espaordidora. Aquell estat de puresa li donava un aire de superioritat que feia tremolar. Era un escenari que m'empetitia i em restava importància. Al cap i a la fi, qui era jo? Un gra de sorra petit i insignificant que es barrejava i es confonia dins d'una gran platja i que, en un tres i no res, amb una onada més grossa que les habituals, podria ser arrossegada i desaparèixer de la ubicació natural. Res girava al meu voltant. I poca gent depenia de mi. De fet, tothom funciona igual. Ara i som, i ara no hi som. La vida, en qualsevol segon, es pot esvanir. Cap factor ho pot impedir. Ni els diners, ni la popularitat, ni la importància d'un mateix envers als altres. Res. I després, tot continua. El temps passa inexorablement i no s'atura en record ni en memòria. Res. L'oblit és inevitable, indefugible.

Els pensaments interiors es recargolaren dins d'un espiral rebuscat i profund. Les imatges de la meva infantesa i adolescència passaven com una pel·lícula de representacions borroses i confuses. Des d'aquella perspectiva tot es dibuixava diferent. El pare, una figura que fins feia poques hores idolatrava, situada en un pedestal inaccessible que el feia perfecte, sense cap esquerra, ara, tot d'una, semblava esmicolar-se en bocins. Una decepció que no m'esperava, com quan admirava aquell cantant tan famós que després sortí a la premsa per causes molt diferents a les habituals i que fou culpable de violació d'infants i tràfic de drogues. Una veritat que feria i que em resistia a creure. De la mare, aquella tieta secreta que em feia de mare, en sorgia un nou punt de vista. Ara sentia un respecte més accentuat per la seva persona. Tot i que l'embolcall estava forgat a partir d'un fals motlle, l'interior era més autèntic, més rellevant. Saber que tota la seva existència fou reconduïda per la meua situació i treta fora del seu context natural, obligada a viure

emascarada i carregant amb un pes que no era seu i que es girava tot sovint en contra, la convertien en una heroïna de carn i ossos.

De sobte, observant el cel que clarejava, i impulsada per aquella sensació estranya, vaig aixecar-me. Volia conèixer més coses de la mare. Si el pare, un home de poques paraules, gens habituat a les lletres, però empès per la sinceritat, havia escrit aquell dietari per escopir tot el verí que duïa a dins, per què no podia haver fet el mateix ella?

Quan vaig retornar a casa, tot seguia igual. El pare encara dormia la mona damunt de la taula rossegada del vell i petit taller, i la mare, com de costum, aprofitava els darrers sospirs de la matinada per acabar de matar la poca son que li quedava.

Després de regirar els mobles de la seva habitació, vaig mirar sota el llit. Res. Ni rastre. Potser m'havia equivocat, o potser el tenia amagat en un altre racó. Això em dificultava molt la recerca. No tenia ni temps ni esma.

Asseguda al peu de les escales, observava sense cap objectiu concret l'entorn que m'envoltava. Tot semblava més vell, més atrotinat, amb un regust agre i un aire de tristesa. Aquell quadre que sempre contemplava amb fascinació, on les ones copejaven amb força les roques d'un magnífic port de caire pesquer, amb les gavines que sobrevolaven el cel clar i seré de blau enlluernador i en el qual les barques suraven en renglera com si fossin peces de dominó, ara havia perdut la gràcia i la força i me'l mirava com una representació plana, de poca inversió imaginativa i amb certs defectes que fins llavors no se m'havien declarat. Fins i tot la meua fotografia, penjada al mig del passadís durant molt de temps, em feia nosa i em produïa certa pudicícia.

Tot d'una, vaig fixar-me en la porta del cosidor de la mare. Era una habitació petita que quedava sota les escales i que sempre romania tancada. Jo sabia on ella guardava la clau, i encara que l'entrada m'estava prohibida, una mà desconeguda em va empènyer a aixecar la catifa i apropiarme del metall secret.

Només obrir la porta, una baferada d'olor estranya va introduir-se dins les meves narius. Era una flaire carregada de partícules de misteri, de tancament, de veritats inconfesables, d'existència buida, deprimida, sacrificada... Allà si amagava quelcom de transcendent! N'estava segura!

L'ordre de les coses era impecable. L'espai, aprofitat al màxim a la recerca d'efectivitat, estava meticul·losament estudiat.

Les caixes de sabates, emprades com a prestatges de material, de marques, colors i antiguitat diferent, formaven un trencaclosques gegant i original que anava del terra al sostre.

En cadascuna d'elles hi havia una quantitat suficient de matèria per ésser utilitzada a l'instant: botons, agulles, fil, betes, didals... Fins i tot, la que estava en perill de quedar-se buida, tenia com a mínim una reserva prou considerable que assegurava que la feina quedés enllestida.

Remenar-les totes no va ser tasca fàcil, però la caixa situada al bell mig del mosaic, la que feia de centre, pesava molt més que les altres. Amb molta cura, la vaig anar enretirant. Lògicament, l'escull a superar era que l'efecte dominó no provoqués un terrabastall, cosa que finalment no vaig poder impedir del tot.

El soroll em deixà glaçada. Si la mare es despertava, la reacció podia ser espavoridora. Després d'uns instants d'incertesa, vaig decidir obrir-la. Al damunt, tot eren fotografies. Cares d'un passat llunyà que vaig poder reconèixer de mica en mica, per pura deducció. A sota, cartes secretes, íntimes, on es parlava d'un amor secret, impur, de naturalesa poc comú i de difícil encaix. Totes tenien un contingut similar, però cap nom. L'última deia així:

Estimat,

No m'esperava això. Els meus sentiments no es mereixien això. Sempre he estat al teu costat, he renunciat a la meua vida per poder estar amb tu, i ara, només ara, sé que mai m'has entès.

La mare tenia raó. Ets un poca-solta. Tens un cor de pedra que mai es derretirà. Ara comprenc com se sentia, per què estava tan avergonyida d'ella mateixa i per què es passava el dia xurrupant les ampolles de conyac. Pobra germana. Encara que no ho som de sang, me l'estimo molt. El nostre lligam és fort, i aquest fet encara el reforçarà més. La Laia no és conscient de la vostra relació. Per l'edat, ella confon l'amor fàcilment, i no sap la barbàrie a la qual l'estàs sometent.

La teva dona no sé com t'aguanta. Banyes amb mi, una filla d'una altra dona que li fou imposada per decret, banyes amb la veïna, una joveneta desvergonyida que mai l'ha tractada amb el més mínim respecte, i banyes amb la seva filla de sang, vint anys més jove que ella i que la mira amb menyspreu cada cop que passa mitja nit amb el seu pare.

Segurament ets un malalt. Un viciós sexual de patologia greu i gairebé incurable. Ni tu mateix et deus saber controlar, però el que vas fer no té perdó. L'has deixat embarassada, tocada de per vida, i sense el seu consentiment, que és el més greu. Quin futur li espera? Qui li retornarà el temps que perdrà, la joventut que li has robat, la innocència que li has pres? I la seva filla? Qui se'n farà càrrec? Tu? No! Això mai! Per damunt del meu cadàver! M'has entès?

El millor que podries fer és desaparèixer. Fugir. Ja ens has fet patir prou. El teu fill ens ajudarà. Ell, és vint vegades més home que tu. En tots els sentits. Nosaltres cuidarem de les filles que has deixat per tot arreu. I no t'ho estic demanant, t'ho estic imposant, del contrari, escamparé la veu pel poble i la teva existència serà un infern.

Aquesta és la darrera carta que rebràs de mi, i la darrera vegada que t'escriuré "estimat". Espero que tot t'hagi quedat ben entès i que obris amb conseqüència quan arribi l'hora oportuna. No cal que et precipitis. Deixa que les coses facin el seu curs natural, i ja trobaràs el moment adient. Pensa que tot el que sacrificuis, serà poc per compensar aquest dolor general que regna a la casa.

Adéu...

CAPÍTOL 6

La història del bus

Tot agafava forma. La carta, tot i ésser anònima, òrfena de noms, dibuixava molt clarament aquell endevirell tan rebuscat.

De sobte, la pàgina enfosquí de cop. Una ombra allargada va irrompre en escena. El batec del meu cor s'accelerà. El silenci fou encara més colpidor. No vaig gosar girar-me. Vaig aguantar estoicament fins que la veu de la mare va escometre per l'esquena.

-Laia...

Durant uns segons diüturns va callar. Totes dues, sotmeses a recels i inquietuds amagades, esperàvem que l'adversària ataqués primer. Sense adonar-me'n m'havia girat. Les mirades xocaven a pocs metres de distància. Una expressió ocular intensa, penetrant, carregada d'una vehemència gens comú que ens apropà més que mai.

La mare m'havia hipnotitzat. Estava paralitzada. S'apropà, m'agafà la carta de les mans, la llegí amb els ulls humectants, tancà la porta i s'assegué al terra com a mesura d'aïllament total. El pes del seu cos impedia amb tota seguretat l'entrada inoportuna de ningú.

-D'acord... Ja ho saps tot... El teu pare hauria de ser el teu oncle, jo, germanastra de la teva mare, una tieta postissa, i el teu avi, ésser detestable fins la mort, un pare pecador, un abusador que tallà la vida de la teva mare abans que es pogué desenvolupar. Les teves germanes ho desconeixen. Saben coses, però a mitjes. Veritats ocultes i mentides piadoses. Si, ja sé que tot això és terrible, que viola totes les lleis morals i que és injust que una criatura innocent en sofreixi les conseqüències, però és així, i ja no es pot canviar. De portes en fora, el teu avi semblava una persona ben normal, fins i tot exemplar, i moltes vegades me'l mirava amb una incredulitat immensa, sobretot, quan s'atrevia a jutjar comportaments molt menys irreprotxables que els seus i en feia sentència enmig dels àpats familiars. Però per molt que li he buscat la lògica, ha estat impossible treure'n una espurna. Ni les novel·les roses més rebuscades en podrien aconseguir un nus tan embolicat. És ben cert allò que diuen que la realitat sempre acaba per superar la ficció.

Jo romania amb la boca segellada. La impressió del moment em tenia sorpresa. Els pilars en els quals sempre m'havia sentit segura, sostinguda a una certa alçada d'ordre, ara trontollaven perillosament,

com si un atac d'aluminosi sobtat els hagués desproveït de la fermesa que els caracteritzava.

La mare, amb el pols tremolós i la pell humectada per la suor, m'agafà pel braç i em mirà fixament.

-Laia... La perfecció no existeix... Per molt que algú la pugui pintar de manera meravellosament creïble, sempre, amb el pas del temps, i a causa de la coneixença, s'hi acaben trobant les imperfeccions, els defectes. El nostre quadre és escandalós, anormal, i molt abstracte, massa per una ment jove, innocent com la teva, però ara ja no es pot esborrar, ni es pot esquinçar a fi d'evitar els efectes nocius... Només es pot ignorar, obviar... Com? Mirant cap un altre costat, en un altre sentit, sense girar cua... M'entens? Nosaltres ho vam fer, no sé si millor o pitjor, però era l'única manera de tirar endavant...

Suposo que després d'aquelles paraules el més fàcil hauria estat claudicar i abraçar-la, una escena típica de les pel·lícules on tot acaba bé, on el protagonista comprèn la situació per molt embolicada que sigui, i la música commovedora deixa pas als crèdits finals. Però jo estava creuada. El meu sistema no era compatible amb aquell format de treball, amb aquella informació desnaturalada i desordenada. De cop i volta, com si un reguitzell de claus em punxés les natges, vaig aixecarme com un llamp i vaig empentar la mare a fi de poder escapar d'aquell tancat de mides ridícules i negants.

A fora, el dia havia despuntat. La llum del Sol trencava la quietud, els instants de secrets dormitats, i el xiuxiueig de la gent recorria pels carrers de manera molesta. Potser era jo, però qualsevol mirada em molestava. Volia solitud, ombra, repòs, però arreu era ple de persones que enterbolien una pau anhelada i impossible.

Salutacions curtes, mirades indiscretas, i preguntes xafarderes. Tot això durant deu minuts fins que vaig arribar al pont. Després, el veïnat només es concentrava en un punt, en la parada del bus regular. Mai hi havia pujat sola. Anava a ciutat i normalment, a aquella hora del matí, només hi pujaven els homes que treballaven fora.

La mà, com si tingués vida pròpia, regirà la butxaca i trobà quelcom d'interessant. Vint euros. N'hi havia prou per pagar el bitllet d'anada i tornada.

Els ulls d'aquells mascles m'observaven des d'una distància singular, digne d'un fet inusitat. Algunes eren òptiques d'enyorança, d'anys perduts, de sentiments oblidats en el temps, en una joventut llunyana. D'altres, ninetes cansades, tristes, hi veien un aire de melancolia i un reguitzell de fracàs personal. Emperò el que més em sobtà, fou el somriure i l'acostament d'un d'ells. Un dels més joves que semblava anar per lliure. Alt, prim, de galtes xuclades i de nas important.

-Una escapada?

No vaig contestar. Me'l mirava de reüll. Es movia nerviosament, amb un tic a la cama que la feia bellugar com un pèndol imparable.

-Jo també ho vaig fer. Val la pena. Hi ha moments, que la vida necessita un gir. Un cop de puny a la taula fa posar tothom al seu lloc.

Seguia sense respondre. Ell s'ho feia tot. Una conversa al·legòrica a un monòleg que semblava no tenir fi.

L'arribada del bus era una escapatòria. Sempre m'havia costat ser desagradable amb algú i dir-li que em molestava la seva conversa. Per aquest motiu, i sense pensar gaire amb les conseqüències, vaig pujar i observar l'entorn a fi d'escapolir-me d'aquella companyia no desitjada. Sortosament, darrere el seient del conductor, hi anava una dona gran. En veure'm, enretirà el cabàs i m'invità al seu costat. Era una senyora de mides amples, de cara rodona i d'ulls minsos, foscos i apagats. Tenia una veu dolça i un caire tranquil, pacífic i de bona mena.

-Carme. Carme Tinell. Has fet bé. Els galls, de bon matí, no són de bona societat. Alguns, són massa agressius amb la sortida del Sol... – digué tot observant el jove que em seguia i que ens mirà amb un gest de disconformitat després que n'esquivés compartir trajecte.

-Jo em dic Laia. Li agraeixo el gest.

El bus, després de dos minuts d'espera, arrencà la marxa. La xerrera de la dona també. Tenia por que el viatge fos una tempesta d'interrogants de caràcter personal i de xafarderia petulant, però fou tot el contrari. Només parlà d'ella i de la seva vida.

-Cada dia noia. Cada dia, a la mateixa hora, des de fa vint anys, que agafo aquest bus cap al mateix destí. El meu bar. L'únic que em queda. Un petit negoci de carretera on només hi entren turistes perduts i treballadors alcoholitzats. Però que hi farem. És l'única herència que em deixà el gos del meu marit.

Quasi esclafí a riure. Em costà amagar la reacció. Si més no, un marit titllat de gos, era un record poc explicat en veu alta.

-Ho era. Amb molt de respecte pels gossos, però sempre veia en zel a totes les femelles que se li creuaven pel davant. M'enganyà totes les vegades que va poder. Les primeres banyes me les posà als pocs mesos d'estar junts, o almenys, que jo en fos conscient. I el pitjor, és que ho va fer amb la meua cosina, la que llavors compartia amb mi sang, amistat i secrets. Va ser un cop molt dur. Primer per la pèrdua d'una amiga i un fort desengany, però després perquè la deixà en la pitjor situació imaginable; embarassada i sola. En aquell moment l'hauria d'haver abandonat, però no ho vaig fer. Per què? Encara avui dia no tinc la resposta, però la veritat, és que vaig continuar amb ell. Promeses i més promeses d'una vida millor que mai arribà. Sí, el negoci el posà, però quin negoci! Horari esclau, tot el treball dur per a mi, i cap benefici directe. De tant en tant algú present per picar l'esquer i prou. No tenia temps per res. Ni lleure, ni descans, ni petits plaers. Res. En canvi ell, tot el contrari. Sempre havia de sortir a fer encàrrecs. Visitar aquest, visitar aquell, cercar preus, passar comptes. Tota excusa era bona per fugir d'estudi i remenar la cua davant de qualsevol desgraciada que li parés el cul. Dies més tard, la llogava de cambrera o de cuinera eventual i fornicaven en qualsevol racó del magatzem fins que se'n cansava. Un cop la joguina havia perdut gràcia i color, puntada de peu i fora. Alguna, fins i tot, em suplicava clemència. A mi, a la dona enganyada. Les hauries ajudat? Jo no podia. Les enviava a pastar fang i li donava la raó a ell. La ràbia feia sortir el pitjor de mi. Anys més tard, aquella mala sang s'anà apaivagant. Les meves penes les ofegava en alcohol. Era el remei més proper i el menys costós. El tenia a mà en cada moment. El grau em fabricava una paret ben gruixuda que no deixava passar la vista ni l'oïda.

M'aïllava en un món temporal en el qual jo hi estava sola. Lluny de l'engany i la hipocresia d'aquell fastigós marit. La família? Ja no hi era. Des que passà el fatal succés amb la cosina que van desaparèixer. Al principi els vaig maleir i criticar per l'abandó de la meva persona, però després, amb el prisma del temps encertat, vaig saber veure que havia estat jo la que me n'havia apartat. La mateixa vergonya m'havia corprès i separat de la raó i del seny. Ja mai més els vaig recuperar. Lògic. Aquella espècie de bèstia sense sentiments els difamà fins l'extenuació. Tenia el centre perfecte des d'on criticar. El bar. Un niu de xafarderies on les notícies mai eren contrastades però si publicades als quatre vents. Mal sobre mal que acaba per desgastar i llimar els signes afectius i per on supuren les estelles d'odi, venjança i rancor. Vaig quedar sola. Sense recursos, sense suport, sense estima. Fins i tot, el meu fill m'esquivava. Normal. Mai li vaig fer de mare. El meu estat d'embriaguesa permanent no m'ho permetia i les diverses conquestes del seu pare li feien de cangur provisional. Un entorn tan inestable que el varen conduir pel camí erroni. Mal comportament, males companyies, consentiment de tot i per tot, i una caixa enregistradora de diners al seu abast on hi posava la mà sense contemplacions. Després del lògic fracàs escolar en l'etapa obligatòria, se centrà en la disbauxa, en les sortides nocturnes i en el món de les drogues. Morí quan només havia complert setze anys. Sobredosi de cocaïna. Acabada la cerimònia de l'enterrament en la qual hi assistiren quatre esgarrats de barra de bar i braç moll, els retrets amb ell foren diaris i continus. Escenes melodramàtiques que acabaven amb xiscles, objectes trencats i cops de porta que feien trontollar les parets. En aquell punt, la meva addició a l'ampolla fou incontrolable i insadollable. Xumava des del matí fins al vespre. Dies en què vaig perdre la noció del temps i de la realitat per complet. Només veia la llum del dia alhora de preparar el menú i prou. Desconec com me les arreglava, però més o menys, enllestia la feina a temps. Per a ell ja n'hi havia prou. Dues o tres hores d'operativitat i em convertia en un destorb. Em feia pujar a dalt per alguna de les seves meques i em feia dormir la mona fins l'endemà. Reclosa en una habitació de mides ridícules i plena de líquid perillós. Tothom ho sabia però ningú l'enretirava. Millor tenir la fera dominada pels somnífers que no desperta i a punt de saltar. La dona aturà el seu relat. Sospirà i em mirà amb ulls condescendents. El bus estava a meitat de trajecte i ni me n'havia adonat. La història inversemblant de la Carme Tinell em va sotmetre a un estat de concentració absolut.

-T'avorreixo?

-No. Tot el contrari...

-Així, sota aquest estat deplorable anaren passant els anys. Fins que un dia ja no em vaig aixecar. Inconscient. Respirant de forma agònica i supurant sang per la boca damunt del coixí. Els metges m'ho van explicar tot fil per randa. Una hemorràgia interna en l'esofag havia estat el punt de partida. Després, proves consegüents, van descriure una cirrosi gairebé irreversible, un mal funcionament del ronyó, i una infecció interna que es traspasà fins als vasos sanguinis. Un miracle i mesos de recuperació al llit de l'hospital significaren el punt i a part i un nou naixement. Durant la llarga estada ell mai em passà a visitar. Ni tant

sols una trucada. Un fet que aconseguí retirar el vel que em tapava la vista i que, amb l'ajuda d'una psicòloga de l'hospital, em retornà l'autoestima perduda en el passat. Amb la salut mig recuperada a pedaços, seguí els consells dels professionals i vaig fer una cura de desintoxicació en un centre durant més de dos anys. Va ser fantàstic. Els principis durs, no cal dir-ho ni amagar-ho, però després, era una persona nova, amb més confiança i amb més fermesa. El destí va fer la resta. Just quan vaig deixar el centre, ell queia greument malalt. Només arribar al poble ho vaig saber. El bar era tancat i cap cartell comunicava el perquè. No era gens habitual. De seguida me'n vaig assabentar. El temps i la justícia li havia passat factura. Tothom l'havia abandonat i ara jeia sol al llit d'una unitat de cures intensives. Un emfisema pulmonar i un descuit personal l'havien conduït fins aquella situació. Al principi no volia anar a visitar-lo. La ferida era closa i guarida i no valia la pena seguir-la burxant. De mica en mica vaig reconquerir els llaços familiars. De primer eren salutacions fredes, seques i de cortesia, però més tard els oncles i les cosines s'anaren apropant. L'assistenta social m'havia aconseguit una paga mínima de l'estat i el pis de sobre el bar continuava amb els mateixos panys d'entrada. M'hi vaig quedar a viure. Dos mesos més tard, el mossèn del poble em vingué a veure. S'estava consumint i em volia veure. Vaig fer el cor fort. Pensava amb una visita curta i de poc moviment, però no anà així. L'ambient era tens i l'aire poc pur. Estava demacrat. Respirava amb molta dificultat i havia envellit de cop. Estava gras, molt més gras que anys enrere, com un porc alimentat amb l'únic objectiu del sacrifici ràpid. Tenia la vista apagada i la pell emblanquinada, talment com una figura de cera, sense activitat ni bullidera. Em parlà amb molta dificultat: *-Carme... el bar... hi perdem diners... obre'l... ja passarem comptes...* Era increïble. Estava a punt de rebentar i encara pensava en els diners, en el bar, en un antre de mala mort on hi havia esclavitzat a tothom qui s'havia deixat. Vaig parlar amb el metge. Estava molt greu però encara hi havien possibilitats. M'havia dit qui se'n feia responsable i no vaig saber què dir ni què fer. Ho agafà pel dret i em donà els seus objectes personals que encara romanien a l'hospital des del dia que ingressà. La cartera, l'agenda, un parell de bolígrafs i la camisa i els pantalons. Vaig marxar a casa i ho vaig regirar tot. Armaris, calaixos, carpetes... Volia trobar quelcom que m'ajudés a surar, algun puntal on subjectar-me i respirar. Finalment, dins d'una de les llibretes on hi apuntava la comptabilitat del negoci, aparegueren les escriptures legals del pis i del bar. M'ho imaginava. Anaven a nom meu. No per gratitud, sinó per evitar mals majors si les coses no funcionaven i havien d'embargar algú. Per aquest motiu m'havia cridat, i per aquest motiu s'havia agafat a mi com a darrera possibilitat de sobreviure. Cansada de sentir aquella pressió, fastiguejada d'aquella olor, indignada per aquell tracte, i enrabiada per aquell darrer moviment de jugador fals i brut, trampós fins al darrer moment, vaig retornar a l'hospital. Ja era gairebé fosc i les visites anaven marxant. Ningú s'havia fixat en la meua entrada i ell no s'adonà de la meua presència. Estava adormit. M'entraren ganes d'obstruir-li el tub de l'aire i ofegar-lo, però no vaig poder. Creu-me, el volia matar, però no n'era capaç. És dur. És molt dur desitjar la fi d'algun ésser, i m'ho vaig recriminar durant uns minuts.

Aquella tensió em feu plorar. Mínimament, però vaig gemegar. Ell ho sentí i es despertà. Em mirà fixament i somrigué. Encara, a aquelles alçades, gaudia veure'm sofrir. No vaig poder aguantar-me més i vaig descarregar: *-Ets un desgraciat, fins i tot a punt de morir... No pateixis, obriré el bar, però tu ja no en veuràs cap cèntim... Jo en sóc la propietària. És l'única cosa que has fet bé en ta vida... Finalment, no tot t'ha sortit com volies, veritat?... Fill de puta! Només espero que t'arribi el moment de passar comptes...*

De seguida s'alterà. El batec del cor s'accelerà i la cara li pujà de color. Per un instant intentà incorporar-se però no tenia prou forces. Mentre m'allunyava passadís enllà vaig sentir com la veu d'una de les infermeres demanava ajut urgent. L'atenció es concentrà en el seu box i vaig sortir a l'exterior sense immutar-me. Vaig asseure'm en un banc i vaig esperar notícies per megafonia. Al cap d'una hora em notificaven la defunció. Per fi lliure. Per fi sola. Et pot semblar frívol, fins i tot inhumà, però per primera vegada en molts anys em vaig sentir alleugerida. Tal i com ho suposava, a l'enterrament només i anaren un parell de clients assidus, el mossèn, els de la funerària i jo. Ningú més. I segurament, en tot l'acte, no hi hagué ni un sentiment de llàstima ni una llàgrima d'amargor. Aquell fou l'escenari que havia cultivat en vida i que ara el vetllava. Passats uns dies, no de dol, sinó de reformes i reestructuració interna, vaig obrir de nou el negoci. El pis de sobre el vaig convertir en un hostel i vaig traslladar la meva llar al poble a fi de deixar els records de convivència ben lluny. El canvi d'imatge comportà un canvi de clientela, i poc a poc, me'l vaig anar guanyant. I fins el dia d'avui noia... Dia rere dia... Amb el mateix bus, amb el mateix trajecte, amb la mateixa rutina... Obrir, fer caixa, i tancar. Això sí, per gust i per viure, que és molt diferent...

Li vaig mostrar un somriure de comprensió. Tampoc sabia què dir al respecte. La Carme m'havia obert el seu dietari de cap a peus sense demanar-ho en cap moment. El bus frenà de cop. Havíem arribat a ciutat. Quan vaig aixecar-me del seient, la dona em dedicà uns consells en forma de comiat.

-Tu ets la propietària de la teva vida. No deixis que ningú la visqui per tu. Estima't i valora't. Sigues egoista i no renunciïs a la felicitat per culpa de sacrificis exteriors. Els anys passen ràpid i les oportunitats també. Creu-me...

CAPÍTOL 7

Perill de mort i plaer únic

Vaig baixar i mirar al meu voltant. La vorera era plena de vianants grisos, apagats, de cor fred i ànima morta. Ningú mirava a ningú. Cap salutació. Cadascú reclòs dins la seva bombolla i preocupat d'arribar a destí. La Carne, en un tres i no res, es va perdre entre la multitud. Tots els obrers havien desfilat i jo vaig restar sola davant la parada del bus. No sabia què fer ni on anar. D'altra banda, quedar-me allà tampoc tenia cap sentit. Finalment, em vaig decidir per la dreta. Seguia l'onada per inèrcia, esquivant de tant en tant els esculls que anaven en sentit contrari. Les petites topades eren inevitables, però cap gest de disculpa. Curiós. Cansada del tumult, vaig endinsar-me en el casc antic. A mesura que anava entrant, la remor de les veus decreixia progressivament. Carrers empedrats, voreres esbiaixades, parets irregulars amb esquerdes que es bifurcaven com la tija d'un pàmpol de cep d'una certa anyada; un petit poble de ritme dispers dins la gran ciutat. De sobte, enmig del silenci, un soroll darrere meu. Vaig girar-me. Res. Potser alguna bèstia domèstica que somniava en emular un estat de salvatgisme passatger. Els carrers cada cop eren més estrets, i la llum del Sol, no baixava de les teulades de les cases. Abans no me'n vaig adonar, estava en un suburbi de caire marginal. Personatges bruts, tènues, amb una borratxera constant i un estat de drogodependència brutal. Les xeringues voltaven pel terra com si fossin embolcalls del tot normals i corrents. Les poques mirades que quedaven amb un cert grau d'operativitat em miraven estranyades. Jo, una noia jove, de bon vestir i de carns vives i tendres,

d'aire fresc i ingenu, no quadrava gens en aquell ambient. Vaig tenir por. Un espadament que m'incità a caminar més ràpid. Mirava enrere i la situació encara es feia més difícil. Dos d'aquells individus s'havien aixecat i em perseguien a batzegades.

-*"No te vayas... ¿Quieres divertirse? Ven cariño, nos lo pasaremos en grande..."*

Quan gairebé els tenia a sobre vaig arrencar a córrer. Un semblava no poder seguir el ritme, però l'altre, esbufegant, em trepitjava els talons. Passada la cantonada, una mà misteriosa m'arrossegà dins d'un portal. Em tapà la boca i esperà que els dos malfactors passessin de llarg. El cor em batejava a ritme cardíac. Caducat el perill, la mà desconeguda em deslliurà. Sorpresa! Era l'home de la parada del bus, el que havia insistit en la meva companyia i que havia plantat durant tot el trajecte.

-Estàs boja? Rondar per aquests barris és molt arriscat. Quan he vist que anaves directe a l'escorxador he pensat que no sabies on et ficaves. Aquí no hi entra ningú sense conèixer l'entorn, i menys, sense companyia. Una peça com tu, és una presa molt fàcil i desitjada pels carronyaires de la zona.

No vaig replicar a les seves observacions, però sí que li vaig donar les gràcies.

-Llucià. Em dic Llucià, i tu?

-Laia...

-Tant de gust. Si et sembla, t'acompanyo fora de l'àmbit conflictiu, d'acord?

M'havia salvat d'una situació extrema; per tant, era un contrasentit negar-m'hi. No tenia ganes de conversa i ell ho notà. Fou més discret que en la parada del bus i respectà el meu silenci.

-Vols entrar?

M'assenyalà una casa antiga. La porta era mig oberta i l'interior fosc.

-Hi ha la meva germana. Et farà una mica d'esmorzar.

La paraula germana em tranquil·litzà. Podia ser mentida, però quan vaig aixecar la vista la vaig veure per la finestra. Era una noia de mitjana edat, de mirada tendra, cabells curts castanys i d'alçada prominent. Em va somriure i vaig pujar. Es deia Clara. Era simpàtica i de veu agradable. De seguida m'oferí unes pastes i una infusió de te. El líquid era calent i lleugerament dolç, tot i que el regust final, era si mes no estrany. Passats tres minuts en vaig sentir la causa. El cap em ballava. Les parets s'ondulaven i la claror augmentava fins enlluernar. Les veus d'aquells individus es fonien i les rialles es multiplicaven. Ambdós m'agafaren per les aixelles i se m'endugueren a la seva habitació. Tot d'una veia el sostre. Estava estirada damunt el llit i la làmpada de sobre girava com un molí de vent empès per un fort vent de llevant. La noia, amb gran habilitat, em tragué la roba fins deixar-me nua. Després, recorregué totes les parts íntimes del meu cos amb una llengua viciosa i experimentada. Quin gust! Els llavis inferiors treien fum. El Llucià entrà en joc. Primer em devorà la boca. M'agradava. Tot era plaer. Seguí coll avall i em xuclà els pits. Gairebé es cruspia els mugrons com si fossin dos gotims de raïm. Les posicions anaven variant fins que ell em penetrà. Ella em besava i el coit era excitant. Una fornicació increïble. L'orgasme inoblidable. Havia gaudit del sexe d'una manera insuperable. Tenia la

sensació d'haver mort de plaer, com si el meu cos flotés damunt d'un cotó flux gegant en el racó més net i tranquil del cel. Vaig dormir. Hores. Fins la tarda. Un son reparador i únic.

CAPÍTOL 8

Sola i desemparada

En aquell estat indefinible, a vegades vegetal, altres inconscient, altres, sexualment activa i viciada, hi vaig passar més temps del previsible. Em retenien regada amb un còctel pecaminós que s'anà convertint en una rutina agradable. Droga via oral i pulmonar que m'evadia de la crua realitat i em transportava dins d'una ficció plaent i delitosa.

La Clara, germana falsa, amant perfecta i parella d'en Lluçà, dormia cada nit al meu costat. Mentre ell era fora, segurament treballant, passant droga, pidolant o robant, ella em feia de mare. Se m'abraçava com un pop, amb força, recargolant-se sobre meu com si em protegís de perills exteriors. A la quarta nit m'ho preguntà. Durant el dia no havia fumats ni ingerit gaire substància al·lucinògena i la ment regirava els racons negres. S'adonà que ploriquejava. Li vaig explicar tot, com si les seves preguntes m'haguessin regirat l'estómac i el vòmit fos incontrolable. La violació, l'embaràs no desitjat, el desgavell familiar...

-Avorta. Fes-me cas. Encara hi ets a temps.

Era exactament el que volia sentir, però des que m'ho vaig plantejar amb la mare, les complicacions em feien dubtar.

-És fàcil.

-Com?

-Hi ha unes pastilles anomenades *Cicotec* que te'l provoquen de forma senzilla i sense passar per mans mèdiques. Expulsaràs quatre o cinc coàguls i al segon dia ja podràs fer vida normal. La regla es restableix immediatament i el sagnat, tot i ser més abundant durant els primers dies, s'acaba per regularitzar.

Entre petons i carícies vaig dir que sí. L'endemà, a mig matí, el Lluçia ja s'havia fet amb el medicament emprat per úlceres gàstriques i la Clara me'l subministrà a fi que la reacció no errés l'objectiu. Tres via oral i tres via vaginal. A les poques hores, mal de cap, febre, nàusees, dolor a la pelvis, patiment abdominal, i marejos horribles. El temor augmentava i si no hagués estat per la Clara hauria fet una bestiesa. Vaig passar unes vuit hores de calvari indesitjable. Després, un esgotament terrible i una fredor estranya. Durant tota la tarda vaig tremolar. Tenia esgarrifances i un malestar global. A la vesprada els sentia discutir. La Clara insistia a dur-me cap un hospital i en Lluçia s'hi negava. A mitjanit, ella havia guanyat. Ho tenien decidit. Aprofitaren la foscor per arrossegar-me fins el replà d'urgències d'un hospital i m'abandonaren com un gos malferit davant de la porta automàtica. Sola, desamparada.

CAPÍTOL 9

Retorn al poble i nou descobriment

Després dels calmants ja no recordo res més. Els metges m'explicaren que l'avort havia deixat restes i que fou necessari una neteja interna a fi d'evitar infeccions. Els pares eren fora. Feia dies que havien denunciat la meva desaparició i estaven summament preocupats. Vaig esquivar les preguntes mèdiques per esbrinar on i amb qui i tot seguit passaren ells. Duien cares de cansament i nerviosisme. Ulls irritats, taca moradenca sota les parpelles inferiors, aire fatigat i moviments descarrilats. El pare no gosava mirar-me. Duia com una mena de tel impregnat de vergonya que li pesava com una llosa de pedra, la qual, no podia enretirar en cap moment. La mare reaccionà del tot diferent. S'abraçà amb sentiment i arrencà a plorar com una magdalena. Una escena melodramàtica que perdurà durant una bona estona.

-Ho sento filla... ho sento...

Sanglots, paraules de perdó i petons a les galtes. Res més. Curiosament, cap dels dos retreia ni preguntava. Per damunt de tot, estimació i remordiments. Què més volia? Què cercava? Sempre havien estat uns pares magnífics. Perfectes? Hi ha algú perfecte? Família normal? I què era una família normal? Ells m'estimaven, amb els meus defectes, amb les meves carències. No n'hi havia prou?

Per dins tenia ganes d'abraçar-me a tots dos i demanar-los perdó pel meu comportament eixelebrat i inconscient, però en cap instant ho vaig saber transmetre de portes enfora. No mostrava cap mena de sentiment, talment com si fos una pedra. La mare insistia, però jo callava. Fins i tot

vaig aclucar els ulls per desconnectar i allunyar-me d'aquella habitació i de la possibilitat d'un apropament imminent.

El pare s'adonà i interpretà que els desafiava. Esgotat i amb el vas de la paciència quasi buit, ordenà a la mare que em deixessin reposar sola per veure si recobrava el seny.

Quan van marxar em sentí alleujada. No sé per què, però era com si gaudís veure'ls patir. Els feia pagar la meva desgràcia? Per quin motiu? Com més hi pensava més em contradeia. Cap conclusió em donava una resposta lògica al meu comportament.

La nit la vaig passar en observació. Abans de les dotze passà un reparador de ments. Un psicòleg de poca experiència i curta edat. Uns trenta anys ben aprofitats, d'esquena ampla, cara llarga, nas punxegut i ulleres de cul de vidre. Va provar d'endevinar qüestions però no n'encertava gaires. Sabia el problema d'ingrés i intuïa un quadre familiar complicat, però no s'imaginava ni de bon tros la temàtica del meu, abstracte i complicat fins un punt inaudit. Després d'una hora de paciència i fe de novell desistí. El meu mutisme l'exasperà. Tot i així, abans de marxar, deixà caure uns consells d'autorealitació i estima personal de factoria universitària. Manuals estudiats i de pràctica comuna que l'ajudaren a sentir-se més útil.

El cansament arribà al punt àlgid i la tranquil·litat m'ajudà a dormir. Els antibiòtics treballaren bé i l'endemà estava força recuperada. Les infermeres tragueren el tractament i el metge m'explicà que ja estava llesta per sortir. Just darrere la porta estaven els pares. S'havien fet càrrec de la paperassa i romanien a l'espera com dos guardians de seguretat.

El viatge de tornada al poble va ésser incòmode. Preguntes retòriques de la mare sobre el meu estat físic, comentaris buits sobre les notícies de la ràdio, silenci sepulcral del pare, i mirades que ambdós es creuaven de reüll i que delataven un disgust permanent.

Els carrers estaven desproveïts de moviment. Era dia feiner i res no s'havia aturat. Només jo. Em sentia fora de lloc i d'escena. Només entrar a casa em van venir ganes de fugir. Per evitar més contacte frívol vaig pujar a l'habitació i vaig enredar-me entre els llençols del llit com un cuc de seda. Desitjava una mutació al·legòrica al d'aquells animals invertebrats de cos tou, cilíndric, contràctil i segmentat. Una transformació que m'alliberés i em permetés volar cap un destí diferent, nou, de perspectives optimistes. Un somni impossible que es trencà en sentir les veus dels pares al pis de sota més elevades que de costum. Discutien. No sabien com encarar el diàleg ni quin era el següent pas. Confusió i manca de mà esquerra. Tot i passar molts anys, encara enyoraven la presència de l'àvia. La veu que tothom escoltava i que aconseguia adreçar la nau amb un cop de timó. Per molta mala mar que hi hagués i per moltes tempestes que es formessin, mai naufragava. Jo també sentia una gran nostàlgia per aquells temps. Era petita i tot em semblava perfecte. Els papers estaven ben repartits i tots els interpretaven amb gran naturalitat. Els capvespres eren magnífics. L'àvia ens aconseguia reunir a tots i gaudíem molt dels seus relats. Era una dona desvinculada de la tragèdia i semblava que res del passat li afectés. Ara començava a imaginar el perquè. Devia venir d'una branca

llunyana, mare d'alguna de les desafortunades que havien passat per mans de l'avi pederasta i que s'havia involucrat més del compte, tal i com havien fet el pare i la mare. Des que morí, el teixit s'anà trencant. Curiós. Sense fer soroll vaig anar a l'habitació d'ells. Feia temps que no hi havia entrat. Tot estava ben ordenat. Com de costum, l'armari gran, de quatre portes, fusta de roure enfosquida i panys daurats, estava tancat amb clau. Després de remenar els calaixos de les taletes vaig mirar en el joier de la mare. Eureka. Estaven allà.

Els espais laterals estaven dedicats a la roba. Enmig, el tercer calaix, hi havia carpetes i documentació legal. Expedients escolars, factures, escriptures i cartes.

De l'àvia n'hi havia dues. Una resumint un viatge, i l'altre, de caràcter més personal. Anava adreçada a la mare.

Estimada,

He decidit fer les maletes i acceptar la vostra proposta. Mai podria rebutjar l'oportunitat d'estar al costat del meu fill. Recorda que de moment no n'ha de saber res. Crec que el cop seria massa fort. Potser amb el temps i una canya... Si hagués sabut que aquell fill de puta us hauria tractat així, mai l'hauria deixat al seu càrrec. Ara que el meu marit és mort i no tinc que passar comptes amb ningú, sóc lliure de fer la meva. Des que el vaig abandonar, només néixer, que esperava aquest moment. Sí, han passat molts anys i moltes coses, però mai és tard per començar de nou. Ara ho podem fer, tots tres, com una família normal. Tenim que recollir molts pedaços i encaixar-los, però amb la meva situació econòmica en tindrem prou. Almenys, l'aparença i el casament per poders em comportà aquest benefici.

Sé que el teu pare, fruit de l'engany del meu difunt marit, us ha encomanat cuidar dels seus fills il·legítims, i que us ha fet la vida impossible fins segons abans de morir, però segurament tot és conseqüència de les nostres males decisions. La nostra família, benestant i considerada de l'alta societat després de la postguerra, mai acceptà que els draps bruts sortissin a la llum. Els escàndols quedaven amagats sota taula i només importava lluir bona coberteria i elegants estovalles.

Malauradament vaig perdre la pista de l'home que estimava i que fou la llavor d'on en sortí el teu germà, però recordo aquells moments com els únics que vaig gaudir durant la meva joventut. Quan vaig decidir deixar-lo a les mans del seu germà gran de sang, mai hagués pensat que les coses haurien acabat així. Ara tinc l'ocasió de guarir les ferides i compensar-vos pel dolor sofert. Agraeixo molt la teva franquesa i generositat, i segur que seràs la millor mare que aquestes criatures desvalgudes mai haurien pogut desitjar.

Així doncs, fins la setmana vinent. Dóna una forta abraçada al meu fill i prepara la situació. Tot sortirà bé. Petons...

No era increïble? Què més havia de descobrir? L'àvia, mare del meu pare i del meu padrastre. La meva mare, filla violada pel meu pare de sang. La meva tieta, madrastra actual, amant del meu pare de sang i germanastra del meu padrastre, exiliada a França fins l'edat adulta. Les meves germanes, filles il·legítimes del meu pare de sang i criades per un munt de mentides amagades. Oncles de procedència incerta, nebots de sang llunyana i un d'ells violador del meu cos... On s'acabava el desgavell? Hi havia més disbarats amagats sota la taula? I jo m'havia d'amagar de la meva sexualitat? D'estimar la Sílvia?

La mare entrà esverada. Tenia el front mullat i la vista desencaixada. Tremolava com un nadó després del bany. Fins i tot, li costà articular les paraules, i no era pel que acabava de llegir.

-És... és el pare... No respira...

CAPÍTOL 10

Un ensurt de mort

De seguida arribaren les assistències. Ens confirmaren l'estat crític en què es trobava. Gairebé no respirava i estava inconscient. La mare dubtava. No gosava deixar-me sola. Algú havia d'anar amb ell a l'ambulància i trucà la meva germana gran.

La Rosa es presentà en dos minuts. Era la que vivia més a frec i es podia fer càrrec de la situació. Només entrar m'abraçà. No qüestionà amb la mirada, com feia d'antuvi, ans al contrari, l'esguard desprenia amor i tendresa.

Acceptà tots els requeriments de la mare a fi de no entretenir l'emergència i desitjà sort sense parar fins que les sirenes es perderen enllà.

Ens vam quedar soles, mudes, capficades. La casa on havíem estat tan felices i on hi visqueren tantes ànimes juntes ara semblava morta, apagada, trista.

Ens vam asseure a la cuina i la Rosa es mirà de tranquil·litzar.

-Vols un cafè?

-No, jo no...

-Perdona, és cert. Encara no en prens... Millor. És contraproductiu. Jo estic nerviosa i això encara m'hi posarà més... Un suc?

Vaig assentir. Tot i que no em venia gaire de gust, no volia refusar l'oferiment. Ella es preparà un cafè ben negre, carregat i curt, i s'afegí un parell de cullerades de sucre. Mentre remenava aquell líquid fosc i calent, sospirava.

-Fes la teva Laia, creu-me...

-Com?

La pausa fou intensa. Dubtava. Pel tarannà, semblava com un núvol de tempesta a punt de descarregar, però insegur de fer-ho en l'indret adient.

De sobte, com si els vents haguessin amainat, desbotà tot el que duia a dins.

-Fes cas al cor, no al cap. Encara que nedis contracorrent, fes-ho. La felicitat s'ho val. És difícil, segur. Jo no en vaig ser capaç, i ara, no hi ha dia que no el recordi.

-Però... En Tomàs...

-Sí, és un bon home... I un bon pare... Però el cor no em bateja, és mort. De fet, des que vaig deixar en Julià que mai més ho ha fet. Ell era ple de vida, de virtuts, d'encants, d'energia, de qualitats... En Julià és un animal domèstic. Sempre diu amen i fa el que li manen. No té iniciativa, no té coratge, no té empenta... i tot, per la comoditat. Pensava que els nens m'omplirien el buit, però res, pitjor... Encara més lligada, encara més esclau. Me'ls estimo molt, això no ho pot negar ningú, però i jo, quan visc? On és el meu lleure? On és la meva vida professional? On són les meves il·lusions? Mortes. Totes mortes. Saps quina és la meva rutina diàriament? Llevar-me per les nits quan alguns d'ells té malsons, quan s'han orinat al llit, quan demanen aigua... Ell no ho fa... Sempre jo... Després, pel matí, cansada, amb poques hores dormides, lleva't, prepara la roba, fes l'esmorzar de tots, fes els llits, planxa la roba, fes el dinar, renta els plats, neteja la casa, posa rentadores, prepara el berenar, fes la compra, ordena els estris i les joguines, repassa els botons i la roba descosida, banya els nens, prepara el sopar, ajuda'ls en els deures, suporta els fums d'un marit cansat i poc xerraire, porta a dormir els nens i prepara la jornada de demà sense pensar què t'agradaria fer i on desitjaries estar... L'Artur era diferent, molt diferent. Teníem objectius conjunts, somnis paral·lels...

L'escoltava amb tots els meus sentits. Mai havia estat tan sincera i gairebé no la reconeixia. Mirava al buit, perduda, en un espai on s'endevinava un passat malaguanyat i llunyà. Tot i les pauses, no la vaig gosar interrompre. Afegir-hi quelcom podria fer trontollar aquell fràgil sac d'emocions i provocar una caiguda al terra violenta, perillosa i dolorosa.

-No vaig arriscar. Ell em proposà fugir, marxar ben lluny, apartar-nos de l'oposició de la seva família i començar de nou, de zero... Vaig tenir por. Pensava que era un somiatruites i que no ens en sortiríem. Anava equivocada. Ell va refer-se a França. Deixà les empreses de transport que havia d'heretar i avui dia, després de molta lluita, és un pintor reconegut. L'admiro. L'any passat el vaig veure i em volia fondre. Estava elegant, atractiu, jove. El temps l'havia tractat bé, com els millors vins. En canvi nosaltres... Titelles. Això som, tots dos. Crec que més d'una vegada hem desitjat fugir. Ho noto. Ell tampoc és feliç. Tot són obligacions i aparences. Guardar les formes i semblar una parella perfecta. Per què?... Passarà la vida i no l'haurem gaudit. Gens. Com el pare, com la mare...

-Però ells...

-Ja ho sé Laia... Ja ho sé... Per això ho dic. Conec tota la història i cada dia els planyo. Tants sacrificis per tirar endavant una família que no van triar... Ens estimen? Segur. Més que uns pares biològics. Però, quin preu han pagat? Com han viscut? Creu-me Laia... Ets jove, saps què vols i

ella et correspon. No t'ho pensis. Després, amb el temps, tot s'acaba posant al seu lloc.

-Però jo...

Havia dit ella. Què sabia? Des de quan? Havia mantingut el silenci tot i tenir oportunitats d'encetar un escàndol. Potser no la coneixia com en pensava. Tants anys de convivència i encara hi havia racons amagats, angles de llum nova i neta que l'ombra habitual mai m'havia deixat veure.

-Saps què és llevar-se cada dia sense cap il·lusió? Veure com el temps passa inexorablement davant teu i s'esmuny sense capturar-ne cap bocí? Viure entre diàlegs buits, converses lleugeres i inèrcia equivocada? De debò Laia...

Quina sinceritat! Aquella dona no la coneixia. Era una persona a qui l'amargor havia transformat, reclosa i desfigurada fins un punt inèdit. Gairebé plorava. M'entraren ganes d'alçar-me i dir-li que fugís amb mi, que encara hi era a temps, que li quedaven molts anys d'esperança. Malauradament no n'era capaç. No vaig dir res.

CAPÍTOL 11*Confessions matrimoniales*

Entrada la matinada el telèfon ens sobresaltà. Cap de les dues dormíem, però l'òrbita en la qual navegàvem estava molt separada de la realitat, tant en el temps com en l'espai. La Rosa agafà l'aparell. Contestà amb la veu rovellada i les cordes humectades. El pare estava molt crític. Era moment de reunir els familiars i fer costat a la mare. La Mireia fou la primera en arribar. Venia sola i ens portà fins l'hospital. Era valenta. Mai li havia fet por conduir i no depenia de ningú. Durant el viatge renegà. El seu marit semblava haver-se negat a acompanyar-la i blasfemà d'ell a tort i a dret.

-Quin cabró! Només es mou per interès. És un egoista. N'estic farta, senti? Farta! No mou el cul per res. A casa, un zero a l'esquerra. Al principi encara ajudava a passar l'escombra i rentar quatre plats. Ara res. I això que només treballa sis hores i prou. On? En una garita. Tot el dia mirant les musaranyes. I diu que està cansat. Cansat? Jo faig deu hores d'expenedora i després tota la feina de la llar acumulada durant la resta del dia. Això sí, per sortir amb els amics els dissabtes mai té problemes. I al llit? Un desastre! Dues vegades al mes i cap orgasme. S'ha engreixat com una truja. Sua, gemega, s'escorre amb cinc minuts i esbufega com una gardenya. Segurament que deu visitar meuques o es masturba davant les pàgines pornogràfiques de la xarxa. I jo? On gaudeixo? Amb qui? Quan? El deixaré. N'estic decidida. Si ho arribo a saber...

-Si ho arribem a saber... – va afegir la Rosa. – Les dones hauríem d'alliberar-nos. Tenim la paella pel mànec i ens en sortiríem molt bé. Hauria d'haver fet cas al pare... Ell sempre m'ho deia...

-Pobre... – digué la Mireia mentre em dedicava un somriure pel retrovisor.

La conversa fins l'aparcament d'urgències girà entorn a ell. Eren records i anècdotes d'una infància feliç. N'explicaven de tots colors i el pare sempre n'era el protagonista. Feia dies que no el recordava d'aquella manera. L'heroi en el qual sempre m'hi havia vist reflectida recobrava vida. Les dues sabien que no era pare de sang, però per la mirada que desprenien era evident que aquell detall congènit era un traç desproveït d'importància. La unió que es dibuixava era digne d'un lligam sincer, amorós i tendre.

Els reconeixements eren certs. Mai havia oblidat una promesa, un aniversari, una estona de lectura, de contes, de jocs; en aquell moment recordava que jo era l'enveja de la classe. El pare mai fallava. Des de ben petita, que ja el gaudia com cap altra. Al parc, era com un nen més. De fet, era dels pocs pares que s'hi veia i l'únic que participava activament. Organitzava esplais recreatius, ens entretenia amb històries, arranjava escenaris per fer-hi teatre improvisat; fins i tot, hi havia amigues meves que li explicaven més confidències a ell que als seus propis pares. La seva figura havia estat clau indispensable dins les nostres vides i ara corria el perill de desaparèixer. Què injusta que havia estat!

La recepcionista no ens deixà passar. Ens indicà la situació on estava ubicada la sala d'espera i ens demanà paciència. Allà hi romania la mare amb la mirada trista, perduda, desencaixada.

-Mare... què en saps? – preguntà la Rosa.

No contestà. Abaixà el cap i arrencà a plorar a llàgrima viva. Totes tres la vàrem abraçar. Just llavors arribà la Júlia. Sola. La Mireia li feu lloc i després li preguntà pel seu marit.

-I el Cesari?

-Fora...

-De viatge?

-No, de casa.

-De casa?

-Ho hem deixat córrer.

El diàleg s'aturà. Es feu una pausa llarga i la mare aturà el plor. La Rosa, amb el permís de la Mireia, prosseguí.

-Com dius?

-Em feia el salt amb una altra dona. Una companya de feina. I no d'ara, de fa anys.

-Qui?

-La Irene.

-La Irene Cosac? La que et va fer de madrina el dia del teu casament?

-La mateixa.

-Quina porcada!

-Irònic oi? Es veu que duia banyes des d'abans de casar-nos. La setmana passada els va pescar l'Eduard, el marit de la Irene. Un dels millors amics del Cesari. Imagineu-vos quin escenari! Quan sortíem junts tots quatre, ja es notava la química entre ells dos, però sempre ho havíem traslladat al cantó de l'amistat. L'Eduard gairebé els mata. Fins i tot un veí va tenir que avisar a la policia. Jo vaig assabentar-me de l'afer a la

comissaria. Aquella mateixa nit vaig treure els seus trastos al replà i ja no el vaig deixar entrar més. Fill de puta!... I pensar que feia poc m'havia insinuat de tenir un fill!

Aquella dada va ésser determinant perquè totes cinc coincidíssim en apuntar que la ruptura havia arribat, si més no, en una etapa poc conflictiva. Un nadó hauria agreujat molt més la conjuntura.

-I el pare? – preguntà l'Irene.

-Estem a l'espera de notícies. – contestà la Rosa.

La moratòria de referències per part dels metges es perllongà més del previsible. Cafès, caminades, esbufegades... Nervis acumulats que ens acabaren per traslladar fora. Les fumadores n'encenien un rere l'altre i jo em ratava les ungles fins tocar pell.

Tot i que per moments vaig esperar que alguna d'elles fes menció als meus problemes, la inexistència de tafaneria em portà a la conclusió que n'estaven al corrent. Aprofitant l'avinentesa, l'estat de les seves relacions i empesa per una corrent d'energia desconeguda, vaig arrencar a xerrar, buidant tots els calaixets plens de secrets que feia temps que acumulaven pols dins de la meva clepsa.

-M'agraden les noies. De fet, estic enamorada de la Sílvia. Després de tot el que ha passat: la violació, l'avortament, l'escapada... ja no vull fugir més. Penso que la vida és un regal que s'ha de valorar i que és lliure d'instruccions, per tant, s'ha d'anar descobrint i aprofitar el màxim de les seves possibilitats. Sé què sóc, què m'agrada i cap on gira el meu camí, i no penso desviar-me per moltes dificultats que hi hagi. L'estimació no s'ha de forçar. Cal acceptar a les persones tal com son, no com ens agradaria que fossin. Espero que ho entengueu.

Les cares de circumstàncies delataven una reacció incerta. Cap d'elles volia ser la primera a opinar i cap d'elles semblava tenir-ne la intenció. Era un mutisme incòmode. De sobte, la Rosa, amb un gest d'autoritat i d'imposició, i de manera sorprenent, va intervenir trencant el silenci que havia causat la meva declaració fins llavors privada.

-Què no ens veus com estem? Una frustrada, l'altra descontenta i l'altra enganyada. Totes casades i suposadament amb una vida impecable. Sí, de portes enfora correcte i ben posicionades, però veritablement, com ens agradaria estar? Jo t'ho diré: com tu. Lliure i a punt per començar una relació sense lligams externs. Saps que és el pitjor de tot? Actuar cada dia com sempre i esperar que les coses siguin diferents. Un engany que durant dècades han suportat les dones i que encara avui dia perdura. Esperança que s'acaba evaporant com un pèlag exposat a la llum solar de forma continuada i que mai més tornarà a revifar. Creu-me Laia... Escolta als qui no et jutgen i ignora als que ho facin.

No vaig poder contenir-me i m'hi vaig abraçar com si fos un insubmergible enmig de l'oceà que m'aparegué en el moment més oportú després de naufragar.

-La Rosa té raó filla. – digué la mare visiblement emocionada pels fets i l'instant en què es produïen. – Nosaltres sempre estarem al teu costat.

Totes quatre em mostraren el seu afecte i l'aprovació de la meva postura. Per a elles, fou com una victòria al món masculí. Durant més d'una hora tragueren tots els draps bruts del masclisme i destaparen tots els defectes

i càrregues que havien hagut de suportar durant anys d'infeliç matrimoni.

Després, es conjuraren per deslliurar-se de les respectives presons i retornar al passat, a casa dels pares. Refer un camí que pensaven haver perdut per sempre i engegar de nou des d'una perspectiva diferent.

CAPÍTOL 13

Moments agònics

-Un familiar d'en Terenci Planes Puig...

L'anunci pel megàfon trencà la unió i la mare s'aixecà ràpida com una centella. El nerviosisme causà la pèrdua de criteri i totes la seguirem. L'agent de seguretat ens aturà. Ens quedarem fora. Jo, tafañera de mena, vaig mirar per l'ull de bou de la porta. La mare caminà passadís endins fins que coincidí amb un metge. L'escoltava dreta, quieta, absorta per unes explicacions que segurament filtrava a mitges i que no acabava d'entendre del tot. El doctor, un facultatiu d'avançada edat, de moviments lents i parla calmada, acabà la seva exposició i acotà el cap. Ella, com una joguina de fira amb la bateria fosa, perdé tota força motriu i les cames li feren figa. Caigué a terra a plom.

-Mare! Mare!

Totes vam creuar la porta. De seguida sortiren un parell d'infermers que ajudaren al metge a aixecar-la i retornar-li les idees. Havia sofert un defalliment momentani.

-No la deixin sola. – digué el metge. – En Terenci està molt greu. No se'n sortirà. Els sedants fan la resta a fi que l'agonia no sigui tan dolorosa. Hem intentat lluitar però el seu cor està molt feble. Creiem que l'estat en què ha ingressat ja era irreversible... Ho sento...

Ens van deixar passar d'una en una. Jo vaig ser la darrera. Estava amb els ulls clucs i connectat a les màquines i els medicaments per un munt de tubs. Respirava amb molta dificultat. Me'l mirava i em sentia

culpable. Últimament només li havia reportat desplaences i corsecament continuat. La sensació de veure'l gairebé consumit em produïa una impotència indescriptible.

-Pare... jo...

Les paraules no em sortien, semblaven estar lligades dins la gola per una cadena de dolor irrompible. M'havien dit que possiblement no reaccionaria a cap estímul exterior, però de sobte estirà el braç i m'allargà la mà. Estava freda, estranya. Tot i així, tenia prou força per estrènyer la meua i m'acostà el màxim possible.

-Laia... filla...

L'esforç per articular una síl·laba era un gest al·legòric a córrer una marató. La boca estava desproveïda de moviment àgil i la llengua es travava a cada instant. Era abrupte entendre'l.

-T'estimo... t'estimo...

-Jo també pare...

Repetí la mateixa paraula fins l'esgotament. Em somrigué, girà la cara i deixà de respirar. Les màquines provocaren l'entrada del personal mèdic i la meua sortida precipitada. Vaig quedar-me al mig del passadís, absorta, desorientada. Aquella imatge em quedaria gravada per sempre. Presenciar el seu darrer alè impregnat d'amor envers a mi fou una estampa de sentiments contraposats. Per un costat, em sentia alegre d'haver-me reconciliat amb ell a temps, per l'altre, trista per la seva mort i per no poder gaudir mai més de la seva companyia i protecció.

El metge que s'havia fet càrrec d'ell fins la seva darrera hora m'acompanyà a fora per comunicar la mala notícia. La mare i les germanes arrencaren a plorar a llàgrima viva. Fins llavors jo no havia secretat ni gota d'aquest líquid incolor, però veure les meves germanes i la mare en aquell estat de desesperació provocà que m'unís a la pena amb la mateixa intensitat.

Les hores posteriors foren lentes, pesades, feixugues; un reguitzell de condols mecanitzats i similars que semblaven no tenir fi. Veïns, amics, i alguns familiars de contacte efímer trucaven i ens visitaven sense parar. Frases retòriques i etiquetes fàcils: "*era un bon home*", "*se n'ha anat una gran persona*", "*els acompanyo en el sentiment*". Curiós, com si algú hagués escrit un manual per aquests actes i tothom el seguís al peu de la lletra. Cortesia, en deia la mare. Falsedat, pensava jo. Però si molts d'ells l'havien criticat pel darrere, o n'havien blasfemat sense saber ni un bocí del pastís que s'havia trobat en la seva vida. Els esdeveniments m'ho confirmaven una vegada i una altra: el món adult estava ple d'aparences apòcrifes i sentiments fingits, simulats, i falsificats.

L'endemà, desfeta, morta de son i submergida en una bombolla de fum que em protegia de les agressions exteriors, vaig acompanyar al pare en el seu darrer viatge fora del nínxol. L'església del poble on s'oficià el funeral estava plena de gom a gom. No gosava mirar ningú. Em sentia observada i no volia dedicar cap salutació forçada. Els bancs del davant estaven reservats per nosaltres.

El mossèn fou el meu únic punt de mira durant tota la cerimònia. El seu discurs, sense personalitzar gaire, tenia una certa lògica en el punt on recalrava que no som res més que un cos que acabarà convertit en pols i que l'ànima viatjarà per un altre cantó. Els records del pare es movien en

un rerefons estrany i poc definible i les imatges no eren del tot diàfanes. M'havia jurat a mi mateixa que no miraria el taüt, però la temptació de veure'l altra vegada superava el meu esforç afirmatiu.

La feina del maquillatge era perfecte. Estava immaculat. Conservava els pòmuls vius, inflats, amb els llavis carnosos i un gest de felicitat esperançador. Venien impulsos d'aixecar-lo i abraçar-lo. Quan tancaren la caixa per última vegada m'entrà claustrofòbia. Tenia la impressió que cloïen la darrere escletxa de llum, que mataven l'ínfima possibilitat d'un miracle mai escrit. M'hauria llançat damunt d'ells i els hagués apartat, però semblava talment clavada al terra, com si tingués els peus recoberts de ciment.

A fora, damunt d'un esglaó, petons i més petons. Tot mecanitzat. Gairebé ni em fixava amb la persona. De sobte, una veu encisadora. Uns llavis sensuals. Unes galtes tendres. Un tacte diví. Era la Sílvia. El món s'aturà, parà de donar voltes i nosaltres dues ens enlairarem en una plataforma a molts metres d'alçada. Silenci, pau, i núvols de cotó. A cau d'orella em cità per després, rere el cementiri, damunt d'un turó freqüentat pels joves a fi d'experimentar noves sensacions corporals. El cor em feu un salt. Anava sola, sense la seva família. S'apartà per deixar el pas lliure i desaparegué entre la munió.

La comitiva de cotxes que acompanyà el fèretre paralizà el trànsit del poble. La mare agraià tant de suport; jo, en canvi, en aquell moment no ho apreciava. Em semblaven ments buides que s'alimentaven de les desgràcies dels altres.

El nínxol on seria sepultat el taüt era obert. Un forat de mides reduïdes ple de teranyines i esquerdes superficials. L'home encarregat de tapiar-lo amb totxanes i ciment o va fer amb gran habilitat, tot i que se'l veia incòmode essent observat per la gent i la família del difunt. Què fàcil! Què ràpid ens n'anem d'aquest món! Venim i marxem amb una bufada! Per què tant de patiment pel mig? Per què tantes complicacions? El pare, tret de la família, seria oblidat amb el pas del temps i per a futures generacions no seria res més que unes inicials escrites en una làpida d'un cementeri escarransit i desconegut visitat només per les dates puntuals de l'any. Segurament, si la seva vida es calibrés damunt d'una balança, guanyaria el plat de les desgràcies, de l'esforç poc recompensat, dels desenganys i les desplaences doloroses. Observant com recobrien de guix la paret recentment fabricada, arribava a la conclusió que tot era massa carregat de transcendència, que no sabíem viure i que nosaltres mateixos ens deixàvem arrossegar per una corrent massa perillosa, crua, violenta i, moltes vegades, ofegant i mortífera.

Tothom anà desfilant fins que quedarem la mare, jo i les meves germanes. Les paraules sobraven. Silenci i tristesa. L'aire que em refregava el coll i feia surar els meus cabells de manera sostinguda em produïa una sensació singular, com si la mà del pare m'acaronés amb tendresa insinuant que per a ell el descans etern era, a la fi i al cap, una bona sortida i que al paradís no s'hi estava tan malament.

-Anem? – digué la Rosa després de deixar enllestit el tema de les flors i les fotografies de rigor.

La mare i les germanes assentiren. Jo, tenia altres plans.

-Em quedaré una estona més.

-Com? – preguntà la mare preocupada.

-Ho necessito. Ja baixaré a peu. Tot plegat, són deu minuts.

Totes em miraren amb cara de circumstàncies. El meu posat era ferm i invariable, cosa que notaren de seguida.

-Està bé filla... No et retardis gaire...

CAPÍTOL 12***Retrobament esperat***

Després d'acomiar-me del pare simbòlicament, amb un petó al vent carregat d'amor sincer i perpetu, vaig dirigir-me cap al turó on suposadament tindria lloc el retrobament esperat amb la meva Sílvia.

Aquell racó de plaers juvenils es mantenia invariable al pas del temps. Els mateixos matolls, l'olor a farigola permanent, les quatre oliveres formant un quadrat equilàter i una filera de xiprers que resguardava als seus visitants de la garbinada i les mirades inoportunes. Rere aquella paret ecològica i verda la meva estimada. Estava asseguda damunt la falda de l'olivera més imponent.

-Sílvia...

-Hola reina...

S'aixecà i m'abraçà amb tant d'ímpetu que vam caure les dues a terra. Em petonejà per tota la cara fins ajuntar els llavis. El desig de tornar a assaborir aquell tacte tan carnós i sensual em disparà les hormones sexuals de cop. Literalment ens menjàvem, com si les dues boques es fonguessin en una.

Les mans d'ambdues anaren retallant la roba i de seguida quedàrem nues. Li vaig xuclar tot el cos, exprimint amb delicadesa els mugrons i resseguint les formes de la cintura i els malucs fins arribar al punt vaginal. Estava excitada i m'amorrà el cap per continuar amb més fal·lera. Tota ella tremolava i les cames s'anaven tancat com unes estenalles d'aire comprimit. Els gemecs de plaer anaven creixent fins arribar a l'èxtasi màxim. L'orgasme havia estat tan complet que es quedà esbufegant mentre es relaxava la tensió muscular. Em mirà, em somrigué, em tombà, i feu la mateixa maniobra però amb els papers

canviats. Pel poc temps que havia passat des de l'avortament temia que les sensacions no fossin agradables, però de seguida vaig notar que la reacció era del tot contrària. Mentre la seva llengua remullava els llavis inferiors jo em refregava els pits amb les mans per augmentar el grau de satisfacció. Em vaig córrer de tal manera que fins i tot em vaig mig marejar. Després, ens acariciarem una a l'altra i durant uns minuts vam romandre quietes i juntes. Em sentia feliç. Estranya, però feliç. Havia perdut al pare, i al mateix temps, havia recuperat la Sílvia.

-Sílvia...

-Calla... No diguis res...

-Però...

Em tapà la boca. No volia saber ni explicar. S'alçà, es posà la roba, tragué paper de fumar i es fabricà un porro. Cada calada la consumia amb els ulls clucs, aspirant a fons i intentant de trobar el punt àlgid de relaxació. A mig consum me l'oferí. Vaig acceptar. El primer regust amarg anà variant fins sentir un efecte delectant. Obviar la realitat era fantàstic. Era com transitar en una òrbita de gravitat zero, on no hi pesava res físic ni res psíquic.

-Ha estat fantàstic, oi? – em preguntà amb la mirada perduda a l'espai indefinit.

-Sí. Molt. Jo...

-Calla...

Altre cop va interrompre el meu impuls de declaració oberta. Era com si volgués evitar que la barrera del peatge cap al futur no s'aixequés, que seguís barrant el pas de manera indiscriminada.

Entre silenci, sospirs i mirades secretes varen passar els minuts sense adonar-nos que la caiguda del Sol anà allargant les ombres dels arbres i les roques.

La vesprada reportà un lleuger vent de garbí. Les fulles xiuxieujaven un to musical suau i agradable i les branques es movien rítmicament al compàs d'aquella peça tan dolça.

-Haig de marxar... – vaig dir a fi de provocar alguna reacció.

-Com?

-M'esperen Sílvia...

-No... Encara no... Espera't...

Vaig romandre quieta, callada. Estava segura d'haver aconseguit l'efecte desitjat i esperava que la caixa de sorpreses agradables s'obris en qualsevol moment.

-Vols fugir?

Aquella pregunta no era gens retòrica. Era una qüestió carregada de pes amb un mantell a sobre de dibuix estrambòtic, com un jeroglífic complicat de solució abrupta i arriscada.

-On? Per què?

-El meu pare vol casar-me. Lluny d'alliberar-me, em vol empresonar per tot l'eternitat.

-Però com?... No t'hi pot obligar! El casament per poders ja ha passat a la història!

-Si ens quedem aquí ens farà la vida impossible. És molt poderós i ens amargaria l'existència. I la teva família...

-Ells ja ho saben. Em fan costat i respecten les meves decisions.

-No ho dubto, però també en sortirien perjudicats. No seria la primera vegada que el meu pare tancaria les portes a algú en l'aspecte econòmic i laboral. L'única solució si volem estar juntes és escapar...

-Però...

-Laia... M'estimes?

-Sí, més que a mi mateixa.

-Vine...

CAPÍTOL 13

Fugida accelerada

Tot succeí molt ràpid. La seva mà, suau, tendre, calenta, protectora, m'arrossegà com si fos una gossa faldera que no té ni veu ni vot. Pel càlcul establert entre autobús i tren era clar que aquell pla ja el tenia dissenyat de feia temps. En menys de dues hores havíem arribat a la ciutat. La nit ja predominava l'ambient i la llum era del tot artificial. Durant el trajecte havia recalcat que jo avisaria a la família, que no els podia fer passar per aquell mal tràngol en aquell precís instant i que a la primera cabina telefònica faríem una breu aturada. Un cop fora del metro, res. La seva felicitat m'enlluernava i vaig perdre el món de vista. La incògnita d'on dormiríem era el detall que més ens preocupava. Dues noies adolescents voltant per aquells indrets a aquella hora no era l'escenari més adient. Després de comparar preus en diversos hotels ens vam decantar per una simple pensió. No eren tan primmirats i la factura era menys elevada. La Sílvia es feu càrrec de tot. Portava diners en efectiu i una tarja de crèdit en què disposava d'un capital força elevat. L'habitació era petita, senzilla i bastant turmentada. Pareds amb pintura caiguda, sostre ennegrit, dos llits de mides reduïdes i de fusta corcada, amb dues tauletes coixes i dues llums sense pantalla. Els veïns del costat, per les veus, semblaven dos homes d'avançada edat. Tenien una televisió engegada i discutien sobre assumptes laborals. Cridaven tant i les parets eren tant fines que ho vam entendre tot. Mal sou, mal horari, un superior torracollons i una feina indesitjable. La xarrera anà agafant to i el discurs s'encaminà cap al terreny més íntim. Els dos es queixaven d'una dona insuportable i d'un estancament sexual. Deien que menjar sempre la mateixa carn del mateix plat era molt avorrit i que gairebé tenien la passió exhaurida. Vaja, que el membre viril ja no reaccionava

davant el cos nu d'ambdues mullers. Després van elogiar la feina de les meuques que havien visitat darrerament i van recalcar que sense elles la vida ja no valdria la pena. Començava a creure que el matrimoni perfecte no existia.

Vam ajuntar els dos llits. Era la primera nit que estàvem juntes i en cap moment ens passà pel cap dormir sense estar en contacte. Tenia son. Em vaig col·locar de costat però de seguida m'agafà per la cintura. Volia gresca i em petonejà rere el coll. Allò em posava la pell de gallina. Els seus llavis humits, viciosos, baixaren de posició de mica en mica, esquena avall, fins arribar a les galtes del paner. Totes les meves hormones sexuals s'activaren de cop i vaig girar-me obrint les cames de bat a bat. Desitjava que em refregués la llengua dins la vagina i que em fes volar cap a punts extrems. Amb una mà l'amorrava al piló i amb l'altre em refregava els mugrons. L'addicció al plaer m'embogia i em vaig escórrer dues vegades seguides. Després, els papers s'intercanviaren i provarem noves posicions fins quedar extenuades. Un deliri incontrolable.

L'endemà, les veus dels obrers foren al·legòriques a un despertador dur i cruel. Havien passat poques hores i les dues estàvem plegades. Ens costà molt aixecar-nos del llit i fins que no vingué la propietària de la pensió per avisar-nos que calia deixar lliure l'habitació a fi de facilitar les tasques de neteja no ens traguérem els llençols del damunt.

La dona, una senyora de mitjana edat, grossa de carns i de cama curta, ens aconsellà una fleca del costat per tal de recuperar forces. Aquell matí ens observà més profundament que la nit anterior i posà unes ganyotes de dubtes que no ens agradà gaire. La Sílvia tenia les jugades ben estudiades i portava una bossa de material plena d'eixides exitoses d'on tragué un carnet falsificat que li proporcionava una majoria d'edat molt convincent. Allò ens salvà momentàniament però sabíem que l'estada hauria de ser breu.

Soles, lliures, adoptades com adultes per un entorn desconegut, de mirades superficials i interrogants innocents, com la tria del gust de l'entrepà, la temperatura del cafè amb llet o l'afegit d'una galeta o un bombó al costat, vam gaudir d'un esmorzar únic i perfecte. Després de conversa fàcil i carícies deferents, vam decidir dedicar-nos el dia. Passeig per les Rambles, visites a museus i monuments històrics, volta pel port i l'aquari i petons damunt la gespa del parc Güell.

El temps de joia s'esmuny com la sorra de platja i mai es pot capturar en tota la seva plenitud. A la vesprada, pocs metres abans d'arribar al carrer de l'hostal, la crua realitat topà frontalment amb les nostres il·lusions i trencà en mil bocins la fantàstica carcassa extravagant que ambdues ens havíem fet a mida. La propietària estava dialogant amb la policia i les nostres pertinences eren inspeccionades per dos agents.

Amb la cua entre cames vam girar cantonada abans no fóssim descobertes i arrencàrem a córrer fins la boca del metro. Els dubtes ens marejaven i vaig decidir trucar a casa. La mare, amb veu tremolosa i desesperada, despenjà l'aparell al primer to.

-Laia?

No havia dit ni piu i ja m'havia identificat.

-Sí... sóc jo mare...

-On sou?

Parlà en plural. Estava al corrent de tot.

-El pare de la Sílvia ha embogit. Ens ha amenaçat. Ens culpa de les seves desgràcies. Has de tornar reina... Les coses no es fan així. Veniu. Deixa que les aigües es calmin i tot torni al seu lloc. Cal temps... M'entens, oi?

Vaig agafar-me aquelles recomenacions com una baixada de pantalons. La rendició del dèbil. El senyor de can Macells dominava amb el fuet tot el ramat, com sempre. Segurament tenia a totes les autoritats llepant-li els peus. Pitjor per ell. Nosaltres érem diferents. Ens creixíem davant les adversitats i superàvem tots els obstacles. La seva prepotència ens relliscava. Fins i tot era un revulsiu.

-No mare. De cap manera.

-Però filla...

-Et deixo. Ja tindreu notícies. No pateixis, estarem bé. Adéu.

La Sílvia encara s'ho agafà més a pit. Era del morro fort i no s'arronsava mai. Malgrat tot, la situació no era fàcil. No podíem tornar a la pensió i els recursos econòmics eren de font bruta i tòxica.

Jo estava afligida, decaiguda. Segurament, d'estar sola, m'hauria arrupit en un racó d'alguna cantonada buida i hauria fet teranyines. En canvi, la Sílvia m'arrossegà amb una corda d'optimisme desmesurat i aprofitarem la nit dins d'un ambient festiu del tot desconegut.

Els mascles nocturns eren pesats com les abelles al voltant d'un pot de mel. Els intents per captar un bocí d'aliment eren continus. La Sílvia els seguia la corrent; jo, tot el contrari, me'ls treia del damunt a batzegades i després m'escapolia per no rebre l'escomesa.

Ella obrí la tapa de bat a bat. Els incità a tastar i picotejaven cada cop més a prop. Estava desconcentrada. M'havia deixat arraconada mentre flirtejava amb aquells nois que ben bé ens treien de vuit a deu anys. El mes ros, un noi alt, prim, d'esquena estreta i cabells llargs, la començà a grapejar insistentment. L'altre, morè, ample, de mides atlètiques i tarannà més afable, s'atansà cap a la meva posició mentre ella em ginyava l'ullet.

De sobte, ella m'estirà cap als serveis. Els nois ens seguiren i s'esperaren davant d'una zona neutra que dividia l'espai entre els dos sexes.

-Què fas? – em preguntà amb un to força elevat i carregat de sorpresa.

-Jo? I tu? A què jugues? - vaig respongué totalment desconcertada.

-No ho veus que poden ser la nostra salvació? M'han dit que comparteixen pis i que ens hi deixarien estar-hi el temps que ens fes falta.

-A canvi de què?

-Va Laia! No siguis estreta! Només busquen diversió. La gent de ciutat és així. Va dona! Deixa't anar...

Sense donar-me temps a replicar em besà apassionadament i m'arrossegà cap fora. Els nois duïen un parell de pastilles que ens oferiren amb una rialla d'orella a orella. Dues *sònic* que, segons el seu parer, ens proporcionarien sensacions extraordinàries.

La Sílvia n'agafà una, se la posà a la boca, begué aigua de sota l'aixeta i em petonejà sense cap mirament. Amb una destresa calculada em

traspasà la pastilla i me la vaig empassar sense poder fer-hi res. Tot seguit, agafà l'altra, la ingerí enmig de les rialles d'aquells dos borinots i saltà com una cabra boja al ritme de la música electrònica.

CAPÍTOL 14

Nova vida

Les conseqüències al·lucinògenes d'aquelles menudes pastilles foren més salvatges del previsible. La ment entrà dins d'un estat d'eufòria desmesurada i barrejà la realitat talment com una pel·lícula de ficció de pressupost indefinit. La transformació m'havia dut a ésser la noia més perfecta de l'univers, amb un estil de ball inimitable que seguia el compàs de la música amb uns moviments del cos admirables i sensuals. Vaig pujar damunt d'una plataforma elevada i tenia la sensació de dominar el món. La suor regalimava per totes les meves parts i el riure se m'escapava com si algú m'estigués fent pessigolles per les aixelles de forma continuada.

La fal·lera s'allargà fins la matinada. La discoteca tancava portes i jo encara exhibia les meves noves i fantasioses habilitats com si la nit estrenés el seu primer acte de la funció.

Sense ser-ne gaire conscient, els dos nois ens portaren al seu pis. Era un àtic de luxe, amb espais oberts i mobiliari exclusiu. La festa continuà en un dels dormitoris. Música ambiental, cava amb maduixes, refregament de cossos i jocs primaris amb els llavis i les llengües. D'aquí a l'orgia sexual només calgueren uns minuts. Entre tots, em penetraren per tot arreu, gaudint d'un plaer exagerat i multiplicat. Penis, consoladors, dits,

i orgasmes consecutius. Un còctel d'ingredients oposats que li donà un regust afrodisíac. Fins i tot les xarrupades de les parts íntimes dels dos mascles feien venir salivera i em vaig refregar el seu semen per tota la pell com si fos una crema suavitzant d'efectes immediats.

Extenuades, dormirem plàcidament fins ben entrada la tarda.

Només obrir els ulls, el cap em trontollà com la tapa d'una olla expressa en el seu punt màxim de bullici. La Sílvia semblava estar més fresca. Fou capaç d'inspeccionar la casa i esbrinar que estàvem soles. M'ajudà a incorporar-me i ens banyarem juntes. L'aigua tèbia fou un remei força eficaç i dissipà bastant la boira. Estava confosa, com si hagués perdut la identitat en un racó de món desconegut i de difícil retorn. Com més intentava analitzar la situació més m'estranyava el meu comportament. En canvi, la Sílvia, riallera i desperta, se sentia còmoda, com peix a l'aigua. Jo la seguia per inèrcia, com si ella fos el centre de gravetat i el meu cos estigués permanentment sota la influència del seu camp d'acció. Ens vestirem, baixarem al carrer i caminarem fins trobar un caixer automàtic.

Obrí el seu moneder, escollí la visa or i l'introduí per l'orifici lector.

-Nul·la! Com?

El missatge electrònic era prou clar. El seu pare li havia bloquejat. Arrossegada per una corrent nerviosa, tragué totes les targetes i les provà una darrera l'altra. En qualsevol cas, el resultat negatiu fou sempre el mateix. Enfurismada, les llençà totes a terra i sortí del petit habitacle com un huracà descontrolat. S'amagà en una cantonada, contà els diners en efectiu, i feu càlculs matemàtics en veu alta.

-Haurem d'estar amb ells. No ens queda altra sortida. No et preocupis, serà una situació momentània. Així tampoc aixecarem sospites.

La seva justificació cercant algun punt positiu no fou discutit en cap moment. Interiorment dubtava de tot, però en aquell instant la vaig veure tan vulnerable que no vaig gosar obrir la caixa de trons.

Després de prendre un parell de cafès ben carregats retornarem a l'àtic.

El noi morè, vestit de gala, clenxinat i amb un vocabulari diferent, obrí la porta i ens deixà passar.

-Noies... Pensava que havíeu tocat el dos per sempre... Com va? Acabo d'arribar del despatx. Un dia complicat. Les conseqüències de la festa han estat devastadores. Poseu-vos còmodes, com si fóssiu a casa vostra. Aviat arribarà el Xafi i farem plans.

La sala d'estar era digne d'un expositor destacat d'una fira mobiliària de gran prestigi. Sofà de pell, mòduls de roure, televisor gegant amb equip de música, quadres de pintures d'autors destacats...

-Teniu. Us anirà bé. Vaig a dutxar-me.

Ens serví dos refrescos de fruita i ens posà un canal de música pop. Durant mitja hora fou l'única veu que ressonà. Jo no estava situada per comentar res i la Sílvia semblava més afectada del que exteriorment expressava per la cancel·lació de les targetes per part del seu pare.

Aquells moments de conversació inexistent alimentats per pensaments interiors de rumb inestable foren trencats per l'arribada d'en Xafi. Venia posat, amb els ulls sortits i la rialla dibuixada permanentment d'orella a orella.

-Ei, com va? Us porto material de primera. Les ventes han anat de conya i ens podem permetre un consum de collons. És mercaderia bona. On és el Roc?

L'altre aparegué pràcticament nu, amb una petita tovallola que li tapava les parts íntimes i que ensenyava perfectament els abdominals i pectorals treballats a diari. Va estrènyer la mà del seu col·lega i provà la substància amb la punta de la llengua.

-Xafi... cada dia ets millor. És fantàstica.

Agafà un bitllet de la cartera, l'enroscà com una canya, i després de repartir la pols blanca en quatre ratlles quasi gairebé simètriques, n'aspirà la primera en un obrir i tancar d'ulls.

Després passà el bitllet al seu company, que ho feu fins i tot amb més rapidesa, i ens oferí el testimoni a nosaltres, com si fos una carrera olímpica per equips.

La Sílvia, davant la meva passivitat, agafà la canya de paper, es tapà l'orifici esquerra del nas i inhalà la seva porció amb gran habilitat. Deixà el cap boca amunt i amb els ulls clucs estirà el braç cap a la meva falda. Empesa per les mirades i la por a ésser exclosa, vaig fer el mateix. Amb la mirada clavada al sostre, de seguida m'entrà una sensació d'amargor que em pastà la saliva i em feu venir una set terrible. Ells ja en coneixien els efectes i tenien quatre combinats preparats damunt la taula. Brindarem per no sé què i ens empassarem el contingut dels vasos sense parar un instant.

La follia completa tornava a dominar la meva ment. Tots els assumptes embullats passaven a un segon terme i la felicitat s'instaurava de ple omplint de rialles i eufòria aquell petit món que sorgia de l'anonimat.

La nit començava a néixer i la ciutat, en aquella hora, s'omplia de racons viciosos. Els dos nois, més sencers, ens dugueren de passeig fins la porta d'una gran residència. Era un xalet de grans dimensions, típic de la zona rica de Barcelona. Hi havia una festa privada on el sexe hi predominava des del primer graó. Ens presentaren diversos personatges i ens lliuraren a la primera mà que ens reclamà. Eren dues noies i dos homes. Les noies eren perfectes, models de bellesa que embogien només mirar-les; en canvi els homes provenien de motlle defectuós, amb un càstig de greix desmesurat i uns plecs a la pell que determinaven una avançada edat.

Atreta per la bellesa d'aquelles dues femelles, vam pujar al pis de dalt i entrarem en una habitació on hi estaven fornicant moltes persones. La llengua de la noia rossa, dolça com la mel i temptadora com la xocolata, em va regalimar tota la cara fins encavalcar amb els meus llavis. Estava boja per magrejar-m'hi i de seguida vaig caure sota els seus encants. La seva mà experta entrà en temes més seriosos i em tocà la vagina tant suaument que l'excitació anava augmentant a mesura que la roba anava caient. Aquells pits tan voluptuosos, aquell paner tan dur, aquella boca tan sensual, eren plaers dignes d'ésser gaudits per molts inconvenients que hi haguessin al voltant. Em van penetrar moltes vegades i per tot arreu. Un munt de gent diversa es delectà amb el meu cos i jo vaig fer el mateix. La fruïció i l'èxtasi semblava no tenir fi i la possessió era una paraula prohibida que en aquell racó no hi tenia cap sentit. Molts orgasmes seguits i moltes ganes de repetir. Finalment, el mareig i el cansament ens derrotà i jo vaig quedar dormida durant una bona estona.

Al cap d'unes hores els nois ens arreplegaren com a dos sacs i ens transportaren fins al seu àtic.

Altra vegada dormirem tot el matí i ens despertarem cap a la tarda. Començàvem a entrar en un cercle de drogues, sexe i alcohol sense ser-ne conscients, almenys jo. Alguns dies eren sortides a discoteques, altres a festes privades, però no hi havia nit que no acabéssim igual. Al cap de tres setmanes no em reconeixia ni jo mateixa. Havia deixat de trucar a la mare, havia apartat temes de futur i de transcendència, i estava absorta per aquella bombolla que, tot i ser estranya, creada per ingredients pocs saludables i de trontoll continu, sense cap estabilitat definida, era fàcil, agradable i còmoda.

CAPÍTOL 15

La bombolla esclata

En una d'aquelles vesprades en què el Xafi havia de repartir el consum, passà tot el contrari. Entrà com un huracà i cridà assenyalant la porta de sortida.

-Ja podeu fotre el camp ara mateix! La policia busca pel barri i no m'agradaria que ens regressin. Jo no us penso delatar, però hauria estat millor dir-nos la veritat. Si sou dues cries! Menors d'edat... Vata l'olla... I cartells per tot arreu amb la vostra fotografia! Encara hem estat de sort! Va, fora! Ah, i espero que el secret sigui en les dues direccions, d'acord?

Vam marxar amb la cua entre cames i sense dir mot. La truita s'havia girat i tornàvem a estar al carrer totalment desemparades, de nit, al cor de la ciutat, on dues jovenetes corrien perill en molts sentits.

-Per sort encara no ens hem gastat els diners en metàl·lic. Amb la panxa buida sóc incapaç de pensar.

Buscarem un bar allunyat de la zona, fora de l'abast del cap de fibló i de les aigües remogudes. Era cert que de tant en tant, en alguna vitrina de botiga assenyalada, hi havia el cartell de recerca amb les nostres fotografies, però de vigilància policíaca no hi havia ni el més mínim indici. Vaig comentar el fet amb la Sílvia i ella, després d'un somriure forçat i sarcàstic, em contestà fredament i sense cap contemplació.

-Laia... Mira que de vegades sembles ben ingènua... S'han cansat de jugar, això és tot. Érem com una joguina nova que amb els dies ha perdut la gràcia. Dos mascles com aquests amb la posició social que tenen en deuen triar dues cada vint dies. A més, nosaltres teníem un

defecte de fàbrica que l'han arribat a descobrir. La data de fabricació. Menors d'edat. Res més. Les altres raons eren per esgarriar i escombrar ràpid.

Aquest era un dels motius pels quals l'admirava més. Sempre ho veia tot abans que jo, com si tingués una bola de cristall màgica que li dictava el futur de manera inequívoca. En temes i pensaments adults era una autèntica eminència, com si l'època i l'edat no anés en concordança amb la seva ment.

Jo, nerviosa, inquieta, insegura, i ella, tranquil·la, pausada, segura. Al seu costat, passés el que passés, semblava que res dolent podia succeir. No vaig gosar a desvetllar els meus dubtes. Estava pensativa i no era moment d'angoixar-la. Així que vam recórrer un munt de cantonades en silenci, agafades de la mà i observant detalls del nostre entorn. La nit ens queia a sobre i no ens decidíem per cap local. Un era massa fosc, l'altra massa babilònic, un altre massa safarós... i un munt d'adjectius inadequats i etiquetats de seguida amb massa recança que ens portà fins a l'hora que tots baixaven reixes.

Com a darrera opció i essent a tocar de l'estació del Nord d'autobusos, ens endinsarem a l'àrea comercial per intentar trobar alguna màquina expenedora que ens pogués compensar la manca de serveis restauradors dependents de la mà de l'home.

Al pis de sobre vam poder aconseguir un parell de sucres i dues barres energètiques de caire dolç. No era un tiberi gaire digne però com a mínim podíem enganyar el davallador per unes hores.

Quan retornàvem al pis de sota vàrem sentir unes passes darrera nostra que ens seguien al mateix ritme i cada vegada a menys metres de distància. L'estació estava buida i no es veia cap guàrdia de seguretat que vetllés l'interior del recinte. La Sílvia mirà de reüll i m'ordenà que caminéssim amb més celeritat. L'individu també feu el mateix i saltarem les escales mecàniques de dues en dues. Un cop al passadís, arrencàrem a córrer i ens tancarem dins del servei. La porta tenia pany de seguretat. Tot i així, l'individu picà a la fusta durant una bona estona. Ella em tapà la boca i va tancar el llum. Passats uns minuts de força pusil·lanimitat el silenci retornà al recinte i les dues, esgotades, quedarem dormides com un parell de catxaps arrepapats sota un marge a l'esguard de les contingències dels depredadors.

Totalment inconscients del pas del temps, uns cops insistents, aquesta vegada acompanyats de crits d'alerta, ens despertaren enmig d'un gran sobresalt.

-Hi ha algú? Respongui! Hi ha algú... Respongui!... Res... El tancament es deu haver espatllat. Anem a buscar les eines abans que arribi el públic de primera hora...

El monòleg ens descobrí que es tractava d'un treballador de l'estació. Des de la finestreta entraven dos braços de llum natural que ens indicaven la vinguda d'un nou dia. L'albada ens duia noves perspectives i després de comprovar que no hi havia ningú rere la porta vam sortir d'esquitllentes fins l'exterior i ens distanciarrem el màxim possible d'aquell indret.

-Hem de trobar la manera de no passar més per aquest mal tràngol... Un lloc estable...

Jo també pensava el mateix, però no pensava en altre emplaçament que no fos casa meva. Enyorava la mare, les germanes, i sobretot, una vida més ordenada. De petita havia estat acostumada a la rutina, i tot i que moltes vegades de bon gust hagués fugit d'ella, ara la valorava més que mai.

CAPÍTOL 16

Soles i perdudes

No vaig pensar en veu alta. Temia la seva reacció i un trencament definitiu. A fi de buscar nous aires, viatjarem en metro fins l'altra punta de la ciutat. Esperàvem trobar corrents més favorables i navegar sense tantes dificultats. Els ingredients que formaven aquell vagó tant exòtic de gent eren d'allò més contrastats. Treballadors, viatjants de comerç, estudiants, pidolaries, artistes orfes d'agents i contractes, mestresses de casa... Una mostra completa de tota la població entaforada en un espai de dimensions reduïdes i remullada de suor i olors poc agradables. I també lladres...

-M'han robat! M'han robat! – cridà la Sílvia esverada i amb la mirada embogida cercant per tot arreu el culpable d'aquell furt.

El tren ja havia fet moltes parades i el canvi de viatgers havia estat considerable. Tot i que vam preguntar a tothom, la negativa fou general. Un gest amb el cap i un cluc d'ulls era l'única resposta que rebíem. Recórrer a les autoritats tampoc era possible. Després de vagar desesperadament pels passadissos llargs i desproveïts de llum natural sense cap resultat positiu, ens assentarem a les escales de la sortida com si fóssim dues criatures de guarderia totalment desorientades i desvalgudes en el seu primer dia en la llar d'infants.

La gent ens passava pel costat sense cap mirament. Topades, mirades frívoles, comentaris d'esquitllentes, pas decidit amb horaris establerts, rumb exactes, decidits, controlats... Un huracà de vents que giraven en sentit contrari al nostre i que ens feien sentir incòmodes, fora de lloc, en una situació compromesa i molesta.

-Va... anem... aquí parades no farem res...

La vaig seguir com un gos falder, cap cot i sense saber on i amb quin objectiu caminàvem. Tot d'una ens aturarem. L'estómac alertava i la Sílvia volia apaivagar les campanades. Es recolzà damunt el mostrador d'una botiga de menjar ràpid la qual despatxava a peu de carrer. Un noi esprimatxat, de mides reduïdes i de nas punxegut, amb mirada de bon jan, quedà enlluernat per la seva bellesa. Demanà dos entrepans de salsixes i dues paperines de patates fregides acompanyades de dos refrescos de taronja. Mentre xerrava amb ell tot insinuant un cert interès clarament allunyat de la realitat, aprofitarem per consumir la teca. De tant en tant, el noi atenia altres clients i la Sílvia li dedicava somriures llaminers que el feien bavejar.

-I com penses pagar? – vaig dir-li a cau d'orella.

-No caldrà...

-Fugirem corrents?

-No caldrà...

-I doncs?

-Espera't.... Tot al seu temps... Gaudeix dona, gaudeix...

La fredor de les seves respostes no deixava espai per als dubtes. Aquella seguretat m'apassionava. Mai la perdia, fos quina fos la situació i el moment.

Quan ja havíem enllestit l'esmorzar i arribava l'instant on podia néixer el conflicte, la Sílvia va prendre la iniciativa de la conversa.

-A quina hora acabes el torn?

-Sóc el fill de la mestressa. Normalment, tanco la parada cap a les deu del vespre.

-Ens podríem veure després?

El noi es posà nerviós i amb un gest poc controlat va tombar un dels refrescos damunt del taulell. Amb la cara vermella com un tomàquet es disculpà i fregà l'incident amb el front totalment impregnat de suor.

-Què et dec? – preguntà amb una picada d'ullet.

-Convida la casa.

-Gràcies. Ens veiem aquest vespre, no te n'oblidis.

Una jugada perfecta. Àpat pagat amb una actuació formidable, digne de qualsevol actriu professional.

Mentre ens allunyàvem carrer avall, rèiem de la innocència d'aquell estaquirot.

-Ho veus... Els homes són fàcils. El membre viril els domina la ment. Només s'ha d'incitar i bellugar perquè perdin el nord i es comportin com una titella de còmoda utilització.

Sota aquell sarcasme envers el sexe contrari es va centrar la major part de la nostra conversa durant tot el dia. La Sílvia deixava anar alguns comentaris que feien trontollar com un terratrèmol la plataforma tan delicada en la qual jo m'havia adherit.

-T'agraden? – vaig preguntar amb un grau de por.

-Alguns...

Què volia dir? Jugava a despistar? Què passava?

-A tothom, o gairebé tothom, ens agrada la carn i el peix, no? Altra cosa és reconeixeu. La por del què diran reprimeix, però si fóssim lliures de veritat, hi hauria intercanvi de sexes de forma natural. Les fantasies eròtiques són el pa de cada dia de molta gent, i no poder materialitzar-les, és una frustració més. Monògams, quina bestiesa! Una cosa és conviure i estimar, i l'altra, ben diferent, és el sexe. Jo fornecaria amb tot aquell que m'agradés, fos home o dona. Ara... compartir vida... només amb tu...

I per molt contrari que fos el meu pensament, amb aquell somriure amb el qual acabava totes les teories, em desmuntava les adversitats que se'm despertaven.

-Observa...

A cada matrimoni o parella que ens creuàvem s'insinuava al mascle. Un lleuger moviment de llavis i una mirada encisadora demanant complicitat. Passats uns metres, tots es giraven d'amagat i la devoraven de dalt a baix.

-O veus? Si estiguéssim sols i exempts de càstig follarien tots, sense cap excepció. Ara, cadascun d'ells, durant uns minuts, interiorment dibuixaran l'escena i es miraran amb fàstic la parella. Un plat que tasten cada dia i que ha perdut la gràcia, el gust. Una carn que en el seu dia era fantàstica, nova, tendra, de boquet sorprenent, i que el temps i la rutina l'ha transformat en monòtona, insípida, i de sabor fatigós.

Li hauria preguntat de bon gust si jo ja era un d'aquells suplementes de la carta que ella, com a clienta fixa del restaurant, ja havia avorrit, però la resposta em feia basarda i no vaig gosar plantejar-la.

La tarda era agradable. No hi havia gens de garbí i l'escalfor del Sol convidava a reposar damunt l'herba d'un parc. L'aigua de la font repicant damunt la pedra, el cant dels ocells i el brogit de la ciutat de fons, fou una cantarella idònia per conciliar una becaina.

El canvi de llum ens despertà. S'havia fet fosc. Les ombres artificials dominaven l'escena i els carrers deixaven enrere les obligacions horàries de la feina per donar pas a un ambient més distès.

La Sílvia sentí les veus de l'infern i els petits diablons li rondaven les idees. Les calderes xiuxiuejaven a tot gas el seu nom i el mateix Satanàs sortí de les fondes cavernes a fi de despertar el costat malèfic de l'encèfal. El seny perdia la batalla i el juí es fonia entre la substància grisa i les cendres de les fogueres.

Metres enllà es veia la sorra de la platja i unes colles de jovent que flirtejaven amb l'alcohol i les substàncies al·lucinògenes.

Atretes per la ferum i el vici, ens hi vam acostar com abelles a la mel. Jo també hi estava d'acord. Trobava a faltar l'evasió del món real i cabussar-me de ple en les esferes flotants en què la platxèria i la gresca hi regnaven plenament.

La rotllana més propera, formada majorment per mascles, ens acollí de bon grat. La Sílvia tirà l'esquer sobre l'exemplar dominant i aquest picà de seguida.

Les presentacions foren ràpides i la bromatologia de potingues també. Els efectes, fulgurants. El cel dibuixà unes tonalitats dignes d'un quadre

abstracte d'estil modernista i la temperatura pujà de graus com si el migdia s'hagués rebel·lat guanyant la guerra a la nit i fent acte de presència de manera imponent i arrasadora.

Quan la fusta deixà d'espètegar i les cendres enfosquien les flames, el sexe dominà la sorra sense cap tipus de vergonya. Tal i com vam néixer, totalment nus, fornicàvem sense parar els uns amb els altres. Tastar tants cossos diferents em tornava boja. Uns eren més atractius que d'altres, però el plaer d'estar en contacte i interactuar amb diverses intensitats i situacions era un aspecte que cada vegada m'agradava més.

*CAPÍTOL 17**Sorpresa agradable*

El mar es despertà preciós. L'or, brillant, màgic, banyava tot l'horitzó de cap a cap.

La Sílvia encara dormia. Vaig aixecar-me i vaig passejar una estona damunt de la vorada. El remull de les ones em produïa un pessigolleig molt agradable. Em sentia lleugera, lliure, com una ploma d'ocell arrossegada pel vent i agafant grans alçades, capaç de volar i escapar-me d'allò que per algun moment em lligués i em tingués retinguda contra la meva voluntat.

L'albada era fantàstica. La solitud no tenia preu. Una veu inoportuna hauria espatllat aquell instant tan magnífic. Em sentia única a l'univers, plena de vida i ratllant la frontera de la beatitud.

Vaig inspirar amb força intentant capturar tot bocí o partícula que em permetés congelar el temps. Tenia la sensació que aquell acte de la meva existència es clouria d'un moment a l'altra i mai més es tornaria a repetir la funció.

-Vine! Corre!

Era ella. Entrava dins l'aigua i em convidava a seguir les seves passes.

La vaig seguir. L'escuma m'arribà als genolls quan vaig sentir la primera esgarrifança. Era freda, prou freda per tremolar com una corda de guitarra repicada amb força. Ens ajuntarem com una pinya i ens enfonsarem de ple. Agafades de la mà, entre rialles i petons, ens allunyàrem de la costa.

-Si vingués el meu pare, no tornaria... – digué seria i convençuda.

-Què vols dir? – vaig preguntar ingènuament.

-Doncs que si ell fos allà, damunt la sorra, envoltat de policies, jo tiraria mar endins, fins que les ones em cobrissin i el cor em deixés de bategar.

-Estàs boja... – vaig respondre conscient que el seu pensament no estava alterat.

-Què? No vindries?

Abans de contestar vaig mirar cap a la platja. Només era una conjectura. Una hipòtesi a la qual jo m'hi podia apuntar fàcilment.

-I tant!

-Ja...

Se n'havia adonat. La meva inseguretat m'havia delatat. Però jo també la podia jutjar de la mateixa manera, per tant, fou una ombra que quedà allí, gronxant damunt les ondulacions líquides i fora del nostre abast.

El contrast de temperatura ens despertà tots els sentits, i el de la gana, fou el que més aprestà. Feia hores que no endrapàvem i les forces començaven a defallir. Els anells ballaven i la cintura no encaixava amb la roba, uns pantalons que ara s'escorrien amb facilitat i que delataven la pèrdua de pes.

Vaig pensar en la botiga de menjar ràpid com a solució provisional, però la Sílvia ho descartà. El noi, després de la plantada, ja no ens seria favorable, i ella recalcava que l'al·licient ja s'havia perdut, una qualitat que sempre cercava i que li servia d'inspiració.

-Avui menjarem de luxe.

No vaig voler saber com ni on. L'objectiu era tan anhelat que posar-hi obstacles només suposaria allargar un patiment massa dur.

L'escenari escollit fou un restaurant de batalla, d'aquells on hi conviu la barra de bar i el menjador dins d'un mateix ambient. El cambrer, un home rodanxó, amb corona molsuda i arrissada, d'ulls de guardiola i nas de bolet, amb unes pigues vermelles prou marcades, ens aconsellà plats combinats. L'aspecte que presentàvem no lligava amb una butxaca plena i el pressupost se'l devia imaginar just. Allò indignà a la Sílvia i exigí la carta. Amb les celles arrufades i la mosca rere l'orella accedí a la seva petició de mala gana. Entrà a la cuina esbufegant i tardà uns minuts a servir-nos la beguda.

Durant tot el dinar no ens tragué la vista de sobre. Era desconfiat i s'ensumava una jugada bruta.

Després de les postres ens vam reunir al servei.

-Ens vigila massa... – digué la Sílvia.

-L'hem provocat. Ara no ens perd la pista. Volies fugir? – vaig preguntar a fi d'esbrinar el seu pla.

-Sí...

-Provem-ho...

Però just darrere la porta hi era ell. Palplantat com una figura de cera i gairebé sense pestanyejar.

-Què? Heu dinat bé?

No vam respondre. Ens havíem quedat mudes de l'ensurt i la llengua semblava travada.

-Ja podreu pagar? O millor aviso als vostres pares? Em sembla que s'alegrarien de veure que no correu perill, no? Sobretot després de tants dies sense notícies vostres, m'equivoco Sílvia i Laia?

Ens havia enxampat. Des de fora havíem estudiat que no hi hagués cap cartell de recerca amb les nostres fotografies, però les aparences sempre enganyen. Aquell racó petit, sense risc manifest, lluny de les escomeses policíiques i de positura benèvola, significà la captura més ridícula.

Ens agafà del braç, ens portà dins d'una habitació, i tancà en clau. No hi havia sortida. Un quadrat fosc, petit, desproveït de finestres i d'accés únic. Estàvem llestes.

-Tranquil·la... Tornarem a fugir... No pateixis... Mai ningú ens podrà retenir contra la nostra voluntat.

Era admirable. Fins i tot en aquella situació continuava estant sencera, sense cap símptoma de descomposició.

-Segurament em tornarà a tancar a l'escola interna. Controlada, però sense responsabilitat. No es veu capaç. Mai n'ha estat. Sóc com una propietat que perd valor. Una inversió que no sura i de la qual no se'n pot desfer. Li faig nosa. Tant es val. Et tornaré a buscar en menys d'una setmana. Recuperaré poder adquisitiu i aquesta vegada fugirem més lluny, d'acord?

Tant de bo jo hagués tingut aquell prisma des d'on ella ho observava tot amb tant ultracuidament. A mi em faltava aquell autodomini, aquell pols ferm, aquella garantia que mai li caducava, que cobria tots els riscos sense exclusió. Jo era un antònim total. Qualsevol sinistre era irremeiable, i aquell en concret, el veia del tot negre. La fi a la nostra aventura i a la llibertat. La bala que ens havia ferit les ales i que ens deixaria sense vol per sempre.

Les sirenes de les autoritats ens sobresaltaren. Una patrulla parà just davant del local. Les veus dels dos guàrdies s'apoderaren del bar.

Pararem l'orella rere la porta però el diàleg no s'acabava d'entendre. Va ésser una conversa que s'allargà més de deu minuts. Després, es feu el silenci i unes passes segures s'aproparen a l'habitació.

Les dues ens allunyarem i quedarem arraconades en una cantonada.

Uns trucs insistents amenaçaven l'entrada imminent del nostre desastrós desenllaç.

No sabíem que fer. Semblava que ens invitaven a obrir, però no tenia sentit.

Vam esperar.

Finalment, la mà temuda girà el pany. La figura que entrà ens deixà estupefactes. No era la policia. Era la senyora Carme, la de l'autobús que em cedí el seient en la meva primera fugida del poble. Somreia. Estava contenta de veure'm i m'abraçà.

La Sílvia no se'n sabia avenir. Observava una escena fora de guió que no acabava de comprendre ni assimilar. Un gir de rumb que no figurava en la ruta i del qual només els vents n'havien estat els responsables.

-Seieu... – digué la Carme amb amabilitat. – Cigró!

El cambrer que tanta basarda ens havia provocat aparegué en el quadre teatral amb un semblant radicalment canviat.

-Carme?

-Què voleu prendre noies? Dos refrescos? Dos tallats?

-Jo sí, un tallat. – afirmà la Sílvia.

-També... – vaig assentir jo.

*CAPÍTOL 18**Dolça acollida*

-Us heu arriscat molt. El Cigró ja havia alertat a les autoritats. Sort que ho ha comentat a la cuina i en Jaume, que n'estava al corrent, m'ha avisat. Estava al pis de sobre i he baixat en el moment oportú. M'ha costat molt convèncer als agents que tot era fruit d'una confusió. Dos cigalons ben carregats han aconseguit que no regressin l'establiment. I doncs, què manegueu?

Ens vam mirar cercant una resposta. Era la primera vegada en molt de temps que veia la Sílvia en situació d'orsai i se li notava. Sempre havia jugat per darrere de la defensa o com a màxim en línia amb l'últim adversari, però els moviments havien estat tan ràpids que hi havia caigut de quatre grapes. Jo, venint d'una posició més còmode, amb visió suficient per encarar l'atac amb garanties, vaig assumir les rendes de la conjuntura.

-Veurà Carme... Després de la nostra conversa en l'autobús, vaig decidir seguir el seu consell. Ens estimem i volem viure sense impediments, amb llibertat. El nostre entorn no ens ho permetia i hem hagut de fugir. Ja sé que som menors d'edat i que estem indefenses per aquests racons de mon, però de moment és l'única solució que hem trobat.

-Tranquil·la Laia, jo no us penso jutjar. No sóc ningú ni en tinc cap dret. Tampoc és el meu estil. Només us dic que aquí, prop de casa, us trobaran fàcilment. La veritat és que el camí que heu escollit és dur, complicat i de recorregut sinuós. No m'agradaria gens estar a la vostra pell. Els tems no són els adients i les formes menys. Us puc allotjar a la pensió per una o dues nits, però no em puc arriscar a més. Tinc clients que podrien estirar la llengua i segurament la policia farà visites esporàdiques després dels esdeveniments d'avui.

-Gràcies Carne, no sé com li podem agrair el gest.

-No es mereixen. Ja saps que comparteixo la fi, encara que dubti dels medis.

La vam seguir fins al pis de sobre, on tot es dividia en habitacions i l'ambient era d'allò més acollidor. Pareds empaperades amb mosaics de colors crema i sanefes ondulades de beix fort, terra de fusta llimada, llums de bou repartits estratègicament a fi d'augmentar la sensació d'espai i quadres de grans dimensions basats amb la mar com a protagonista superior.

Ens instal·làrem en l'única habitació buida, la que donava just al carrer paral·lel al principal. No hi havia balconada, però la vista de la finestra permetia veure el barri de punta a punta.

El trànsit de vianants era considerable. Hi havia un munt de terrasses utilitzades per l'oci que durant les estones d'escalfor solar eren sovintejades amb gran afluència. Era distret observar el comportament de llurs clients. Jo ho feia per pur entreteniment, però la Sílvia en buscava tots els defectes.

-Fixa-t'hi... Aquell matrimoni entrat en anys, de semblant seriós, pulcres, de comportament correcte i elegant, des que s'han assegut que no s'han dirigit la paraula. Conversa nul·la. Ni tan sols es miren. La dona, xafardera de mena, no perd detall dels veïns. Els repassa a tots sense cap tipus de rubor. Això fa que el marit se senti incòmode. A demanat el diari i l'ha utilitzat de mur protector. Està tan concentrat en la lectura a fi d'obviar la realitat que encara se'l menjarà. Quina pena!... I aquells... Els has vist... Una parella jove amb dos fills. Estan angoixats. No poden controlar la canalla. No han consumit res del que han demanat i a més es dediquen a córrer entre les taules i a molestar els altres clients. El cambrer els ha avisat un parell de vegades sense cap resultat satisfactori. El noi, amb cara de pomes agres, li demana que faci alguna cosa a ella, i la noia, nerviosa i accelerada, li carrega les culpes a ell. Mira, ja s'aixequen... Malhumorats i estafats. Han pagat un ull de la cara per una mala estona! Quina misèria!... I aquell desgraciat? L'has vist? Un reprimint sexual! Es mira totes les jovenetes que passen amb una boca d'afamat que gairebé baveja. Segurament les imagina amb sostenidors i calces. Va passat de voltes. Té la pell arrugada i foradada com el cràter de la Lluna. Agné mal gestionat i masturbacions excessives. Penós!

-Els més feliços semblen aquella colla d'amics... – vaig apuntar.

-Massa frívols! Competeixen contínuament. N'hi ha uns que presumeixen de vida perfecte. Bones feines, bon estat econòmic, concordança a la casa i al llit... No s'ho creuen ni ells, i els altres tampoc... Comentaris curts i distrets, cops de cap de cansament i canvis de sentit en el diàleg per tal d'allunyar-se d'aquell espiral que està

avorrint la trobada. És el típic grup que en qüestió d'anys es dissiparà i perdran el contacte per sempre més... Si analitzem bé, totes són situacions forçades, arrossegades per l'obligació i la monotonia i suportades contínuament per la por a l'entorn i al què diran. És la vida que jo mai podria aguantar. Preferiria morir. De fet, és la mort en vida. Passar anys sense sentit. El pitjor dels suïcidis!

Cap al capvespre pujà la Carme. S'acomiadava fins l'endemà.

-Noies... jo me'n vaig. L'autocar és a punt de passar. Si necessiteu alguna cosa ho demaneu a en Cigronet. Li he dit que us pugui el sopar. Faves tendres amb pernil i calamars amb suc. És el que quedava del menú. Mireu de descansar. Fins demà...

Vam treure la tauleta que separava els dos llits i els vam ajuntar. De seguida ens portaren la teca. L'home fou més amable del previsible i ens facilità dos diaris a fi de passar l'estona. Vaig fullejar l'exemplar ràpidament fins arribar a la secció d'entreteniments. Els mots encreuats acapararen la meua atenció fins que la Sílvia m'atacà per l'orella dreta. Era el meu punt feble. Utilitzava la llengua amb una sensibilitat increïble i em posava els pèls de punta. Prosseguí coll avall i em magrejà els pits sensualment amb les dues mans. Els seus dits s'esmunyiren panxa avall fins arribar al cau dels deliris. El refregament constant m'esverà les hormones i vaig llançar-me damunt d'ella com una tigressa. Ens vam arrebossar damunt dels diaris com dues bestioles descontrolades i formarem un seixanta-nou fins quedar extenuades.

Dormirem descansades, relaxades, alleugerides. Un repòs fantàstic.

*CAPÍTOL 19**Breu estada*

De matinada, vora les sis, es notà que la pensió era de classe treballadora. El moviment dels obrers era notable i els estossecs d'alguns força molests. Els nombrosos paquets de cigars consumits de forma incontrolada en aquella hora castigaven els pulmons de forma cruel i despietada. Els renecs d'alguns eren pronunciats. Maleïen el despertador i la duresa de la feina que els esperava. Per uns minuts em recordà al pare. Un malestar que tenia sovint els dies freds d'hivern en els quals havia de feinejar les terres. Jo romania quieta, dins del llit, calentona i esperant que entrés per fer-me el petó. Un ritual que es repetia cada dia i que em feia feliç. Mai ho havia confessat, però l'escoltava amb la porta mig oberta fins que marxava de casa. Tots els moviments. Baixava, es preparava un cafè, obria les finestres i feia unes pipades fins que el gall cantava cinc vegades. Després, sospirava profundament i tancava la porta amb cura. Quan vaig complir els dotze anys ho deixà de fer. No recordo si fou de cop o jo vaig mudar la meva mentalitat, però fou un fet que passà desapercbut i que en aquell moment, sota els llençols d'aquella pensió, recobrà una importància extraordinària. Era el primer

síntoma de desplom, les primeres esquerdes que feien trontollar els fonaments. Ell em començava a perdre com a filla i jo com a pare. Com l'enyorava. Des que vaig perdre el contacte i la protecció dels seus braços que em sentia com un pollet fora de la closca abans de temps. Per moments, donaria el que fos per tornar enrere. Un desig estrany. Sota aquells pensaments em vaig tornar a dormir.

-Noies! Què us aixequen? Necessito fer neteja...

Era la Carme. La dona de fer feines havia arribat i calia deixar l'hostal lliure perquè pogués treballar amb comoditat. Eren les dotze tocadetes.

Ens havia preparat un bon esmorzar. Menjàvem dins la cuina, en una petita taula utilitzada pels cambrers a fi d'organitzar-se els encàrrecs. Havia passat l'hora de tràfic i tots estaven força relaxats.

Les converses se centraren en les notícies del dia. Un batibull polític, una estafa econòmica, la caiguda del mercat de divises i l'enfrontament d'un club de futbol amb la federació d'arbitratge. Diferents punts de vista i diverses rialles provocades per acudits fàcils. Un ambient distès i agradable.

-Sortirem a fer un vol... – digué la Sílvia en veu alta mirant d'esquitllentes a la Carme.

-No és prudent. – contestà ella amb veu ferma.

-No passarà res. – replicà incitant-me a entrar en la conversa.

-No era el tracte. – afegí amb un to més elevat i contundent.

La Sílvia s'aixecà cap al servei. Jo no compartia la seva posició. La Carme s'havia arriscat per nosaltres i com a mínim teníem que seguir les seves regles. Podíem ser vistes i llavors la perjudicada seria ella.

-No pateixis Carme. No sortirem. – vaig assegurar per tranquil·litzar-la.

-Gràcies maca. M'entens, oi?

Vaig assentir. Es quedà més allerada i sortí a fer un parell d'aprovisionaments per la ciutat.

Però l'ovella mai pot decidir. Es belluga sempre per inèrcia, per ordres del gos o del pastor, tot i que el camí no sigui el desitjat. I jo, tot i que vaig belar amb força contra la decisió de la pastora Sílvia de sortir a voleiar, no em quedà altre remei que acatar els seus manaments.

Aprofitant l'absència de la Carme, i fent cas omís a les meves consideracions, passejàrem pels entorns sense cap tipus de pudor. Mentre que jo respirava dins d'un patiment constant, temerosa d'ésser descobertes, preocupada per la reacció de la Carme, i vigilant cada mirada que es clavava sobre nostre més de tres segons, ella, confiada, segura, sense cap remordiment de culpa, sense cap càrrega de consciència, entrava dins les tendes de roba i música com si fos casa seva.

En un d'aquells centres comercials gegants, on es barreja esplai amb comerç, rere les sales de cinema, en un racó amagat de poc trànsit, la Sílvia trobà la persona que millor encaixava en les seves expectatives en aquell moment. Un camell carregat de matèria i repartint a la quitxalla les seves primeres dosis de verí. Tenia un olfacte increïble per aquestes coses i de seguida entrà en conversa. Mai digué el seu nom, però l'anomenaven "*el Trapi*".

L'home, un jove d'avançada edat, sobre els trenta anys, de pell arrugada i amb la cara gravada amb forats de consideració, prou desdentat i de

caràcter agre, la repassà de dalt a baix. Ella ja l'havia clissat i jugà amb aquesta avantatge. S'acostà a cau d'orella i xiuxiuejà dolçament la melodia embuixada que el faria caure sota els seus dominis. Segons després, la hipnosi començà a fer efecte. Sortírem d'aquell cau i pujàrem en un vehicle força luxós.

El camí es feu llarg. Estava nerviosa. Ens allunyàvem molt i gairebé no hi havia conversa. Vaig intentar esbrinar quelcom amb la mirada, però la Sílvia semblava tan desorientada com jo.

-On anem? – preguntà tímidament.

-A buscar sorra nova. És fantàstica. Us sorprendrà.

-És lluny?

-Aviat arribarem. Jo us dono el que vusqueu, i vosaltres em pagueu amb espècies, no?

De nou silenci. M'entraven ganes de vomitar. Mai m'hagués imaginat que la Sílvia anés tan desesperada. No em podia creure un pacte semblant. Només afigurar-me la situació, amb aquell individu tan fastigós, em venien basques.

Sortírem de la ciutat. Deixàrem la via principal i ens desviàrem cap una secundària de paviment sinuós. No reconeixia la zona, però estàvem rodejats de boscos.

-On som? – vaig quequejar amb cert espasmodisme.

-La que semblava muda! Al paradís, som al paradís! – contestà irònicament amb una rialla repulsiva que feia venir esgarrifança.

Tot d'una feu un trencall i s'endinsà dins un petit camí de terra. Metres enllà, aturà el cotxe i ens mirà pel retrovisor.

-Baixeu! – ordenà amb autoritat.

La Sílvia va assentir amb el cap i feu un gest perquè la seguís. Un cop fora, ella exigí la droga.

-I la coca?

-Primer me la xopeu i després ja veurem...

Es baixà els pantalons, els calçotets, i es col·locà davant nostre amb els braços enlaire.

Jo no em movia. Estava petrificada talment com una estàtua.

-Va, que se'm refreda!

La Sílvia s'acotà, li agafà el membre com una piruleta i el començà a humitejar amb la boca de forma continuada.

-Bé... Molt bé... Ara tu... Els ous...

-A ella deixa-la estar... – digué la Sílvia.

-No, no. El tracte és les dues. Del contrari, no hi ha res.

Sobtadament, amb un gest ràpid, ella s'aixecà i amb el genoll li feu un fort cop als testicles que el deixà tombat xisclant de dolor. Li agafà la cartera de la guantera del cotxe i reaccionà amb diligència.

-Marxem!

Arrencàrem a córrer fins la carretera. Mentre el porc es rebojava pel terra vàrem poder avançar molt de terreny. El lògic seria haver retornat pel camí d'anada, però per aquest motiu la Sílvia, amb la intenció de despistar-lo, va decidir l'opció contrària.

Era una artèria poc transitada, i durant una bona estona, sota un marge pronunciat, vam esperar que passés algú.

Silenci. Absolut mutisme. No em deia res. Desconeixia el seu estat d'ànim i el seu pensament interior.

L'individu tampoc passà. Després d'una hora d'espera infortunada decidirem caminar pel voral de la via.

La llibertat d'idees fluïa pels conductes del cervell amb una acceleració perillosa, amb risc de col·lisió altament letal. Jo, cansada, desorientada, confusa, no veia gens clar el desenvolupament de la nostra aventura, la qual, des del meu punt de vista, tenia un futur negre i efímer. Per moments, desitjava el retorn a casa i la protecció de la família. D'altres, en canvi, preferia seguir aquell camí incert i esperar que les aigües trobessin un indret més calmat on reposar. Però en aquell paviment esquerdat, envoltada d'un paratge solitari i desolador, no m'hi sentia còmoda. Tenia por. Por d'aquell personatge del qual havíem escapat de miracle, por de la Sílvia, que semblava fora de les seves caselles, i por dels esdeveniments que ens deparava el destí.

Per contra, ella, decidida, impàvida, amb un tarannà segur, semblava pensar tot el contrari. Fugir lluny, fora de l'abast del seu pare, sense calcular gaire les conseqüències dels actes i acceptant sense cap tipus de problema l'addicció a una sèrie de substàncies que alteraven el seu comportament natural. Confiar amb una sort aleatòria i amb la improvisació continuada. La manca de sintonia era palpable. Per moments, endevinava que em mirava amb un cert menyspreu.

-Què? – preguntà de sobte.

No sabia que respondre hi vaig aixecar les espatlles amb un cert aire d'ambigüitat. Una amfibologia que l'exasperava.

-No dius res? Què vols, tornar a casa? Se't veu a la cara. Doncs jo no. No vull viure la resta de la meua vida bloquejada dins d'una bombolla carregada de monotonia i tristesa. Gaudir de cada segon, de cada instant, aquesta és l'existència que desitjo. Que serà curta? Potser. Prefereixo la qualitat a la quantitat.

Aquelles paraules formaren un mur en l'asfalt que ens partia en dos territoris diferents. Una paret gairebé infranquejable.

-Sempre has estat conformista, d'horitzó curt. Pensava que et podria canviar, que havies agafat empenta i giraves cua per modificar el destí, però em sembla que anava errada...

El distanciament fou tan ràpid com sorprenent. Un esdeveniment tan improbable que cap de les dues va saber reaccionar.

El soroll d'un vehicle que s'acostava a la nostra posició ens alertà. No tinguérem temps d'amagar-nos. El cotxe parà i la finestra de l'acompanyant s'abaixà. Eren dos joves. Un de pell blanca, pigues vermelles, de poques carns i de rialla fàcil. L'altre era més fornit, alt, de pell morena i ulls de mussol.

-Què fan dues preciositats com vosaltres per aquests racons de món? – digué el més llençat.

-Busquem companyia. – contestà la Sílvia.

-Has sentit Oriol? Doncs heu estat de sort. Nosaltres tenim ganes de gresca. Au, pugeu!

Vaig veure que el conductor ens parlà amb la mà dreta refregant-se les parts i mostrant-nos que el sexe era l'únic objectiu que buscaven. Ella també ho agafà, i semblava no importar-li. Jo n'estava farta. Cansada de

fornicar amb tothom i sobretot, veure com a ella no li afectava ni el més mínim. Potser durant uns dies aquella disfressa l'havia dut fins i tot amb un cert plaer, però en aquell instant, després de tants actes i escenaris diferents, tota bruta i esquinçada, havia perdut tota gràcia i la menyspreava. No podia actuar més.

Ella, sense preguntar, sense mirar, obrí la porta i pujà.

Jo restava immòbil, palplantada, absorta dins d'una dimensió fosca, nova, llunyana.

-Què noia? – digué impacient el conductor.

Me'l vaig mirar i rere les seves ninetes hi vaig veure foc, com si fos el diable sorgit de les cendres a la caça d'ànimes blanques i pures. Vaig retrocedir uns centímetres i vaig guaitar el posat de la Sílvia.

-Va Laia!

Estava desconeguda. La veia estranya. Ja no semblava l'adolescent de la qual me n'havia enamorat bojament, com si per art de màgia, aquell dimoni de sang calenta, l'hagués transformat i posseït. No vaig contestar, però vaig negar amb el cap. La Sílvia, esbufegant, tancà la porta i el noi arrencà la marxa.

CAPÍTOL 20

Retorn al poble

El vehicle desaparegué rere el següent revolt i ja no el vaig veure més. Allí, damunt d'una línia continua de color blanc, mig esborrada pel pas del temps, restava jo, sola, esmaperduda, confosa.

Vaig girar cua amb la intenció de retornar a la ciutat. Plorava per fora i per dins, i m'era igual el resultat de la meva decisió. Podia córrer el perill de trobar-me amb “*el Trapi*”, o topar amb algun altre individu de mala gaita, però estava decidida a caure en les mans del destí i la sort.

Al cap d'una hora aproximadament, un camió de gran tonatge, conduït per un home d'avançada edat, de cabell plata, mirada tova i tarannà calmat, de moviments lents, s'oferí amablement per portar-me fins un barri de les afores. Se'l veia incapaç de matar a una mosca i vaig acceptar.

Pel camí parlarem d'assumptes plans. Ho vaig agrair. Si hagués forfolat en forats interns m'hauria incomodat molt. De tant en tant, una conversa entre dos col·legues que sonava a través de l'emissora ens interrompia. L'escoltava cinc segons per comprovar si era del seu interès i després proseguíem. Era una persona molt agradable.

-Doncs sí, aviat penjaré els estris. Després de tota una vida de treball, ja n'hi ha prou oi? Quasi quaranta anys al volant d'un camió. Sempre amb presses. Viatge amunt, viatge avall, recull això, recull allò, hores extres, infraccions en el disc, en la velocitat, en el pes... Feina dura, molt dura. Saps l'hora de sortida però mai la d'arribada. N'he quedat ben fart. Hi havia setmanes, que no trepitjava casa. Un calvari. Sort que s'acaba...

Prop del barri, em preguntà si aquell indret m'anava bé.

-Et deixo aquí? O vols que t'apropi amb el cotxe fins el centre?

-No cal... No li vull causar més molèsties... Ja m'ha ajudat prou...

-No és cap molèstia noia... Tinc una filla que va passar per la teva edat i si s'hagués trobat en la teva situació hauria desitjat que algú l'acompanyés fins a casa.

Vaig vacil·lar amb el cap amagat sota l'ala i ell s'agafà la meva reacció com una resposta positiva. Quan em preguntà per la direcció, vaig pensar amb el bar de la Carme i ens hi vam presentar en menys de mitja hora. Era un home recte i de principis i m'escortà fins dins del local. La Carme, que estava asseguda en una de les taules fent recompte de la caixa diària, s'aixecà com si portés punxes al cul i m'abraçà intensament. Sense entrar en detalls, li oferí una cervesa i una tapa de calamars com a recompensa al xofer del camió i va fer petar la xerrada fins que l'home, satisfet i carregat de felicitacions, marxà amb l'orgull ben alt.

-Apa filla, descarrega...

Vam entrar dins la cuina i vaig arrencar a plorar com una magdalena, regalimant tots els pòmuls i humitejant la camisa de la Carme que, molt tendrament, m'oferí la seva espatlla com a racó de consol. Com trasbalsada per una mala digestió, li vaig vomitar tots els detalls. Unes peces íntimes que despullaven la meva fragilitat i que, a mesura que avançava la història, enfortia el meu desconcert en mi mateixa i vers l'univers que m'envoltava.

En cap moment em jutjà, ni en feu un resum breu per contraatacar amb un discurs moral, res. M'escoltà, m'acaronà, em besà al front i m'acompanyà fins l'habitació per intentar agafar un son reparador.

Dins del llit, mirant l'obscuritat amb la ment oberta, sense trobar un punt de referència pel qual sostenir el meu pensament, vaig notar una sensació estranya, com si un cuc estigués regirant tot el meu interior i canviés les coses de lloc. Em notava diferent, gairebé desconeguda, com si fos una altra persona, com si de sobte, aquella adolescent inflada d'anys passés de cop a l'etapa adulta sense tenir símptomes anteriors que delatessin aquella metamorfosi.

Aquelles pessigolles que sovint em feien perdre el cap s'escaparen per la porta del darrere i s'esvaïren com la boira baixa de l'hivern després d'una ventada de mig matí. Marxaren per sempre més. La il·lusió es va veure afectada per aquesta pèrdua i patí una davallada molt important.

De matinada, quan la llum solar encara era dèbil i la nit i el dia es barallaven per la possessió del cel, vaig quedar profundament adormida. Estava esgotada.

La feblesa em feu allargar el son fins la tarda. Una veu coneguda que conversava amb la Carme al pis de sota em despertà els sentits. Era la mare.

No em vaig enfadar. De fet, era una conseqüència que esperava. Vaig descendir amb por. Temia les reaccions i els retrets, però la mare i les meves germanes m'abraçaren com mai. Fou una trobada agradable, sincera i emotiva.

La Rosa es convertí en un suport indispensable. Des del primer moment s'enganxà a mi com una ventosa. Gairebé em feia de portaveu, com una traductora que parlés per mi, com si jo estigués en una país estranger en el qual m'era impossible entendre la llengua. Em feu sentir més còmoda i segura del previsible.

La mare agraià molt el gest de la Carme i abans de marxar vaig tenir una conversa íntima amb ella. Un discurs carregat de consells i desproveït de culpabilitat. Una dona de caràcter que admirava i que, malauradament, a causa de la situació mental en la que em trobava submergida, vaig escoltar de manera superficial.

Després, un taxi que ens esperava a la porta, ens acompanyà fins a casa. Un camí que se'm feu estrany i llarg, com si algú l'estigués estirant de l'altra banda i aquest es perllongués com una goma elàstica gegantina.

El paisatge m'avorria. Estava més apagat que mai. Semblava que el verd de les vinyes fos més somort, que els boscos estiguessin soterrats per un munt de pols socarrimada, que la muntanya hagués perdut vida a causa d'una tempesta gebradora d'alta i permanent intensitat i que la grisor del cel fos una fotografia de nul·la mobilitat.

El poble desprenia negativitat. Les parets lluien una cara de pomes agres que incomodava l'ambient dels carrers, amb unes façanes que ploraven de tristesa i dibuixaven un càstig llarg, produït per un hivern dur i un descuit per part dels propietaris que no tenia perdó. A la majoria de les finestres els queia les celles i els serrells de les teulades estaven descuidats. La pell de llurs parets, desgastada, amb ferides mal tractades, algunes infectades fins un extrem perillós, feia autèntica llàstima. Fins i tot les llambordes, de duresa més ferma, tenien difícil remei. Una imatge desoladora que accentuava la meva insípida general i que em feia veure detalls que fins aquell instant m'havien passat totalment desapercibuts.

Un retorn als meus orígens gens agradables i que, des de la finestra d'aquell vehicle de lloguer transitori, se'm feia coll amunt.

Quan vaig entrar a la meua habitació l'olor dels records m'ofegà i vaig tenir que obrir l'ull de bou de bat a bat.

La vista era la mateixa de sempre, però més dolorosa. El barri estava quiet, buit, inactiu. El racó favorit, on molts dels meus amics hi feien trobades continues, tenia un aspecte antipàtic i bròfec. Una atmosfera adusta que no suportava.

Vaig estirar-me damunt del llit i les imatges, tot i que no era la meua voluntat, no paraven de passar.

El pare, la Sílvia, els oncles, l'Eloi, la violació, l'escapada, la descoberta dels secrets... Tot es bellugava sense ordre ni sentit, barrejant moments bons amb dolents.

Buscava sentit però no el trobava. Cercava un lloc pel qual poder subjectar la meua existència però la paret era llisa, sense cap possibilitat per on poder lligar la corda i parar la caiguda. L'escalada havia estat

massa feixuga i ara, des d'aquella alçada tant important, el descens podia ésser mortífer.

La Rosa em portà una til·la i m'acaronà el cabell sense dir res. Sabia que la conversa no era una necessitat recomanable i es quedà al meu costat fins que vaig agafar el son.

CAPÍTOL 21

Dies d'angoixa

La mare entrà amb un rostre visiblement preocupat. La policia era a l'entrada. Volien interrogar-me. El pare de la Sílvia pressionava molt i el meu retorn podia ser la clau per tornar a posseir el control sobre la seva filla.

El comissari, un home alt, cepat, de pell arrugada i ulls d'òliba negres i profunds, amb un gest seriós i contundent m'ordenà que l'acompanyés a les dependències de ciutat.

La seva companya, una dona més dolça, de cabells curts i nas prominent, amb una boca de pinyó i un cos de fideu, fou més amable i intentà que el camí no se'm fes interminable.

Ell es feia dir Miranda; ella, Llorers. El parlar ho delatava. L'accent d'ell dibuixava una procedència immigrant, de poc anys, amb un català molt poc treballat. En canvi, ella era de la terra de tota la vida, amb unes arrels molt pronunciades.

Em portaren fins una sala d'interrogatoris; una habitació petita, fosca i tancada, amb una sola finestra de mirall opac. Segurament, darrere d'aquell vidre, proveït d'una llibreta i un manual, hi havia un doctor especialitzat en llegir entre línies, d'aquells que pels gests i les mirades intueixen si una persona diu la veritat o no.

Miranda, amb una veu greu i unes preguntes escarides, començà l'interrogatori.

-On és la Sílvia?

-No ho sé.

-Per què? Vau fugir juntes, no?

-Sí.

-I quan us va separar?

-Ahir, a la vesprada.

Així vam estar durant més de deu minuts. Una conversa de poc detall i molt directe. De tant en tant, Llorers intervenia i dilatava una mica més les exposicions a la recerca de la meva confiança. En cap moment em vaig amagar de res. Potser vaig obviar algunes dades íntimes, però la veritat va surar en cada instant.

Vaig esforçar-me en la descripció del vehicle i dels dos nois, punt en el qual les dues vam estar juntes per última vegada i en què es va centrar la investigació. També vaig donar les senyes de l'home que m'acompanyà fins el bar de la Carme i de les persones que van coincidir amb nosaltres les darreres hores de la nostra convivència. Després, em deixaren sola. Segurament estaven deliberant amb el psicòleg o psiquiatre el meu comportament. El resultat prou satisfactori. Em retornaren a casa i agrairen la meva col·laboració.

Estava convençuda que les meves respostes els duria fins la Sílvia i que al cap de pocs dies les dues ens tornariem a veure pel poble dins d'una relativa tranquil·litat, com si aquella aventura hagués estat un somni de signes contraposats que ens advertia de no jugar amb foc. Però no fou així. Tot el contrari. Les hores transcorrien ràpidament i la pista de la Sílvia es feia cada cop més fonedissa.

Cada matí sonava el timbre de la porta i la policia se m'enduaia altre cop a comissaria. Allí vaig coincidir amb la Carme, amb el xofer del camió, amb "El Trapi", amb diversos clients del bar i fins i tot amb el noi de les patates fregides. L'ambient al poble estava molt enrarit. La premsa comarcal treia suposicions fàcils i equivocades per vendre exemplars a tort i a dret i l'atac dels veïns contra casa nostra era indiscriminat. Tothom em feia culpable de la seva desaparició.

La Rosa sempre em feu costat. Les pressions externes eren violentes i la vida de tots els membres de la família es complicà molt, però ella es mantingué ferma, com un roure centenari que ni els vents més forts poden torçar. Per contra, la Mireia i la Júlia defalliren. Les dues havien tingut discussions amb companys de feina i descarregaren la seva impotència damunt meu. No les culpava. Ans al contrari, les comprenia perfectament.

Jo, moixa, gairebé no sortia de casa tret de les anades i vingudes amb el cotxe de les forces de seguretat. Alguna vegada acompanyava la mare a la tenda de queviures, però les mirades m'incomodaven tant que semblaven ganivets punxeguts que anaven retallant l'escorça que protegia el meu cor dèbil i malferit.

L'atmosfera del poble estava massa carregada de verí. Un ambient irrespirable que amb cada comentari amb veu baixa s'anava contaminant més i més.

El pare de la Sílvia tancà tots els ponts i les vàlvules escapatòries i ens aïllà com si visquéssim en un illot de dimensions ridícules.

Totes perderen els llocs de feina i la supervivència es feu impossible. Una temporada d'angoixa que ens derrotà. La mare, tot i lluitar fins al darrer moment, es va veure obligada a vendre-ho tot; terres, casa,

vehicles i eines de treball. Volia començar de nou en un altre indret i marxarem cap a les terres de l'Ebre.

CAPÍTOL 22

Vida buida

Amposta fou un destí prou tranquil i diferent. Amb el benefici de la venda del patrimoni, vàrem posar una tenda dedicada a la moda i confecció i cada dia fèiem prou calaix per anar tirant.

La Rosa i la mare eren les mans que elaboraven la feina de detall: vores, botons, pedaços... La Mireia, la Júlia i jo ens compaginàvem les tasques d'atenció al client, manteniment de la botiga i el magatzem, i la neteja en general. Tot i estar de cara al públic, ens vam marcar com a objectiu primordial no sobrepassar els límits de la confiança. La vida íntima no estava en venda.

El barri, com tota comunitat humana, plantejava diverses hipòtesis sobre la nostra provinença. Rumors que s'escampaven com la pols del desert i que agafaven formes diverses depenent de com fubava el vent. Mai les vam escoltar.

El poble quedà enrere definitivament. L'única connexió era la visita esporàdica de la Carme. Ens vam agafar molt d'afecte i es convertí com una extensió familiar de caràcter agradable que ens explicava novetats de l'antic veïnat. Venia una vegada al mes, normalment el darrer divendres de cada fulla del calendari, i en cadascuna de les seves visites, vaig rebre una resposta negativa sobre la localització de la Sílvia.

Els primers mesos eren unes patacades fortes que em provocaven una caiguda dolorosa, d'aquelles que fan trontollar el cervell amb un mareig constant molt proper a la pèrdua de coneixement. Em costava molt aixecar-me i retornar a la normalitat. Passava unes nits paoroses. Somnis estranys en els quals la veia morta, dins d'un taüt, amb el rostre immaculat i amb una fotografia meva a les mans. Un funeral en el qual només hi podia estar un moment, fins que el seu pare m'assenyalava com culpable i tota la gent del poble em feia fora a pedregades. M'aixecava suada, espantada, gairebé amb taquicàrdia. Havia d'obrir la finestra i agafar aire. Mirava al cel cercant una estrella lluent, de brillantor destacada, i la feia servir d'escut, intentant imaginar que ella, en aquell precís instant, des del punt on es trobés, també estava observant el mateix astre amb la mateixa intenció. Però el temps passà, i la ferida s'anà tancant.

Un jove de bona casa, l'hereu de l'empresa més forta d'aquelles contrades, tot i el meu caràcter esquerp, em rondava cada dia. Al principi em semblà un individu pretensions, molt cregut, incapaç d'acceptar una negativa, però més endavant aquella idea va canviar de color. Era una persona agradable, que sabia escoltar i amb la qual s'hi podia mantenir una conversa neutra i sincera. Físicament no era molt atractiu. Tenia unes faccions especials, poc comuns. Cabell marró desgastat, de traç indefinit, ulls de guardiola amb tints orientals, boca prominent i allargada, de llavis gruixuts, i un nas aixecat, de punta espigada. Prim, alt, com un avet d'edat avançada, es movia de forma graciosa, amb un caminar de pèndol que el feia semblar fràgil. Tothom li deia Tornet. Era una persona molt popular i moltes noies l'havien sovintejat amb l'esperança de caçar-lo definitivament. Per aquella circumstància, era l'enveja de totes les femelles, cosa que jo no entenia ni sabia valorar.

Les primeres sortides foren tímides, esqüetes. Una volta acompanyada d'un refresc, una sessió de cinema, una obra de teatre... Érem com un veler. Ell la base, i jo la vela. Ens deixàvem portar pel vent, indiferentment de la procedència o la fortalesa. Garbí, llebeig, tramuntana, tot ens anava bé. Sabíem comprendre el mormoleig de les onades i les converses eren planeres i abel·lidores. El port no ens interessava. L'estabilitat d'un moll ens produïa basques. No volíem ser atracció de ningú, ni niu de comentaris. Per això, alta mar, on la llibertat era quasi gairebé més que una quimera, era el lloc idoni en el qual la nostra estranya però sincera relació hi surava amb més desimboltura.

Més endavant, les escapades s'allargaren. Sovintejàvem un indret allunyat, un penya-segat que es vestia de gala a la caiguda del Sol i que jugava a ser la fi del món. Era un lloc solitari, en què les aigües i escopien foc i el vent hi parlava cada dia. Ens assentàvem al peu d'un tronc vell d'om. Era el dit de la roca més alta, la que sobresortia assenyalant al mar amb una descaradura pròpia d'un emperador. Allí ens sinceràvem.

En Tornet m'explicà somnis trencats. Històries en les quals fugia del seu destí. Des de petit li havien adjudicat el paper d'hereu, el futur de l'empresa, la nova generació de la fàbrica de teixits. Tots els estudis cursats anaven cap a la direcció establerta i ell mai havia gosat expressar el seus sentiments totalment oposats. Sempre es refugiava en els somnis

i disfressava la realitat en un dietari fals. Allí hi escrivia una vida inventada on defugia de les responsabilitats genealògiques i es presentava al món com un nen orfe que es dedicava a la música per plaer i qualitat. Creava partitures noves i lletres poètiques que filosofaven a cada estrofa i els seus seguidors celebraven llurs virtuts en cada concert. Però tot quedava allí, en un planeta imaginari, lluny de la freda realitat. Per això m'admirava. Quan li vaig explicar la meva escapada amb la Sílvia per intentar viure a la meua manera, va aixecar la meua figura en un pedestal, com si fos una imatge revolucionària que havia traspasat el temps a causa d'una conquesta històrica.

Li agraa el gest, però al cap i a la fi, tots dos vivíem en aquell instant una rutina diària molt distant de les nostres expectatives. Fruits fora de temporada oblidats i sense destí. Una vida buida.

CAPÍTOL 23

Sentència fàcil

Així passà el temps. Dies, setmanes, mesos i anys. Sense cap parada, sense cap pausa. Durant els primers hiverns, freds, durs, desproveïts de celebracions i de canvi de calendari, recordava la Sílvia com una flama potent, propera, calenta, però després, de mica en mica, la xera anà disminuint i l'escalfor es refredà. Mai més se n'escoltà cap notícia. La policia tancà el cas de forma no oficial i la recerca es reduí a quatre investigadors privats de pa sucats amb oli contractats pel seu pare.

El vincle que m'unia amb en Tornet fou l'única corda que aguantà el fràgil pont pel qual la meua existència quedava suspesa a una alçada mortífera. Una passera de fusta a la qual li mancaven peces i que amb prou feines podia aguantar la verticalitat, ja que qualsevol inclemència en contra, qualsevol bufada pujada de to, la feien trontollar perillosament.

L'entrada de teixits provinents del mercat exterior, sobretot de la Xina, provocà un autèntic daltabaix en la nostra economia. La botiga es ressentí molt d'aquesta competència i els números vermells ens ofegaven cada vegada amb més celeritat.

L'empresa d'en Tornet també patí aquest assetjament oriental, però com que el marge era més juganer, amb una petita reestructuració de producte varen poder fer front a la tempesta.

Nosaltres estàvem sentenciades al naufragi, i l'única manera de salvar-nos, era pujar damunt d'una barca que ens transportés fins al vaixell més poderós i sencer.

La meua mare disparà dues vegades els focs de socors. Tots anaven destinats cap al mateix capità. No va caldre un tercer intent. El binomi

que formàvem jo i en Tornet era l'equip perfecte, l'idoni. El més proper i el més ràpid. Si ens casàvem, la salvació era segura.

Ell n'estava molt de mi. Ho sabia des de l'inici, i plantejar-li, sota aquell condicionant, no era gaire fàcil. M'aprofitava d'una situació injusta, i sobretot, desconfiava de mi mateixa en alguns supòsits de la nostra vida com a matrimoni. Per aquest motiu, vaig decidir que en una nit mataria a dos teuladers.

Sota l'ombra tèbia d'aquell om, amb una claror llunària prou pronunciada, vaig incitar-lo sexualment. Primer un bes, després un ball de llengües, i tot seguit un tocamet de baixos. Estava nerviós. Confós. No sabia com ni per on atacar. Vaig ensenyar-li tota la carn perquè queixalés amb llibertat, però desconeixia com posseir una presa. Per incompressible que fos, era verge. Verge en tots els sentits. Mai ho havia fet. Fou un escenari idoni. Vaig poder dominar la situació per complet. Simular un orgasme davant d'un novell era bufar i fer ampolles. Ell, es va córrer a la segona manxada. L'erecció havia estat tant jove que el gas sortí només treure'n el tap. Vaig sentir com es marejà. Un plaer que l'embogí. El segon acte de la funció anà rodat. Esbufegava de panxa enlaire quan vaig iniciar el diàleg.

-Estem bé junts, oi?

-I tant! Estic penjat fins la medul·la! T'estimo... Des de fa molt...

-Jo també Tornet. M'agradaria poder estar amb tu tota la vida...

Quan vaig observar que els ulls li feien pampallugues i la mà li tremolava damunt l'herba, vaig saber que no necessitaria més arguments.

-Escolta Laia... Fa mesos que hi donava voltes, però no gosava dir-t'ho... Desconeixia els teus sentiments, i tenia por de...

Vaig tapar-li la boca amb els dits, i vaig segellar el tema amb un petó de rosca. Tot seguit, vaig sentenciar amb contundència.

-Sí, Tornet. M'agradaria casar-me amb tu.

CAPÍTOL 24

Inseguretat

La notícia fou el joc del poble durant dies. Alguns, cercaven una solució al jeroglífic abans de mirar la pàgina del darrere, on hi era exposada al revés. D'altres, n'explicaven versions imaginatives que milloraven de boca en boca, com un conte de fades d'aquells a qui les noves tecnologies li permeten agafar un caire més real i sorprenent. En qualsevol cas, totes les glosses eren prou divertides. Les que m'arribaven a cau d'orella, tenien fins i tot una qualitat literària admirable.

La Mireia i la Júlia, llurs espectadores d'aquells actes des del darrere del mostrador de la botiga, el qual havia revifat miraculosament en poques hores a causa del compromís, apuntaven amb un petit dietari totes les curiositats i desviacions. En canvi, la mare i la Rosa dibuixaven un rostre més seriós, més allunyat, com si la seva llotja estigués presenciant una obra diferent, de tints dramàtics i de tràgica fi.

Vaig intentar convèncer a les dues que la meva decisió no estava lligada amb la posició econòmica de la família, i que era cert que el peix m'agradava més, però que una carn ben feta sempre havia estat plat del meu gust. Ambdues, coneixedores de la meva tossuderia, acceptaren la meva decisió, però interiorment, cap d'elles la compartia.

Els preparatius del casori foren impressionants. En Tornet no era home de lluir, i menys d'ostentar, però la branca del seu cantó volia una celebració sonada, d'aquelles en les quals el casament s'assembla més a una convenció de negocis que a una unió sentimental.

No vull enganyar a ningú, tot m'enlluernà molt. El vestit fou dissenyat a mida per un dels modistes més coneguts arreu de món. El restaurant era el més emblemàtic de la contrada i les joies que duia al damunt tenien més valor que tot el nostre patrimoni junt. Vaig sentir-me com una reina i la borratxera de felicitat era tal que fins i tot confonia el dia en el qual vivíem.

Aquells sis mesos s'escurçaren com una peça de llana centrifugada més enllà del recomanable.

El curset prematrimonial es convertí en una vàlvula d'escapament que utilitzàvem cada divendres al vespre per fugir a ciutat i gaudir d'una bona vetllada lluny de mirades conegudes.

En Tornet estava eufòric. A cada instant planejava hipòtesis futures enlluernades per un projector de prisma màgic, optimitzat per aconseguir uns efectes especials de caires fabulosos. Aniversaris complets, viatges fascinants, pares de la parella idònia, amb un fill gran de caràcter potent, segur, intel·ligent i pragmàtic, i una nena petita perfecta, rossa amb ulls blaus, de faccions úniques i gràcia innata.

Jo, tot aquells supòsits els veia distants, quilòmetres enllà, amb moltes parades entremig que podien fer variar el trajecte, però en cap moment li espatllava les il·lusions.

La nit abans de la cerimònia va ser la pitjor. Estava nerviosa, amb un cuc que em remenava totes les peces interiors i les descol·locava del seu lloc natural. Vaig intentar cloure els pensaments una i altra vegada però tots els esforços van ser debades. Era com si tingués un follet de mides ridícules dins de l'orella que em xiuxiuejava tota l'estona "*no ho facis... no ho facis...*"

Dins l'habitació m'ofegava. Aquell estat emocional em produïa claustrofòbia. Vaig aixecar-me diverses vegades fins que la mare m'aturà a mig pujar, entre dos esglaons que tocaven al replà.

-Seu filla... – digué amb veu melosa, calmada. No pots dormir?

No vaig respondre, però el meu silenci ho feu per mi.

-T'he encomanat el meu esperit solidari, el de "*lluïta per tots menys per tu*"... No me'n penedeixo, en cap moment, però no puc negar que mai he deixat de pensar com hauria estat la meua vida si hagués mirat més per mi, si hagués cercat la felicitat sense tenir en compte ningú més que jo... Formar una família sense haver-ho planejat és un dels sacrificis més grans al qual s'hi ha d'enfrontar una dona. Sí, una dona. No ens enganyem, que la feina és per la muller. El marit sempre està exempt de totes les responsabilitats. La llar, la roba, el menjar, la higiene dels fills, la seva salut, llur educació... Tot recau sobre nostre. Des de temps ençà fins la fi del món. N'hi ha que diuen que el futur s'encarregarà de canviar els papers, o que com a mínim, es repartiran equitativament, però jo crec que hi ha coses en les quals la mare natura hi imprimeix la seva llei per sempre, i que el sexe femení, està lligat a un paper essencial; possiblement el més important, però el més feixuc...

Gairebé no respirava. L'escoltava embaladida, com si un mag m'hagués hipnotitzat sota una força oculta de poders indestructibles. Em tenia talment captivada. Mai l'havia sentit parlar amb tanta claredat, amb tant pes de raonament.

-Ja sé que no em faràs cas, que serà com parlar amb la paret, però si no t'ho dic rebento... Vés... Fuig... Encara hi ets a temps. Cerca't a tu mateixa... Troba't. Ets molt jove per lligar-te amb unes cadenes tan fortes, dins una presó de mides tan esquifides. Nosaltres ja ens espavilarem, de més crues n'hem passades...

M'abraçà, em feu un petó, i pujà escales amunt fins desaparèixer rere la porta de la seva habitació.

Vaig estirar-me al sofà del menjador i vaig plorar contra el coixí, ofegant els sanglots i les llàgrimes damunt d'aquella tela vermellova que amb pocs segons quedà tenyida d'un granat fosc.

Mentre queixalava amb força una de les puntes, maleïa la meua malastrugança. Enganyada, violada, orfe i enamorada de la persona menys convenient, la qual romania desapareguda des de feia anys.

CAPÍTOL 25

Atracció sorprenent

La mare va tenir raó. Havia heretat part del seu patiment i vaig casar-me amb en Tornet. Durant la cerimònia, damunt d'aquella tarima de porcellana, essent objectiu de més d'un centenar de mirades, supurava grassa per tots els porus de la meva pell com una espatlla de pernil penjada davant d'un finestral. De tant en tant, a cada discurs del mossèn, observava de reüll el rostre d'ell. Em feia pena. Els seus ulls dibuixaven amb claredat que aquell instant era el més engrescador de la seva vida, que l'estava gaudint a cada alè, a cada pulsació. Em tenia agafada la mà esquerra i me l'estrenyia com si estigués esmunyint una mamella de vaca.

En l'instant de donar el meu "*sí vull*", vaig quequejar com una gallina sota el ganivet d'un escorxador. Les cames em feien figa i les dents m'espetegaven com si estigués sota un munt de gel a molts graus centígrads negatius. Naturalment vaig donar la meva conformitat. Després d'arribar fins aquell punt, la pendent era massa pronunciada per un retorn.

Fotografies amb gent a la qual possiblement no la veuria mai més, petons, abraçades, arròs, brindis dedicats a nosaltres, el tiberi, el vi, el cava, el ball corresponent, la festa posterior; tot uns reguitzells de pautes que continuaren l'acte fins a altes hores de la matinada i que van fer més fàcil i suportable el dia en què vaig firmar una sentència que, més endavant, en descobriria la lletra petita.

L'endemà, a trenc d'alba, amb les persianes gairebé enganxades i el cap giravoltat, vàrem sortir carregats de maletes cap al port. Ens esperava un creuer de dues setmanes per tot el Mediterrani.

El dia s'havia aixecat moix, quiet i fred. Els núvols no alçaven el vol i els carrers ploraven amb unes voreres força carregades. En Tordnet tenia ganes de conversa i jo no. L'excusa d'un excés d'alcohol anà com l'anella al dit.

El vaixell era impressionant, com un edifici gegantí de pell blanca que miraculosament surava damunt les aigües calmades del port de Barcelona.

Ens allotjarem en una cambra del pis superior que lluí una terrassa amb una vista panoràmica excel·lent. Un espai reduït però cuidat al mil·límetre amb tot detall.

Jo volia descansar, estirar-me al llit i dormir fins que el cos em digués prou. Ell, en canvi, semblava estar físicament pletòric, per la qual cosa, sense tenir gaire en compte el meu estat deplorable, es presentà als veïns de secció.

La parella de la dreta també s'acabaven de casar. Ell es deia Miquel, un xicot jove tot tocat i posat, com si estigués permanentment exposat en un aparador i amb el qual s'hi tenia que mantenir una certa distància a causa de la seva posició social. Ella era més afable, més familiar. Es deia Cèlia i semblava molt més jove, tocant els vint anys, prima, de pell blanca com la neu i de casa més modesta. Els altres, els veïns de l'esquerra eren tot el contrari. Un matrimoni vell, desgastat, i amb la vida feta. En Simó, un home esquerp, cremat, de frases iròniques i rampells continuats, es queixava del viatge, de la mala hora en què va fer cas de la seva muller, Enriqueta, una peixatera recentment jubilada que aixecava la veu per costum, de fàcil discussió i de rèplica sistemàtica. En Tordnet agafà xarrera amb en Miquel. Compartien estratègies de negoci i tots dos lluitaven per llurs estatus econòmics. Per tant, per pura lògica, tocava fer amistats amb la Cèlia i jugar a marits i mullers, però jo, tossuda com sempre i trencant esquemes abans d'hora, vaig decidir fer el vol i buscar un racó de tranquil·litat a fi d'esclarir l'enorme sopa espessa que bullia en el meu pap.

En una de les cobertes d'accés lliure i il·limitat, on les persones no hi sovintejaven gaire, ja que el seu atractiu no era altra que observar la immensitat de la mar, vaig reposar el meu cos damunt la balustrada de color beix crema que resseguia tota la figura de la nau.

El mantell blau marí xiuxiuejava una cançó perfecta per agafar el son i el lleuger balanceig acompanyava harmònicament l'intent d'adormir sota el seu poder a tota ànima que es deixés portar.

Les hores de tensió acumulades i aquella pau encisadora foren la combinació idònia perquè acabés clapada dempeus.

No vaig ésser conscient ni de com ni de quan, però aquelles mans fermes que em subjectaren per la cintura van evitar que acabés saltant involuntàriament a l'aigua. L'alè que esbufegà rere el meu clatell desprenia una olor agradable que m'aixecà el bell de punta, com si un pessigolleig hagués recorregut tot el meu cos.

-No confiïs mai en la mar. És traïdora. Sovint, s'apodera de les persones que les atrau, sobretot, de les noies més boniques.

Quan em vaig girar, un rostre immaculat, atractiu, jove i de simetria celestial em mirava fixament, amb uns ulls felins que se'm van clavar directament al cor. La boca, de llavis humits i marcats, s'acabava al començament d'un triangle equilàter que baixava del nas seguida de dos clotets que em tenien hipnotitzada. La brisa del mar ondava els seus cabells daurats de mitja melena com una bandera de meravellós tacte i la juguesca facial de tots els elements captivava la mirada més gèlida. La planta era magnífica, dotat de massa musculosa ben repartida i d'una alçada prominent que el feia assemblar-se a una figura delectada per milers de súbdits. Abans de poder respondre, se'm presentà amb una naturalitat infantil.

-Fulard, Gerard Fulard, a punt per salvar-te en qualsevol moment.

-Francès? – vaig preguntar.

-Només per part del pare. La meva mare i jo, catalans de pura soca-rel. I tu?

-També... catalana.

-No... em referia al nom... – puntualitzà amb una rialla.

-Laia... Em dic Laia... – vaig respondre amb una certa cremor a la cara que em denotaven que els colors m'havien pujat. – Gràcies... M'havia quedat adormida... Moltes hores de celebració...

Vaig notar que s'havia fixat amb l'anell de casada. Era un home observador i de seguida ho desvetllà.

-Viatge de noces?

-Sí...

-I el seu marit?

-A la cabina. Desfà l'equipatge.

-Mala tria. Jo desfaria altres coses amb tu... – digué tot decidit rellepan tot el meu cos amb la seva mirada de tauró devorador.

El més natural hauria estat una contesta seca, un retret sever, un gest de desaprovació i una plantada monumental, però res d'allò ho sentia de debò. De fet, m'agradà molt el seu interès sexual i en una altra situació, hauria saltat damunt d'ell, ens hauríem entaforat dins d'un indret secret i hauríem fornicat junts fins l'extenuació completa.

-Se m'ha fet tard. En Tordnet segurament m'està buscant. Fins una altra...

Vaig allunyar-me d'ell a contracorrent, com si un fort vent de tramuntana m'impedís fugir del seu domini territorial. Just creuar la porta el vaig tornar a mirar. Era un home increïble, d'una bellesa descomunal. No vaig veure l'esglaó i vaig ensopegar. Ell tornà a somriure. M'havia captivat. M'havia atret.

CAPÍTOL 26

En un núvol

En Tornet i en Miquel seguien enrevessats en aquell embolic polític i econòmic que semblava no tenir fi. Estaven tan enlluernats per la complicitat i llurs valoracions professionals que cap d'ells s'adonà que havia entrat en la cambra.

Com una bona dona recentment emmaridada, vaig endreçar l'equipatge dins l'estança temporal que ens vestiria en els propers quinze dies. Les seves veus de fons, com si un fil musical enllaunat repiqués per pura inèrcia, m'arribava d'esquitllentes mentre guaitava per la petita obertura d'ull de bou el pas de la gent que inspeccionava el vaixell com si fossin criatures de pocs anys de vida després de la nit de reis amb llurs regals i llurs embolcalls.

Passats uns minuts entrà la Cèlia. Ella havia agafat els papers de la funció abans que jo i tenia la feina feta. De fet, per a ella, aquella obra era la vertadera, la de debò, la que viuria al cent per cent fins que el teló no s'abaixés. En certa manera l'envejava. Jo estava incòmoda, descontenta del guió i una mica desencaixada. Com podia sentir quelcom de sentiment per algú que no era en Tornet en el nostre viatge de noces? Per què m'atreia tant aquell home desconegut? I els sexes? Què era jo, qui era, a què jugava? No feia justícia a ningú, no encaixava enlloc, ni en el grup dels heterosexuals, ni en el grup dels homosexuals... Em podia etiquetar com bisexual? Com nimfòmana? Ho feia expressament o per rebel·lia? Era tan inestable que no podia dominar-me a mi mateixa?

-Laia? No em sents? – preguntà la Cèlia, que resultava xerrar pels descosits sense la meva atenció.

-Perdona... Què deies?

-Que si pensaves tenir fills aviat?... Jo penso quedar-me embarassada aquí. És el meu objectiu. I si tinc sort, ja que tinc antecedents familiars, de bessons.

-Bessons? – vaig acompanyar per inèrcia.

-Sí, seria fantàstic. De fet, com a mínim, fins que no en tingui quatre no penso parar. Jo era la sisena de set germans, i veritablement, a casa, cada dia semblava festa. Recordo que l'àvia gaudia com una boja fent el menjar. Deia que la nostra llar era com un hotel, sense horaris i amb un menú variat. Es queixava de mena, però sempre reia per sota el nas. Quan els meus germans van marxar del niuet, la seva cara s'entristí molt. A cada casori, de manera creixent, perdia un bon bocí d'alegria. Quan vaig anunciar que en Miquel i jo ens casàvem i deixàvem a la petita Teresa com a única filla que seguia convivint amb ells, l'àvia morí. Jo sóc com ella, m'agrada el batibull i el rebombori, i no suportaria una llar buida. La canalla és vida, no ho veus així?... Laia?

M'havia tornat a evadir. L'escoltava de fons i només vaig sentir la seva explicació a trossets.

-Jo... No ho sé... Tenim temps. Encara n'hem de parlar.

-Doncs fes-ho. Com més aviat millor. Aquestes coses s'han de tenir clar.

-Sí, sí... Tens raó...

Vaig pensar que si no li donava gaire corda, aquella màquina parlant s'aturaria, que arribaria un punt en què el mecanisme, al no estar propulsat per cap força motriu, quedaria bloquejat, però anava errada. No parà de fer petar la claca ni un segon.

-Sí, dona, sí. Mira... els meus veïns, els de tota la vida, que vivien just davant la casa dels pares, tenien un fill únic que consentien a cor de bé. Tenia tot el que volia i més. Eren gent d'estovalles daurades i es podien permetre qualsevol luxe desitjat. Doncs bé, perquè vegis com són les coses. Ara, aquest xicot, és una bala perduda que passa més temps en centres de desintoxicació que a casa seva. Es va fer càrrec dels negocis i els ha ensorrat a tots. Mai s'ha casat i tenen deutes per tots els racons... Què vols que et digui... Coincidències? No ho sé... Hauria passat el mateix d'haver tingut més fills? Difícil pronòstic... Però és clar que qui té germans, aprèn a compartir, a valorar més... Alguna vegada, la dona, la senyora Mariona, ha confessat a la mare que si no haguessin badat, hauria tingut el primer fill més aviat i n'hauria anat a buscar un altre, que això hauria canviat l'assumpte... Cal rumiar i actuar, i jo és una de les coses que vaig posar damunt la taula amb en Miquel el dia que ens vam prometre seriosament. De veritat Laia, fes-me cas...

Jo assentia amb l'esperança que la llengua se li quedés travada de tant recurs vocàlic. No deixava digerir una frase que ja n'endrapava una altra. Una locomotora de cremar lletres funcionant a ple rendiment amb la caldera de carbó carregada al màxim de la seva capacitat. No hi havia manera. Si hagués clavat un maniquí enlloc meu hauria seguit sense cap mena de pietat.

-Per cert... Després podríem anar juntes de botigues. He vist unes tendes de moda d'allò més mones. I cap a la tarda, podríem escollir alguns dels

espectacles que fan en el creuer per anar-hi tots sis junts. Segur que l'Enriqueta hi estarà d'acord. Què et sembla?
En aquella pregunta retòrica hi vaig saber llegir la porta d'escapada. L'Enriqueta es convertí en la meva salvació, almenys, momentània.
-Per què no li preguntes abans no faci cap pla?
-Tens raó. Vaig a dir-li. No et moguis.
I tant si em vaig moure! I ràpid! Calia fugir amb peus de llebre i sense aixecar pols!

CAPÍTOL 27

Viatge desconcertant

Aquella guillada de la cambra a fi d'esquivar la companyia de la Cèlia fou una tònica que es repetí durant els quinze dies que durà el creuer. De fet, no només es reduïa a ella, sinó que es va generalitzar per tothom menys per a en Gerard Fulard. Tot i que de portes enfora em creia que els moviments no anaven dirigits en aquella direcció de forma expressa, internament era conscient que el meu cor xisclava desesperadament amb obsessió el permís per tornar-lo a veure.

De vegades, eren petites converses a peu de coberta, entre la multitud; d'altres, en indrets més recòndits, on els intercanvis verbals anaven acompanyats de gests insinuants i mirades d'atracció. Un alè d'aire que em deixava respirar, que m'alliberava de les pressions i que em feia sentir viva.

Amb en Tornet ho vaig provar tot. Fer l'amor amb ell era una decepció continua. Semblava com si rebutgés el meu cos, com si les parts femenines no les pogués ni mirar. Sempre apagava el llum, s'estirava damunt meu, em grapejava una mica i manxava dos minuts. Res més. Ni tan sols preguntava pels meus inexistenters orgasmes. Esbufegava, girava l'esquena i romania en silenci fins que quedava adormit. I això quan encertava a posar-se la goma i no tardava en ficar l'artefacte; del contrari, es posava vermell i ho deixava córrer adduint cansament o manca de son.

La situació no és que fos desesperant o insuportable; de fet, físicament, mai m'havia sentit atreta per ell i no fingir constantment era fins i tot planer, fàcil. Només sorgien problemes quan en Miquel i la Cèlia despatxaven a portes obertes la seva fantàstica vida sexual. De seguida

veia que en Tornet se sentia incòmode i tenia que actuar falsament una estona per apaivagar els ànims. Fora d'aquests petits entrebancs, resultava ésser una rutina lleu.

En una de les vetllades obligades, un espectacle musical de pa sucat amb oli, amb un repartiment bastant pobre i una execrable versió de l'obra teatral *La Bella Otero*, l'Enriqueta em xiuxiuejà a l'oïda un parell de consells que treien punxa ben esmolada.

-Fes-ho... És molt atractiu. Aquell dia que va evitar la teva caiguda, ja us vaig envejar. Saltaven espurnes. Gairebé em vaig remullar les calces. La vida són quatre dies, i dos, ja han passat. Sí, és clar... El teu marit és un bon home, i el meu també, però això no t'assegura la felicitat sexual. Si jo hagués depès de l'activitat fornicadora del meu mascle hauria mort de fàstic i avorriment. Ell s'equivocà, i jo també. Després de molts anys junts, hem arribat a un pacte equitatiu: fora de la llar, podem ficar-nos al llit amb qui vulguem. Jo acostumo a freqüentar un jove professional de tors dur i treballat, i ell intenta pescar en els ambients homosexuals la companyia d'algun exemplar del seu sexe que estigui interessat en intercanvis carnals exempts de vinculació emocional.

No m'ho podia creure. Aquell matrimoni gran, d'aires immaculats i de maneres ancestrals, resultava ésser un pou d'aigua tèrbola i secrets enterrats.

-No cal que diguis res... Però es nota en la vostra mirada. Tu no el desitges... El respectes, sí, no en tinc cap dubte, però no n'estàs enamorada... I ell... No sé si també li agrada el peix com al meu Simó, però veritablement, en el llit, dibuixa mancances...

No sé el perquè, però vaig ofuscar-me una mica davant la clarividència d'aquella dona i la vaig replicar.

-I tot això, només ho endevina amb un cop de vista? S'hauria d'haver dedicat a la bruixeria. Avui en dia, seria una vident famosa que guanyaria diners a cabassos.

-No sóc vident Laia... Però sí, observadora. Fixa't amb ells... - va dir assenyalant amb la mirada a la Cèlia i el Miquel, els quals s'estaven petonejant enmig de la foscor de la sala com si fossin les úniques ànimes que existien en aquella sala.

-Pur espectacle... Tot de cara a la galeria. - vaig contestar.

-No. És pur amor. No sé si interminable, això és molt difícil, però sí que és el llògic entre una parella que s'estima i s'acaba de casar. No facis que el sentiment de culpa o de vergonya encegui la teva racionalitat.

Vaig quedar callada. Reflexionava. L'Enriqueta, amb tanta sinceritat abocada de cop, m'havia deixat descol·locada.

-Tranquil·la. No estic jutjant a ningú. Vaja quina una jo, per jutjar! Només et dic que no perdis el temps. He vist com observes aquell exemplar de cabellera llarga i daurada i com et devora ell amb la mirada. Sé que ho deus estar passant malament i que deus pensar que estic sonada, que sóc una atrevida. El meu Simó sempre m'ho diu, que posar el cascavell al gat tant sovint és perillós, però no ho puc evitar, i menys quan la causa m'és tan propera. De vegades, quan et miro, m'hi veig reflectida, com si fossis un mirall del passat, oi que m'entens?

No vaig dir res. Continuava muda. Vaig apartar la cara i vaig intentar centrar-me en els pobres actors de carrera curta i limitada que s'esforçaven a millorar un repertori que els anava gran, fora de mida. Acabada la funció, en Miquel, el Simó i en Toret es van entossudir a allargar la nit en un local de copes. Jo no en tenia cap ganes. Estava lluny, apartada, com si estigués navegant per un altre oceà, fora de lloc i de temps. Vaig aduir malestar i mal de cap i amb un breu comiat demanant disculpes vaig retornar cap a la cambra.

*CAPÍTOL 28**Què faig*

Gerard Fulard romania allí fora, guaitant la mar amb admiració, com si fos talment un quadre de Dalí. Vaig apropar-m'hi, atreta com un imant, sota un poderós magnetisme impossible d'eludir. La foscor del cel, vestida amb milions de llanternes que llüïen amb un llambreig màgic, disfressava la coberta amb ombres noves, diluïdes en la fusta amb un espurneig especial. Estava repenjat damunt la barana i semblava somniar despert. Sentí el meu alè i es desvetllà, com si la meua respiració taquicàrdica, cridés el seu nom constantment.

-Altre cop sola? El teu marit no et mereix...

-Tenia malestar i...

-I m'has vingut a veure, oi?

-No sabia que...

-Que no estava aquí? Tan petit sóc?

-No és això.

-I tant que no... Em desitges. Com jo a tu, veritat?

-Ets un cregut! Me'n vaig!

Però no vaig fer una passa. Com si ell fos el centre de la terra i jo un cos lligat per la llei de la gravetat.

-Encara ets aquí? – digué amb un to de superioritat difícil d'esbrinar-ne el sentit.

Aquella entonació m'enujà i em feu sentir petita, ridícula. Vaig girar cua i vaig córrer. No sabia cap a on ni per què. De sobte, vaig notà que la seva mà em subjectava. M'havia seguit. M'arrossegà dins d'un falansteri fosc i em besà apassionadament.

Vaig caure sota els seus dominis com una abella a la mel. Els seus llavis melosos, tendres, suaus, m'engoliren tota la boca. Les llengües ballaren un tango agosarat, digne d'ésser guanyador d'un concurs de nivell mundial, i les seves mans m'estripaven tota la roba amb una fervor descomunal. Vam fornir drets. Les meves cames abraçaven la seva

cintura mentre el seu penis em penetrava fins les entranyes. Vaig xisclar de gust. Feia temps que no sentia un plaer tan deliciós. Aquella mancança de fruïció em feu arribar a l'orgasme diverses vegades. Un acoblament perfecte que vam repetir fins l'extenuació, sucats entre suor i saliva com si fóssim dos melindros dins una xocolata desfeta. Vaig assaborir cada múscul, cada pit, cada natja, amb una passió que pensava que s'havia extingit. Si allò era pecar, visca l'infern!

Asseguts damunt una taula, nus, esquena contra esquena, consumint un cigarret, vam confessar emocions, vides, secrets.

-A què et dediques Gerard?

-Sóc pintor i músic. El primer, un somni incomplert. Una afecció innata que mai he pogut desenvolupar professionalment. Un talent que ha quedat esmorteït i en el qual sembla que només hi crec jo. El segon, em permet pagar-me les despeses. Dono classes de piano a les mans adinerades que sovintegen aquest creuer. És una feina fàcil i ben pagada. Em permet viatjar, conèixer món i gent, i subsistir amb unes despeses mínimes. I tu?

-Tenim una botiga que portem la mare, jo, i les meves germanes. Petita, modesta, però nostra. Ara, després del casori, ja ho veurem...

-Ja... El que digui el marit, no?

-No em jutgis, sisplau.

-Perdona... Però no t'hi veig... Tu no ets d'aquelles dones que aguanten per posició, que viuen sotmeses en un pou de desesperança construït per pedres d'avorriment i ciment de desgast ràpid. Si no l'estimes, per què t'hi has casat?

-Veus com vas errat? Tens una opinió molt bona de mi que no és certa. Precisament m'hi he casat per salvar la nostra botiga, per mantenir la meva família. A més a més, és un bon home, i en certa manera l'estimo. Sí, d'acord, no n'estic enamorada, i sexualment la nostra relació no té sentit, però en aquesta vida no tot és perfecte...

-No hi estic d'acord. Cadascú té els seus somnis allotjats en algun lloc, en algun racó de l'espai, i per molt recòndit que aquest sigui, s'ha de lluitar per trobar-lo.

-I la teva família? – vaig preguntar a fi de desviar el rumb de la conversa.

-Els meus pares viuen a Girona. Sóc fill únic, i els veig una vegada al mes. No som gaire dependents. La meva mare m'entén, i li agrada la feina que faig, però el pare no hi està gaire a favor. Ell volia que portés les vinyes i seguís amb la fabricació de vi, però des de petit que vaig tenir ben clar que la pagesia i jo no lligàvem. És un home de tradicions ancestrals i del morro fort, i la meva vinculació amb les arts mai ha estat una decisió que l'hagi convençut. Jo el respecto, moltíssim, però les nostres trobades no són gaire afectives. Potser el fet de tenir els germans a França, i trobar-se aquí sol, també li causa cert buit i no té amb qui confiar els seus dubtes i les seves preocupacions. Sempre ha estat un home solitari que no ha fet gaires amistats, i segurament, després de molts anys, el caràcter se li ha anat endurent com una roca de pedra impenetrable. No expressa sentiments i tampoc deixa forats per on puguin sortir. Un ésser difícil...

Els cigarrets s'havien consumit i el silenci flotava enmig de les darreres columnes de fum gris. S'havia fet tard i tenia por que en Tornet m'estigués cercant.

-Uf! M'ha passat el temps volant! Haig de tornar a l'habitació abans que...

M'acaronà, em somrigué, i em feu un petó.

-Ens tornarem a veure? – digué tendrament.

-No ho sé... segurament... – vaig contestar amb el desig intern de què allò succeís al més aviat possible.

*CAPÍTOL 29**Adéu dolorós i inesperat*

La cambra era buida. En Tornet seguia de copes amb els veïns de creuer com aquell qui res. Vaig deixar anar un alè d'alleujament i després d'omplir la banyera amb aigua tèbia m'hi vaig estirar amb els ulls clucs. Tenia el cos relaxat i una sensació de lleugeresa molt harmònica, talment com si fos una ploma d'au arrossegada per les corrents d'aire de trànsit inacabable. Al cap de pocs minuts havia agafat el son. Quan entrà en Tornet, ni el vaig sentir.

-Laia! Laia! – cridava tot sacsejant la meua espatlla com si fos una de les puntes de roba d'un sac de patates.

-Què...

-T'has quedat adormida...

-Sí... Havia pensat que l'aigua em revifaria i...

-Fas més bona cara. Au, anem al llit. Reposaràs millor.

Per sort, de seguida apagà el llum i ens donàrem l'esquena. No vaig gosar fer-li cap pregunta de com havia anat ni a quina hora havien enllestit. Tenia por a la reciprocitat.

Aquella fou la tònica durant tot el viatge de noces. Amb en Tornet, petons breus, converses buides, rialles fàcils, posats de compromís, vetllades forçades, i visites a les ciutats on el creuer hi feia estada desproveïdes d'il·lusió i amb el cap lluny de les explicacions del guia de torn. En canvi, amb en Gerard, tot era passió, secrets carregats de caliditat efervescent, mirades d'ardor elevada, sexe calent i intemperant, i sinceritat de puresa ingènita.

Mancaven dos dies pel retorn a Barcelona quan en Gerard Fulard em proposà aquella agosarada quimera que tant havia desitjat interiorment. Fugir.

-Com?

-Aquesta tarda. És molt fàcil. Després de la guia turística a *Villefranche-sur-Mer*, no pugis al vaixell. T'estarà esperant a la cantina "*Chateaux du Bernard Lamo*". És una cerveseria que hi ha al port, gairebé davant d'on amarrarem. No té pèrdua. A la façana, de fusta i amb el nom revestit de lletres daurades, s'hi despengen dos barrils de veritat que sembla que et vagin a caure al damunt d'un moment a l'altre. Té els finestrals grans i de vidres fumats, i un gal de fusta davant la porta que invita amb la mà que els clients hi entrin sense cap tipus de pudor.

-Però el meu marit... El recompte de passatgers...

-Del recompte ja me n'encarrego jo. La Violeta ho entendreà. Hi tinc molta confiança i em deu molts favors. De fet, jo li vaig aconseguir la feina. Pel que fa al teu marit, això sí que ho deixo a les teves mans. Ja el sabràs despistar, no?

-No ho sé... La meva família... La botiga... Són moltes coses que poso en risc per...

-Per la teva felicitat, Laia... per la teva felicitat. El món és ple de gent que a la recta final de la seva vida es lamenta cada dia: *si hagués fet allò... si hagués tirat per aquell camí... d'haver tingut espenta... d'haver acceptat aquella proposta...* La meva mare, per exemple. Va renunciar a ésser cantant per mi i pel pare. Tenia una veu espectacular i unes taules damunt l'escenari que a moltes professionals ja els agradaria, però mai va fer el pas definitiu, i mira que d'oportunitats no li van faltar. Fins i tot recordo l'última, tot just acabada la seva actuació en una d'aquelles festes locals de barriades. Un representant jove, llençat, d'empenta i amb gran visió de caça-talents, li va fer una proposta en la qual ell també s'hi jugava molt, i on també en desconeixia el resultat final. Van ésser unes converses que es van allargar fins altes hores de la matinada i que jo escoltava d'esquitllada, damunt del llit de la caravana del grup on la meva mare hi actuava esporàdicament a l'estiu en revetlles i festes majors. M'agradava molt acompanyar-la. Després de moltes negatives, motivades per la por i la inseguretat, aquell noi marxà per sempre més. La mare es passà hores ploriquejant rere la porta del lavabo, i després de molts anys, aquell noi es convertí en l'agent artístic més important de França. Segur que la mare es lamenta cada nit d'aquella decisió, i segur que sovint s'imagina com hauria estat la seva vida com a cantant professional. Mai més es tornà a acostar a un micròfon, i mai més la vaig tornar a sentir cantar una cançó. Amb el pas dels anys s'ha anat apagant, consumint, com una cigarreta abandonada en un cendrer. Té la mirada trista i la rialla mecànica, amb el recipient d'il·lusió buit i una rutina que per molt que ho ha intentat, mai ha lligat amb ella. Per això sempre m'ha fet costat en les meves decisions. *Qui no s'arrisca, no pisca* – em diu. Una lliçó que va aprendre massa tard...

Vaig acceptar. Aquell discurs i els seus llavis refregant contínuament contra els meus em van convèncer.

No vaig agafar gaires provisions. Calia discreció i normalitat. El dia s'havia aixecat fluix, amb boira que abraçava el terra i carrers regats per la mullena. La dolça Violeta, una noia de pell fosca, d'origen bolivià, amb unes trenes llargues i un accent estrany, barrejat, com una escudella d'idiomes sense gaire definició, passà llista a peu de passarel·la. Amb

molt discerniment, em picà l'ullet. Un breu gest que m'arriassà els pèls i que em produí un cert pessigolleig a l'estómac.

Abans de pujar a l'autobús, vaig veure breument al Gerard, que romania quiet, rere una farola, amb el polze aixecat. El cor volia córrer cap a ell i guillar ben lluny, sortejant qualsevol obstacle fins arribar a la llibertat desitjada. El cap, en canvi, demanava prudència i serenor.

Durant tota la jornada, fos quin fos el punt en què el guia centrava els comentaris i els detalls de la seva feina, la meva ment divagava tancada i reclosa dins d'una altra dimensió, com si estigués pujada en una atracció de fira la qual només donava voltes sobre un mateix eix i no tingués cap moment de pausa ni cap fi, amb una música dolorosa que castigava una vegada i una altra les meves intencions de tocar el pirandó i aixecar el vol. Estava veritablement guillada? Com era possible, que després de poques hores de casada, ja estava fent el salt al meu marit? D'on em provenia aquell egoisme? Ara que semblava estar assentada, que amb en Tornet trobaria una estabilitat, una seguretat anhelada per mi i per tota la família, per què ho volia engegar tot de cop i volta? Potser encara estava oberta la ferida de la Sílvia i la infecció s'havia estès fins al cap, espatllant el mecanisme fins a un punt de degradació sense cura?

-Estimada... reina...

-Què? – vaig contestar en notar un lleuger contacte al braç.

-Estàs absent. Et trobes bé? – digué un Tornet suau i preocupat.

-Sí... sí... rumiava... – vaig replicar intentant cercar una disculpa fàcil.

-Ja ho sé Laia, ja ho sé... Segurament deus pensar que aquest viatge no és la lluna de mel que esperaves. De fet, et demano disculpes pel meu comportament. He estat fred, distant, poc detallista i massa centrat amb els negocis. Ni jo mateix sé què em passa. Em noto estrany, rar. Potser són els nervis acumulats, el fet de pair que sóc un home casat. Et semblarà de bojos, però em costa molt més d'assimilar del que en un principi m'havia imaginat.

Estàvem asseguts a l'autobús i la seva mirada desprenia tendresa i sinceritat. Cada paraula seva era com un ganivet que se'm clavava al cor, com una daga que foradava l'armadura que m'havia posat al damunt i que forjava amb crueltat la fràgil càpsula de remordiments, que de fet, feia dies que ja trontollava.

-Tornet, jo...

-No... no

Em posà la mà damunt dels llavis i després els segellà amb un petó efusiu. Una reacció que no esperava i que augmentà la sensació de fatic i desassossec.

-Canviaré. Milloraré l'ànim i recuperaré la normalitat. Dóna'm temps, d'acord?

Vaig acotar el cap i vaig amagar-me de la seva mirada acomodant la cara damunt el seu pit. Ell m'abraçà amb tacte protector i amb una de les mans m'acaronà els cabells suaument.

Després de la visita a l'església de *Saint-Michel*, un monument històric de finals del segle divuit, d'estil barroc italià, la qual desprenia un aire de pau i serenor que feia petit l'ésser humà i qualsevol problema de caire transitori d'arrossegament banal, en Tornet canvià de color. Semblava una poma groguenca passada de punt de maduració. Respirava com un

ventall accionat per la mà tremolosa d'un jubilat que, castigat per l'esforç, fa esbufegar l'aparell a batzegades curtes i raquíiques. Suava com una truja embotellada dins d'un camió de camí a l'escorxador i li costava articular paraula, com si fos un d'aquells ninots mecanitzats que desgasten les piles als quatre dies d'éssers desembolicats.

-Tornet! Tornet! Què tens?

-L'aire... em falta l'aire...

-Ajuda! Siplau!

De seguida vingué el guia. Era un home de carreres, entès en diverses matèries i que no es deixava endur pel pànic. Tranquil·litzà a tot el personal i donà instruccions breus i concises al conductor.

-Tingui. Respiri amb aquesta bossa i miri de recuperar la serenor. Els nervis només ajuden a accentuar el malestar, d'acord?

A mig camí, un vehicle del vaixell equipat amb material mèdic ens portà a bord del creuer. La Cèlia i el Miquel ens desitjaren sort. Ens volien acompanyar, però la furgoneta era petita per tanta gent.

Els metges li injectaren calmants i li feren un munt de proves mentre jo esperava a fora, observant amb incredulitat un horitzó que semblava extret d'un escenari de ficció. Les gavines sobrevolaven el mantell blau i llur plomatge blanc repintava la tela com si fossin petites llanternes de niví immaculat que es bellugaven per la força de mans inquietes i innocents. Fins i tot semblaven parlar, preguntant amb un to de certa prepotència per la meua presència i el meu intrusisme. Delirava. Segur. Massa confusió i masses elements creuats.

-Senyora... pot passar. Tot està en ordre. – esclarí un metge de bata blanca i ulleres de cul de got.

-Què té?

-Res. Nervis i mala digestió. Potser pateix una petita *hèrnia de hiatos* que li dificulta un pèl el pas dels aliments. Li he recomanat unes pastilles abans de cada àpat i sobretot mastegar bé abans d'empassar. Els calmants l'han relaxat i ara ja està totalment recuperat. Una mica tou, però tranquil. Miri d'animar-lo, i si està disgustat, intentar que l'angoixa no se'l cruspeixi, d'acord?

-Sí... Gràcies doctor...

En Tornet llanguia sobre el llit, talment com una vela deixada de banda durant tota una nit. Se'l veia molt aixafat, somort, amb uns ulls de cuca ploraners i una veu embarbussada de baba seca.

-Laia...

-Descansa... No diguis res...

-Sort que ets aquí...

Vaig confirmar amb un lleuger cop de cap i un somriure d'obligació i conveniència. Asseguda damunt la falda del llit, li vaig agafar la mà mentre li acaritava els cabells. Em mirava fixament. Intentava dialogar, però jo desviava l'atenció.

El dia avançava. Les visites de la Cèlia i l'Enriqueta amb llurs marits foren esvorancs per on les hores caigueren a pes. Una xerrameca de detalls que descrivien la més mínima particularitat de l'excursió feta a *Villefranche-sur-Mer*.

El senyal del vaixell alertant de la imminent sortida del port em sobresaltà. La imatge d'en Gerard em capgirà totes les tornes. El cor em batejava com una bomba de rellotgeria a punt d'esclatar.

El xivarri de la quitxalla que s'apropava a coberta per treure els mocadors al vent i sacsejar-los a fi d'acomiar-se metafòricament de la ciutat activaren el meu mecanisme intern. Tenia que escapar-me.

-Aprofitant que sou aquí, sortiré a estirar les cames... Me'l cuidareu, oi?

-I doncs... ves tranquil·la. – va afegir l'Enriqueta.

-Vols que t'acompanyi? – va preguntar inoportunament la Cèlia.

-No... no. Prefereixo anar-hi sola. Només serà un moment.

Em mirà sorpresa, amb una cara de pàmfila que se li allargava fins al terra. No sabia què cercava, però insòlitàment, persistí en el desgavell.

-Va dona! La farem petar una estona... T'ensenyaré el record que hem comprat. Una rèplica exacta del port a vista d'ocell! Fantàstica, ja ho veuràs...

-No ho dubto, però veritablement prefereixo estar sola, ho entens?

-No Laia, no ho entenc...

-Vull anar a cagar! A cagar! Puc anar-hi sola?

Tots em miraren com si fos un ésser estrany d'una altra galàxia. Quedaren muts. Fins i tot, la Cèlia semblava estar a punt de deixar anar algun llagrima. Estava sufocada. Els colors m'havien pujat i no sabia on fixar la vista. L'Enriqueta era l'única aliada en la qual m'hi podia recolzar. Li vaig demanar socors amb una llambregada desesperada a la qual hi va respondre amb gran diligència.

-Aquesta Cèlia... Jo t'entenc Laia... Has passat molts nervis. Vés dona. Descansa una estona. Nosaltres no ens mourem d'aquí.

-Gràcies Enriqueta...

Quan gairebé tenia un peu i mig fora de l'habitació, en Tornet llençà un fil de veu que tenyí en dècimes de segon una teranyina que m'impedia la fugida immediata.

-Laia!

-Què!

-Un petó...

Aquell petó, d'ésser possible, hauria portat verí, un túixec mortal que em convertís en la vídua més feliç del món i que de forma imminent em reportés la llibertat anhelada des de feia temps.

Tot plegat, fou un cúmul de despropòsits que acabà per anguniejar-me. Els senyals acústics del vaixell es repetiren fins a tres vegades, amb un últim avís allargat i profund que em remogué totes les entranyes. Els passadissos interiors de la nau se'm feren indefinits, talment com si algú els estirés de l'altra punta com si fossin gomes elàstiques de propietats paranormals. Corria com una boja. Vaig topar amb un munt de passatgers sense temps a demanar disculpes. Les presses em desorientaren. Vaig equivocar-me de camí un parell de vegades. Totes les sortides i escales semblaven clons reproduïts a la perfecció. Finalment vaig sortir a coberta. La rampa que donava accés al port ja havia estat enretirada i el personal del moll ja havia deslligat totes les cordes i cadenes de seguretat.

-Gerard! Gerard!

Els crits dels nens ofegaven els meus. Alguns tiraven serpentines de papers i d'altres confits de coloraines. Un guirigall de sons i colors que tenyiren el port d'una celebració que per a mi era antagònica.

Tenia la mirada clavada a la façana de la taverna en la qual en Gerard i jo ens havíem citat per començar una nova vida. L'esperança que hagués pujat al vaixell era un insubmergible en el qual m'hi agafava amb totes les forces. Potser la Violeta l'havia alertat del meu retorn inesperat a bord a causa de la urgència mèdica d'en Tornet i ell, conscient de la dificultat, havia avortat l'operació fugida.

Quan aquesta hipòtesi semblava agafar més cos, la porta de la taverna dibuixà una figura que m'era molt familiar. Tot i que el vaixell començava a allunyar-se, vaig reconèixer en Gerard. Vaig cridar-lo amb totes les meves forces, agitant amb molta vigoria els braços com si fos una gavina desesperada per la pèrdua de vol.

Ell estava confús. Corria pel moll com una baldufa descontrolada. Va mirar diverses vegades entre els vianants del port fins que fixà la vista en la coberta del creuer. Quan em va descobrir se li desencaixà el semblant. Jo plorava com una magdalena. El cor se'm trencava en mil bocins. Cada centímetre de distància entre tots dos significava una ferida que esquinçava la meva moral recobrada en aquells dies de passió i enamorament. Amb tota seguretat, a tots dos ens passà pel cap saltar a la mar, però per motius diferents, restarem congelats, petrificats, amb els ulls plorosos i desencaixats i amb l'ànima desfeta per sempre més.

CAPÍTOL 30

Notícia inesperada

La imatge d'en Gerard Fulard esperant d'empeus al port, desballestat com una caixa de cartró exposada a un aiguat, amb un semblant d'incredulitat hòrrid, em perseguí a cada instant de pausa, a cada sospir de lament, a cada estona de reflexió.

Al cap d'unes hores d'haver salpat de *Villefranche-sur-Mer*, miraculosament, en Tornet s'havia revifat. Estava més melós que mai. Una atenció desmesurada que el delatava com a culpable. Sospitava de la meva aventura amb en Gerard? Ho havia simulat tot a fi d'impedir la meva escapada?

Aquells interrogants quedaren penjats a l'espai, en un racó indefinit en el qual s'hi podien notar males vibracions. No gosava entrar-hi. Li vaig cedir el pas diverses vegades, però ell també ho volia evitar.

El meu retorn al poble fou metafòric. La meva ànima quedà reclosa dins d'aquell creuer. Em passejava per la botiga com una marioneta sense fils. Les converses amb la mare i les germanes eren buides, apagades, negres.

El negoci, amb la injecció econòmica d'en Tornet, s'obrí noves fronteres i de feina no en mancava. Ens arribava molt bon material de Xina i a molt bon preu. La mare aconseguí una línia de disseny molt moderna que registrà amb marca pròpia i que s'introduí al mercat molt fàcilment. Les passarel·les ens començaven a tenir en compte i les peces s'anaren revalorant de preu. Jo vaig fer alguns cursets de negociació i màrqueting per airejar-me i disfressar les meves mancances emocionals, però tot i així, el dia a dia era complicat i feixuc.

Cada dimarts i dijous, al voltant de les cinc de la tarda, marxava cap a l'institut. Els alumnes eren de la meva edat o més grans. Gent que cercava una formació addicional per completar, de mica en mica, un

trencaclosques que segurament s'havia començat sense lògica, amb peces desordenades i un encaix massa forçat.

Amb la Berta m'hi vaig fer de seguida. Era una noia que fregava els vint. Simpàtica, oberta, que vestia roba ampla i lluuia un pentinat estrofolari d'estil africà. Treballava en una empresa de les noves tecnologies. Un portal de serveis que amb pocs anys havia crescut molt, i que ara, necessitava crear amb urgència un departament de publicitat i màrqueting. Els empresaris, tres nois joves, creien molt en el seu potencial, i tot i que des de l'inici les seves tasques s'havien reduït a l'atenció al client per telèfon, li van proposar el càrrec sense cap temor al fracàs. Ella n'estava molt satisfeta, i explicava anècdotes del negoci com si realment en fos la propietària.

Durant el descans, uns vint minuts cada dues hores, la fèiem petar amb una confiança gairebé familiar, com si fossim amigues de tota la vida. Era l'estona del dia en què em sentia més viva, més sincera. La resta, era pura inèrcia. Una pendent recte i avorrida que sempre anava a parar al mateix replà.

Cap als capvespres, l'única hora del dia en què jo i en Tordnet podíem establir un diàleg frontal, les ombres es feien més grosses i negres. Teníem un parlar sec, curt, distret. Preguntes i frases retòriques que es repetien un dia rere un altre, com si la cinta s'hagués quedat travada en un punt en el qual la reproducció de les escenes s'hi aturaven sense remei. Ambdós ho sabíem i disfressàvem aquell malestar observant la televisió com si estiguéssim hipnotitzats per un mag de gran potencial i poder. Qualsevol notícia, qualsevol anunci, era utilitzat de manera banal per trencar el silenci.

Després, mentre ell s'espaterrava sobre el sofà, amb el comandament enganxat a les mans i amb una bossa de llaminadures que endrapava com una fera a fi de cruspír-se una ansietat que de mica en mica l'anava enxampant dins d'una trampa viciosa de poc profit i gran desgast físic, jo aprofitava per escapolir-me fins l'habitació per gaudir d'una bona novel·la que m'evadia i m'ajudava molt a superar aquella insuficiència que sempre havia pensat que mai patiria.

Aquells mons estrofolaris que descrivien els meus autors preferits, com *l'Albert Sanchez Pinyol* en la *Pell Freda*, em facilitaven sortir de viatge cada vesprada i respirar uns ambients màgics i sucosos que m'aixecaven la moral i em feien entrar en les mans de la son talment com si fos una nena de set o vuit anys.

En Tordnet mai em despertava. Es girava d'esquena, s'entaforava dins dels llençols amb cura de no aixecar aire, i apagava el llum amb un silenci sepulcral. Mai, durant aquells dos mesos llargs de matrimoni capolador, em buscà. Ni un trist petó, ni una sola carícia. Res. On tenia la gana sexual? De què s'alimentava la seva verga? Potser tenia vergonya? Tenia por?

Una nit, quan encara no s'havia ficat al llit, vaig descobrir el secret. Tenia set i vaig aixecar-me suaument. La porta del menjador estava mig oberta. La televisió era l'única font de llum per la qual vaig guiar les meves passes. En Tordnet estava inclinat lleugerament, com si estigués fent el pont entre el terra i el coixí. El braç dret semblava patir un atac d'esquizofrènia. De tant en tant parava. Vaig obrir una mica més la porta

fins que la panoràmica fou suficient. Estava mirant una pel·lícula pornogràfica. Una orgia completa. Quan l'escena enfocava el penis d'un home, parava de manjar i bellugava la mà mansament. Quan el pla estava destinat a la vagina d'una dona, fins i tot es tapava els ulls. Era desconcertant. Només engegava fort, quan dues femelles es menjaven la boca i es rellepaven els pits mútuament. Una escena que segons com, la tirava enrere un munt de vegades i la tornava a passar fins que el grau de concentració i erecció era el desitjat. La primera esquitxada de semen, se la va repartir per tot el cos com si fos una crema hidratant. Després, reposà uns minuts i tornà a animar-se. Això ho feu fins a quatre vegades. La darrera, gairebé no sortí líquid. Un comportament que vaig voler analitzar, però del qual n'era molt difícil treure'n una conclusió.

Amb gran delicadesa vaig tornar al llit. Ell es retrassà uns minuts més. Després, com sempre, talment com un catxap petit, s'introduí dins del cau sense alçar sospites.

L'endemà m'entraren unes ganes enormes d'explicar-li el cas a la Berta, però quan va ésser l'hora, la mateixa pudor no em deixà parlar. Ella havia intuït quelcom, i explicà experiències íntimes a fi d'estirar-me la llengua.

-Sense anar més lluny, aquest diumenge noia...

-Què? Què va passar?

-Un desastre! I amb el Màrius! El paio més bo del poble... Una oportunitat única que segurament no es repetirà mai més...

-Explica, explica...

-Anava begut. Amb un puntet guapo... M'entens, oi? M'hi vaig apropar i vaig arrambar-me a ell com una lapa. Vaig refregar-li els pits i la figa fins que em començà a toquetejar. No vaig anar amb històries. A cau d'orella, li vaig dir si volia follar amb mi. M'arrossegà fins a fora el pàrquing i vam pujar al seu cotxe. Quins pectorals, quin cul, quina polla! Estava increïble. I a to. Quan estava a punt de clavar-me-la, va notar que les meves calces estaven humides. S'apartà i va veure que m'havia vingut la regla. Quin pal!

-No t'ho vas notar abans?

-Què va! Hi ha mesos que ni me n'entero. Raja com una font i res, cap dolor.

-Ostres, quina sort! Jo pateixo com una condemnada. Em ve fortíssima! Haig de prendre calmants durant quatre dies i...

Vaig quedar muda, petrificada. La ment em trontollà i un lleuger mareig em va fer perdre l'equilibri. Vaig recolzar-me a la paret. Suava. Quequejava. Estava totalment perduda.

-Laia! Què et passa? Dignes...

-La regla. Fa més de dos mesos que no m'ha vingut.

-Però... com? T'ha passat altres vegades?

-No, no tant. Sí que és irregular, però tant de temps...

La segona part de les classes ens la vam saltar. La Berta agafà la iniciativa de la situació i em sirgà fins una farmàcia. Vam comprar un aparell de predicció d'embaràs d'un sol ús i després d'empassar-me una ampolla de mig litre d'aigua en un bar ple de fum i de pit masculí, vam entrar dins del servei per comprovar el resultat real dels meus temors més profunds.

Jo, espaiada, vaig girar-me d'esquena. Vaig tapar-me la cara i vaig pregar de manera incerta i vacil·lant. La Berta esperà dos minuts a badar boca, fins que vaig exigir un aclariment.

-Què? Com ha sortit?

-Positiu...

-Com? Positiu... que...

-Doncs que estàs bombo... embarassada... en estat... o com cony li vulguis dir...

-No potser... no...

-Doncs és. No ho dubtis.

Vaig arrencar a plorar. A llàgrima viva. Les galtes em cremaven i el cor anava atrafegat. La Berta m'abraçà i m'acaronà els cabells. Amb la seva veu dolça, melosa, intentava calmar una situació que en aquells moments la desbordava.

De cop i volta m'entrà una ràbia al cos impossible de dominar. Estava enfurismada. M'odiava a mi i a tot allò que m'envoltava. Per què era tan inconscient? Per què no veia més enllà? Per què no tenia mai en compte les conseqüències? Què cercava? A qui?

Sense ser-ne conscient, vaig començar a xisclar com una boja i a descarregar trompades contra la paret i la porta del servei. L'amo del bar, en sentir el terrabastall, ens amenaçà d'avisar a la policia si no marxàvem immediatament del seu local.

Vam caminar una estona. La Berta em seguia traient la llengua a mig pam del terra. La foscor de la nit s'havia instaurat arreu de manera traïdora, amb un mantell d'aire fresc que feia arraulir.

-Aturat! Laia, sisplau, calma...

-És que... No ho entenc... I ara que faig?

-Vine... seu...

Vam plantar el cul en un banc de pedra que demanava a crits una jubilació somniada. Estava guixat per tot arreu i les esquerdes se li multiplicaven talment com si fossin venes de bifurcació infinita.

-No l'esperaveu?

-No...

Sospirà. M'ho tenia que arrencar tot amb pinces i estirant insistentment.

-No és del teu marit, oi?

Me la vaig mirar fixament. El seu rostre dibuixava una expressió d'amabilitat difícil de refusar. El to de la seva veu incitava a confessar.

-No...

-Sense cap dubte?

-Sí. És d'en Gerard Fulard...

-I aquest Gerard ho sap?

-No.

-El veus sovint?

-No. No sé on para. Ens vam conèixer durant el viatge de noces. Treballava al creuer.

-Caram noia!... Si que ho portes callat tot això... I per què t'hi vas casar amb el teu home?

Em preguntà una qüestió de la qual ni jo mateixa en sabia la resposta sincera. Diners? Seguretat? Por? No vaig respondre. Vaig aixecar-me amb la ferma convicció de marxar. La incomoditat era l'última cosa que

en aquells instants volia sumar. La Berta sortí rere meu i em subjectà per l'aixella.

-Espera't... Perdona... No és assumpte meu...

M'acompanyà fins la porta de casa. Tot i que després, durant tot el trajecte, restà en silenci, la seva presència m'ajudà molt. Es va acomiadar amb un petó al front i em desitjà sort.

CAPÍTOL 31

Acord mutu

Durant uns dies vaig retenir el secret interiorment. Mentre cercava el camí a seguir, les nits em suposaren un calvari desesperant. En cap moment podia agafar el son. Tot i l'adinàmia acumulada, els dubtes, la monofòbia, els recels i els escrúpols se m'estaven menjant la consciència.

En Tordnet seguia allargant les seves estades al menjador, remullant-se el cos de líquid blanc i llefiscós i ignorant la realitat. El seu comportament gairebé asexual, d'ambigüitat tergiversada, fins i tot em proporcionaven estudis de caire científic. Era un cas únic el seu? Hi havia més gent que patia aquell trastorn mental? Podia ser que provingués tot d'experiències traumàtiques infantils? Què hi havia al darrere?

Aquelles conjectures foren desvetllades la mateixa nit que vaig decidir donar a conèixer el meu embaràs.

Els tres mesos se m'havien tirat al damunt com una llosa de pedra d'imparable descens. La panxa començava a dibuixar una petita corba boteruda i la compra massiva de roba nova necessitava una justificació de rebut.

Vaig pensar que enmig de les ombres de la nit les paraules farien saltar menys espurnes i que gràcies a la poca temperatura seria més complicat que aquestes encenguessin un foc de dimensions descontrolades.

Feia pocs minuts que esbufegava d'esquena i semblava prou satisfet de la masturbació recentment practicada.

-Tordnet...

Tardà en contestar. Segurament, estava sorprès per les meves ganes de conversa.

-Què?...

-Estic prenyada...

-Com?

-De tres mesos...

De sobte feu una pausa. Un silenci cosit amb fil tallant, talment com una teranyina dissenyada per una vídua negra a fi d'aconseguir la mort de molts insectes.

-De qui? D'aquell músic de pa sucat amb oli del creuer?

Els interrogants em copejaren amb un resultat devastador. Tots els esquemes s'havien esquinçat en mil bocins i la reconstrucció del mapa era una quimera impossible. En Tornet era molt més astut, fred i calculador del que mai m'hauria pogut imaginar. Coneixia tot l'afer amb en Gerard i havia utilitzat totes les seves armes per separar-me'n.

-No cal que busquis la manera de disfressar-ho... Ja saps de quin peu calço.

-Però...

-Sí... Ja ho sé... Ni jo mateix em comprenc... No m'agraden gens els homes, t'ho asseguro. M'atrauen molt les corbes de les dones; els malucs, les cuixes, el cul, la cintura, les mamelles... però quan us veig nues, sobretot la vagina, m'entren basques. Amb roba íntima m'exciteu molt, però sense calces, amb la figa a l'aire, no puc aguantar la mirada. Em feu fàstic. I tampoc m'agrada follar. Puc aguantar un acoblament normal, però res més. No suportaria clavar-te-la pel darrere, de costat, d'empeus, o en una altra posició. En canvi m'atrau molt besar, menjar la boca melosa d'una dona i jugar amb les llengües. I també m'agrada molt cascar-me-la quan ho veig, i encara més, si l'escena és entre dues femelles. Sóc un cas clínic. I sempre m'he sentit molt avergonyit per aquest defecte. Amb tu, a l'inici, vaig pensar que aquests problemes podrien tenir remei. El teu cos em feia trempar molt, i les ganes de penetrar-te eren unes sensacions noves que semblaven trencar la capa de gel que recobria les meves hormones sexuals, però després del primer intent totes aquelles esperances es fongueren en un tres i no res. Sabia que més tard o més d'hora em faries el salt. Una dona com tu no pot quedar-se amb gana contínuament. T'entenc. Però al viatge de noces... Ho vas fer massa fort no?

Estava molt desconcertada. Ignorava si en aquell instant cercava una conversa, si demanava una resposta desafiant, o pel contrari, jugava les seves cartes de manera oberta. El somriure de mitja lluna que acompanyava al meu silenci denotava un domini aclaparador per part d'ell que aviat sentenciaria de manera incontestable.

-Mira Laia... Ho podem fer fàcil, o difícil... Jo t'estimo... Sí, ja ho sé, de manera molt estranya, però t'estimo. No suportó que m'enganyis sentimentalment. En aquest sentit sóc molt gelós. Pel que fa al tema sexual, comprenc la meva tara, i no m'importa que satisfacis la teva set amb qualsevol mànega que se't posi pel davant, però res més. No vull implicació emocional. M'entens oi? Crec que no és tan complicat. Si acceptes aquestes condicions, jo et prometo cuidar aquest fill com si fos meu. Ningú sabrà res i tots dos seguirem feliços amb els nostres secrets ben tancats. Del contrari, si vols guerra, la tindràs. En cap moment acceptaré que em deixis, i en cap moment et deixaré viure tranquil·la. Saps que tinc la clau perquè la teva família no pateixi i sigui autosuficient. Crec que és un pacte just, no?

L'escalfor em recorria tot el cos. La sang bullia amb força i semblava que en qualsevol moment em sortiria per la tapa de la testa. Vaig aixecar-me amb les cames tremoloses i vaig donar voltes al seu voltant remullada de suor i amb els braços en forma de gerra. Li hauria creuat la cara i hagués fugit lluny, cap al port, asseguda damunt d'un piló del moll fins que la figura d'en Gerard s'imposés en l'espessa boira.

-No cal que responguis ara. De fet, el teu mutisme ho fa per tu. Bona nit Laia...

Tot i que vaig sortir de l'habitació, ell, ni s'immutà.

Vaig baixar a la cuina i vaig preparar-me una infusió. Mentre remenava el sucre, el líquid grogós reflectia un ventall d'imatges que no s'acabava d'esvaïr. La cara de la mare, les germanes, en Gerard, la Carme, la Sílvia i el pare s'anaven succeint de manera continuada a mesura que la cullera anava girant amb més força. Tenia la impressió que la meua vida estava penjant d'un fil, prop d'un precipici de grans dimensions en el qual la caiguda era imminent. Al fons, un riu espès, negre, de gran fondària i de corrents perilloses posaria fi a la meua existència.

El marge de maniobra semblava ampli. Podia avortar, tenir el fill i buscar en Gerard, separar-me i ésser una mare soltera, tenir-lo i seguir resignada sota les condicions d'en Tornet... Però tot s'estrenyia quan m'imaginava una hipotètica tria. Tots els camins desembocaven en una esplanada d'espines i acícules esmolades. L'un, per impossible, per difícil, per improbable, l'altre, per agònic, per infeliç, per traumàtic.

Vaig rumiar tota la nit. Sortia d'un punt amb força, traçant cada gir amb serenitat i prudència, i quan semblava haver trobat un bri d'esperança, la llum s'apagava i el circuit tornava a ésser tancat, amb un retorn al mateix punt d'inici que em feia desesperar.

A trenc d'alba vaig sortir a fora. La lluentor solar començava a impregnar de color les darreres capes fosques de les ombres i un lleuger vent de garbí despentinava les clenxes dels arbres i escombrava amb agilitat certs escombralls del carrer.

Durant més d'un minut vaig quedar embadalida observant com una petita bossa de plàstic m'ensenyava el meu pas per la vida. Corria, aixecava el vol a trompades, s'alçava ben amunt amb un estil força acrobàtic, i després de jugar amb incertesa sobre les corrents d'aire ascendents i descendents, queia de nou al terra perdent tota substància de moviment i llibertat que havia adquirit feia una estona per mèrits i per posició.

-Laia?... Laia?... On ets? – repetia una i altra vegada en Tornet des del pis de dalt.

No vaig contestar. Per manca de ganes i predisposició, vaig restar muda. El ressò de les seves passes cercant per tots els racons de la casa m'afectaven. Era com si una corda de nus progressiu m'estigués tancant les vies respiratòries. Finalment, em trobà. Va riure d'orella a orella i deixar anar un bufec ufanós.

-Mi-te-la... Ja t'has decidit, oi? Perfecte. Has fet bé. Ja veuràs que l'has encertada. Tant tu com la criatura, estareu a cos de rei. No us faltará mai de res. I per la teua família, no pateixis. Pots demanar tot el que vulguis que ho tindràs de seguida... Per cert, avui tornaré tard. No cal que

m'esperis desperta. Tinc uns assumptes pendants que haig de deixar enllestits, d'acord?

Em va besar a la galta i va tornar cap al dormitori.

Vaig intentar una rèplica immediata que anul·lés a l'instant qualsevol clàusula imaginària que dictés al peu de la lletra un compromís per la meva part en el qual acceptava una relació temporal indefinida, però tots els esforços dirigits a articular paraules d'intenció quedaren paralitzats. Vaig romandre quieta, callada, desconeguda.

CAPÍTOL 32***El meu fill***

Aquell matí, sense ser-ne conscient, sense tocar la ploma o el bolígraf, havia firmat un acord mutu que em lligava per vida.

Va ésser un dia en què em vaig recloure dins de casa, arraulida com un rosegador de la família dels càvids, que com a tal, esperava amb cert espaiament, que una mà dominadora i desconeguda m'ensenyés a fer el següent pas.

La mare trucà preocupada. Des que regentàvem el negoci, que mai havia faltat a la feina sense motiu justificat. Vaig aduir malestar i vòmits. No va furgar massa, però pel to de veu, vaig endevinar una certa incredulitat.

Només amb dues hores, havia esgotat la darrera novel·la que tenia entre mans. Una delícia. *L'alè del Búfal a l'Hivern*, una fantàstica creació de la *Neus Canyelles*, guanyadora del premi El Lector de l'Odissea de la qual n'havia sentit a parlar molt. La història m'engolí. Per moments, em vaig sentir força identificada amb la *Gwen Rees*. Una dona incompresa, de passió difícil i carregada de desamors. Durant moltes pàgines, fins i tot la vaig envejar. Viure sola, en una illa, dedicada plenament a l'escriptura i refugiada en les copes d'alcohol sense donar explicacions a ningú, semblava un somni que encaixava perfectament en la meua manera d'ésser.

Empesa per una força desconeguda, vaig agafar paper i llapis i vaig començar a relatar una història. Escrivia en tercera persona i amb nom fictici, però al cap i a la fi era una biografia pura i dura. Des dels inicis, des de la infància.

Les hores van caure inexorablement, desgranant-se per les fines esclertes com la sorra de platja entre les mans. Estava tan xuclada pel pensament que no vaig notar el canvi de les ombres i la tonalitat de la

llum que entrava esbiaixada per la finestra del menjador i que amb gran subtilesa s'havia canviat de banda amb un desmarcatge fàcil i natural.

La vesprada s'instal·là a traïció amb un lleuger plugim que repicava els finestrals amb elegància i ritme i el timbre del telèfon em retornà a la realitat d'una manera sobtada.

-Laia?

La veu de la Berta, prima i aguda, d'entonació pronunciada, era inconfusible.

-Digues Berta...

-Jo? Digues tu, noia! No has vingut a classe...

-No estic fina...

-Laia... Va, dona! Que estàs parlant amb mi...

-Ja...

Es feu una pausa. Un tall incòmode. Jo, possiblement encara immersa en una espessa boira, navegant entre dues fronteres de caire tan divers, no aconseguia llegir entre línies.

-Entenc... No has decidit res, veritat?

-No...

-Però li has explicat a algú? Ho sap ell?

-Sí...

-Està bé dona. Ja veig que no vols o no pots parlar. Quan vulguis, ja em diràs alguna cosa. Et deixo que tinc que agafar el bus. Apa, adéu.

-Adéu Berta...

Vaig penjar l'auricular sense captar que l'havia deixat amb la paraula a la boca. Atreta com un imant, vaig retornar al manuscrit i no vaig parar d'escriure fins que, ja ben avançada la nit, el mecanisme de la porta d'entrada començà a cruixir anunciant la presència imminent d'en Tornet.

Esverada, com si l'àngel de la guarda m'estigués xiuxiuejant a cau d'orella que estava obrant malament, vaig guardar aquella espècie de diari disfressat dins del calaix de la coberteria de plata, sota el motlle vermell que servia per guardar les peces segons la categoria i la utilitat, i vaig engegar la televisió per tal de dissimular un comportament que no sabia per quin motiu m'inquietava tant.

-Encara estàs desperta?

-No podia dormir. Pensava que aquí al sofà m'hi quedaria...

-Millor. Així ja t'ho puc dir. D'aquí a un mes, tens hora per fer-te la primera ecografia amb el ginecòleg de la mútua. M'ha comentat que si es deixa veure, ja podria endevinar el sexe del nadó. Té...

Em va donar una tarja on hi figurava el nom del doctor, el telèfon de contacte, la direcció del centre, i el dia i hora de la prova. També em donà un fulletó en què s'hi exposava una sèrie de pautes a seguir: anar en dejuni, veure un litre i mig d'aigua l'hora abans per tenir la bufeta ben plena de líquid, i portar una mostra d'orina dins d'un tub de plàstic. Tot seguit, em somrigué i pujà escales amunt.

Interiorment, hauria saltat damunt seu com una esperitada i li hauria fet menjar els papers i el pot de plàstic. Sentia les venes inflades i la sang calenta. Estava enfellonida. Cansada de veure com em controlava les respostes, les reaccions, els moviments. Qui era ell per decidir el meu futur? Per què es creia tan segur? Com s'atrevia a dirigir la meua vida?

Però la veritat, és que tot quedà en un cúmulo de sentiments que mai van arribar a veure la llum. De nou, vaig quedar-me amb la boca cosida.

Durant aquell mes, la meua flama es va anar apagant. Vaig perdre les ganes de sortir, d'anar a la botiga, d'assistir a les classes, i fins i tot, de cuidar-me, de mirar-me a l'espill i observar el meu semblant. Les dues úniques coses que van augmentar, van ser les ganes d'endrapar, i la fal·lera per escriure.

En Tornet s'afanyà a escampar la notícia per tot el poble. Les trucades per telèfon eren com bombes de rellotgeria que m'anaven desfent un escut que havia intentat refermar per suportar aquell càstig tan sever.

La mare solia venir als vespres amb les meves germanes per posar-me al dia dels assumptes banals de la clientela i dels quatre números que s'anaven fent cada jornada. Eren instants que agraiïa molt, però que em costaven acceptar. Com li podia expressar la manca d'il·lusió per una maternitat no cercada, no desitjada, i que provenia del fruit d'un engany vers a un marit a qui ja no li coneixia ni un pèl del cos ni de la ment?

El bolígraf, el paper en blanc, i les meves confessions secretes foren la via per la qual vaig poder subsistir. Des que en Tornet sortia per la porta, de bon matí, fins que tornava a casa, cada vegada a hores més intempestives de la nit, que no parava. Omplia folis sense descans. Era una teràpia que m'alleujava, que em descarregava, com si tot el pes negatiu de la meua consciència recaigués sobre aquelles paraules escrites i d'aquesta forma mitigués la sensació de malestar de manera momentània.

El dia de l'ecografia s'esmunyí en el temps com una rata de cloaca. El doctor Lloret, un home tranquil, amable, proper, de cabells platejats i brillants, d'ulleres rodones i ulls d'òliba, esguerrat de la cama dreta, amb una caminar rancallós que feia patir només de veure'l, em va examinar a primera hora. Després de les presentacions formals i algunes preguntes de rigor, em feu estirar damunt d'una llitera i em remullà amb un líquid transparent, espès i fred que feia posar els pèls de punta a causa del contrast de temperatura. Tot seguit, observant atentament una pantalleta que dibuixava una imatge curiosa, ovalada, de colors confusos i moviments estranys, començà a relatar una sèrie de propietats del nadó que semblaven extreïdes de la imaginació.

-Veus? Aquestes dues boles petites que no paren de bellugar, són les mans... Mira! Aquí tenim els peus. Els veus?

Jo feia que sí, amb el cap, però veritablement, allò s'assemblava més a dues mongetes que a altra cosa. De fet, de tot el que m'anava indicant, no em quadrava res.

-Els ulls, la boca, el nas... I aquí el cor! Mira... perfecte. Amb les seves cavitats i un batec rítmic. Oi que sembla un miracle?

Aquella fou la imatge que m'impactà. Veure el seu cor bombejant acceleradament, amb un so de fons impressionant, obrint i tancant com una petita porteta que semblava cridar el meu nom i el dret a viure en cada moviment oscil·latori, va provocar un canvi de corrent neuronal que capgirà totes les opinions negatives que havia anat acumulant en les darreres hores.

-El meu fill... – vaig esmentar de manera involuntària.

En aquell instant vaig sentir que aquell projecte de criatura, aquell organisme viu que s'havia desenvolupat, que havia transmutat l'aspecte d'embrió que sempre havia imaginat, i que ara experimentava dins meu noves sensacions a cada minut, era i formava part de mi, del meu futur, de la meua existència. Sensiblement tocada, entre dues aigües de contrast important, no vaig poder evitar una exteriorització de les meves emocions. Plorava i reia, a la vegada, com si algú amb gran poder m'estigués removent la panxa amb un cullerot enorme, talment com si fos una cassola de terrissa a qui els grumolls li causen suficient tremolor per no poder aguantar l'equilibri damunt dels ferros rovellats d'una cuina antiga i masegada.

El doctor Lloret prosseguí amb el seu estudi mentre deixava anar un lleuger somriure per sota el nas que donava a entendre un grau de satisfacció personal en veure que jo no podia reprimir els sentiments.

L'aparell m'anà refregant el ventre uns segons més fins que restà aturat en un punt concret, prop del melic. Semblava haver desxifrat quelcom d'important, però ell restava en silenci mentre l'aire se li filtrava amb certa resistència per les cavitats nasals i provocava una frèjola música agònica que em suscitava un escalorn de nervis poc adient en aquella situació d'atzucac.

-Passa res? – vaig preguntar amb por.

El doctor em mirà de reüll i deixà anar una afirmació tan inesperada com contundent.

-És un nen. Sembla impossible, però s'ha deixat veure perfectament. No hi ha dubte. Felicitats. Era el que buscàveu?

Una pregunta recte, fàcil, lògica, sense cap rerefons arter, però que a l'ésser formulada en segona personal del plural la transformava en una qüestió fal·laç, implexa i poc manejable. Per tant, vaig intentar esquivar el sotrac amb un fort cop de volant que desviés la trajectòria ni que fos tan sols per unes dècimes de segon.

-El més important és que el nadó estigui bé...

-Exacte. Jo sempre dic el mateix. A la fi i el cap, quan ja s'ha donat a llum, el sexe del nadó és el primer aspecte que deixa de tenir transcendència. Teníeu algun nom escollit?

-No...

-Tant se val. Encara us queda temps. Té, aquí tens el teu fill...

La màquina imprimí una sèrie d'imatges del fetus i me les donà acompanyades d'un somriure amable i sincer.

El meu fill. Sang de la meua sang. Una llavor que havia germinat dins meu i que es desenvolupava al mateix temps que jo. Una vida que depenia totalment de mi, d'allò que respirava, d'allò que menjava, de com em sentia i de com ho encaixava.

Des que vaig sortir del centre ja no vaig pensar en res més. Aquell jo tan remarcat, de gravetat puixant, amb un centre omnipotent que fins llavors havia dominat la meua raó amb gran poder, talment com si fos un règim establert per un dictador, va perdre la força d'atracció i es desvià de cos. De cop i volta, molts dels aspectes que mai havia entès de la mare i el pare ara recobraven un sentit nou, una veritat que havia quedat apagada rere les ombres i les parets de la incomprensió i que de sobte sortien a la llum dins d'un context i una accepció que per primera vegada podia

llegir i endevinar-ne el significat. El meu nen m'havia rellevat. En ordre i categoria.

CAPÍTOL 33

A corre-cuita

La planificació diària es modificà per si sola. El doctor Lloret em recomanà una sèrie de pautes i hàbits que vaig decidir seguir al peu de la lletra. En aquells moments, era una de les poques mares que es podia permetre el luxe de deixar la feina i dedicar-me al cent per cent en la preparació del pre-part.

Moltes de les indicacions segurament eren supèrflues, detalls innecessaris i impossibles de complir amb una jornada laboral a temps complet, però per a mi totes van acabar convertint-se en una obsessió. Els àpats i llurs característiques, els exercicis físics, les lectures preparatòries, les classes amb la llevadora, la compra dels estris i el mobiliari ad hoc, de dues a tres hores de música clàssica amb un aparell enganxat al ventre... Tot girà entorn a ell, àdhuc, la tria del nom.

Vaig passar setmanes estudiant calendaris amb onomàstiques, llibres centrats amb llinatges, pàgines d'internet dedicades a substantius personals de molts indrets i varietats, llistes de personatges famosos... En cercava un que no fos llarg, ni gaire utilitzat, i que em provoqués bones vibracions. Finalment, i després de diverses consultes amb la família, em vaig decantar per Marçal.

La Berta, durant les primeres absències, es preocupà per mi. Intentava escoltar una explicació coherent que lligués amb la seva forma de pensar, però el cert, és que mai la trobà. Cansada d'expectar excuses que per a ella eren figures d'un altre paner, desistí. La mare també jurcà estratègies espars a fi d'aconseguir que diversifiqués més la meua existència, que aquella plataforma que m'havia construït a mida estigués subjectada per més d'un pilar i que no simplifiqués tot el risc en una sola direcció, però per molt que s'esforçà, el resultat va ésser equipol·lent. El meu pensament i la meua preocupació només requeia sobre el Marçal.

En Tordnet va aprovà amb un grau de satisfacció força elevat aquell comportament quasi compulsiu. De fet, els elogis per part seva eren constants. Estava orgullós que hagués deixat la vida personal i laboral en un segon terme i que la meua prioritat fos el nen.

Ho vaig captar. A ell, aquella escapçada social, aquella esporgada d'amistats i relacions, li resultava una fórmula plaent. M'era igual. De fet, tot el que pensava o deia m'era indiferent. Per a mi, s'havia transmutat en una espècie de fantasma sense cadenes que vaguejava de tant en tant per la casa i del qual no en podia detallar res perquè era translúcid i intangible.

La manca de respecte mutu traspasà tots els límits i la relació matrimonial s'anà convertit en una pura estratègia de conveniència. L'engany sexual i sentimental era tan pronunciat que qualsevol sortida de to era tractada com una anècdota més que estava desproveïda de rellevància. Jo sabia que per les nits freqüentava locals i professionals de diversa índole i especialitat, i que de tornada, seguia treballant el membre amb pel·lícules pornogràfiques fins que el cansament i la manca de semen el deixaven exhaust, i ell, també era conscient que cada vegada que m'omplia la banyera per relaxar el cos, m'acabava masturbant amb pensaments d'en Gerard i la Sílvia i que l'únic motiu que ens mantenia units era l'interès econòmic i una llar assegurada i fàcil pel Marçal.

Era una partida d'escacs sòpita i llarga, amb moviments mecanitzats que deslluïen el joc. Jo, cada dia, perdia peons. Petites peces d'aparença fràgil que debilitaven les meves defenses i provocaven esclatxes per les quals els seus atacs hi anaven penetrant de mica en mica. Escomeses que volia ignorar però que cada vegada s'apropaven més al nucli més crític, prop d'amençar amb un escac que podia ésser definitiu.

Tot i això vaig resistir. El temps jugava al meu favor, i una bona línia de defensa podia significar la victòria.

Els últims dos mesos foren crucials. El Marçal desfigurava la panxa a cada minut. Trompades que de tant en tant m'espessigaven i que augmentaven a mesura que s'apropava la nit. En ple repòs, estirada, era el moment en el qual ell aprofitava i es feia veure. Semblava una paella d'oli calent plena de moresc que anava transmutant cada gra en una crispeta.

L'autobiografia que redactava cada tarda es paralizà al voltant dels dotze anys i vaig decidir escriure sobre les sensacions i l'experiència de l'embaràs. Recordo que la meua capacitat inventiva agafà caires professionals i que fins i tot construïa diàlegs amb el nadó com si veritablement existís una comunicació sincera i fluïda.

Quan tot just complia les trenta-tres setmanes, uns lleugers dolors vaginals van irrompre en escena. Per primera vegada en molt de temps, i aprofitant que el dia acompanyava, amb un cel obert de blavor espatarrant i un aire que raspallava la pols de les cortines amb una tímidesa tendra i càlida, vaig decidir estirar les cames i fer un vol pel camí de la pedra, un petit senderol de terra que comunicava els dos pobles de la vall enmig de vinyes i turons.

A meitat de trajecte, de manera sobtada, després d'una rampellada més puixant, vaig mullar les calces. Amb molta discreció, vaig amagar-me rere les fulles altes d'un marge, i vaig inspeccionar la incidència. No feia

pudor d'orina i era incolor. Estava espantada. Suposava què havia passat, però no ho volia reconèixer.

Quan vaig retornar al camí, les cames em pesaven. Tota jo tremolava com una corda de guitarra puntejada de forma seguida per una mà flamenca de gran inspiració.

El senyor Poms, un pagès reconegut en tota la contrada, terratinent i amo de diverses masies, passava amb el tractor i no dubtà en recollir-me. Era pare de sis nois i avi de deu néts. Un home expert en la matèria i acostumat a les escenes de pànic d'un part imminent.

-Respira fons noia... La primera vegada, tot s'ajunta...

La plataforma del remolc em feia votar com si fos un matalàs elàstic de fira. El senyor Poms xiulava una simfonia rítmica que no aconseguia endevinar i de tant en tant girava la vista per comprovar amb un lleuger somriure de caire lenitiu que la situació no havia empitjorat.

La primera casa pairal del poble era la seva. Una masia de pedra congelada en el temps i que mai havia sofert una liposucció de façana. Conservava les portes i els finestrals originaris, amb una fusta envellida i fosca i uns poms de ferro de mides gegantines. Va deixar el tractor prop d'un paller i va cridar amb veu greu i potent el personal que feinejava dins de la casa.

-Josepa! Maria! Genís! Voleu sortir, collons?

Una dona rodoneta, de cames curtes i galtes vermelles, amb un mocador al cap que li amagaven els cabells, va respondre des de la porta amb la mateixa entonació.

-Què són aquestes presses! Passa res?

-Crida els altres! Porto una femella que està a punt de parir!

-Entra-la. Li faré una ullada. Cal veure el punt de maduració.

El senyor Poms m'agafà en braços com si fos una vedella a punt d'entrar en un escorxador i fent cas de les senyes de la que semblava la seva muller m'estirà damunt d'un llit centenari de ferro forjat que grinyolà de manera queixosa la presència sobtada del meu cos sobrecarregat de pes.

La dona, amb unes tovalloles damunt l'espatlla i amb unes mans matusseres, em despullà de cintura en avall i m'arronsà les cames com si fos una nina de plàstic d'articulació fàcil. Sense cap tipus de pudor, m'entaforà els dits de la mà dreta dins la vagina i inspeccionà la zona amb calma fins dictaminar un resultat segur i concís.

-Ha trencat aigües, però encara està verda. Genís! Crida els sanitaris. Maria! Tanca el foc i treu l'olla... avui menjarem tard i m'has d'ajudar. Tu, treu el cotxe per si de cas. Vinga! Vatura l'olla...

L'autoritat de la mestressa era inqüestionable. Em recordava l'àvia. Dona de poques paraules, però de fets consumats.

Els dolors eren cada cop més acusats. Semblava talment que l'estómac anés a rebentar d'un moment a l'altre. Eren unes rampellades fortíssimes que tenien un eco repetitiu espantós. La Josepa, amb gran paciència, m'anava eixugant el front amb un drap moll i es deixava estrènyer la mà cada vegada que un atac d'aquells feia recargolar-me damunt del llit.

-Tranquil·la... Tiba, que no em fas mal... Les dones arrai... Si ells tinguésin que passar per això, no en quedaria ni un. És més, la natalitat cauria en picat... *Caso'm l'olla...* Ens fan patir des de ben jovenetes. Justament, el creador tenia que ser mascle... Colla de malparits...

Va estar renegant i blasfemant del sexe masculí fins que arribaren les assistències sanitàries. La Josepa els va posar al corrent de la situació i m'acompanyà fins a l'interior de l'ambulància. Després, mig somiquejant, amb un fil de veu que se li escapava per sota el nas, em desitjà sort i em feu un petó al front.

Mentre el conductor del vehicle, un home de mitjana edat, desproveït de grasses, amb un bigoti molsut que li escombrava les galtes i una mirada fixa i concentrada, s'obria pas entre el bestiar desordenat que corria a desbandades pels tres carrils de l'autopista oferint forats improvisats a causa dels senyals acústics i visuals, una noia jove, de somriure agradable i mirada tendra, m'interrogava puntualment a fi d'omplir un qüestionari de rigor i transmetre unes pautes en l'informe que segurament serien les dades per les quals els metges del centre al que em duïen es guiaren a l'hora de tractar el meu cas.

El trasllat no es feu excessivament llarg. La noia constatà que el nadó s'havia avançat unes setmanes i calia realitzar un protocol de mesures que seguí al peu de la lletra fins que vaig quedar en mans del doctor Coll.

Després que les infermeres em col·locaren dues vies connectades a uns medicaments que no sabia reconèixer, el citat doctor em feu un reconeixement mitjançant l'aparell de les ecografies i sentencià un diagnòstic clar i contundent.

-Intentarem parar les contraccions. Hem d'aturar el part durant unes trenta-sis o quaranta-vuit hores per fer madurar els pulmons. Amb unes dosis de cortisona, crec que ho podem deixar enllestit, d'acord? Estigues tranquil·la, tot sortirà bé. Infermera...

Es van allunyar del box com si fossin un parell de marrecs que amaguen un secret i van xiuxiuejar metres enllà.

Per l'expressió seria de la subordinada, era fàcil llegir i extreure una conclusió poc encoratjadora.

Minuts més tard, la dona, vestida d'uniforme ample, parlant un castellà del sud molt lleuger i amb un tarannà festívol que semblava no tenir fi, entrà amb unes ampolletes a les mans que substituïren els antics fàrmacs i em donà conversa mentre enllestia la feina.

-No ze preocupe... Ezta en manoz der mejor doctor del hozpital. Ahora le zuminiztro eztoz medicamento z para poder parar laz contraccione. Le pediré comida. Vaya despazito. A vecez, pueden producir bómitoz. Por zierto, hemoz llamado a su familia. Van de camino.

-Corre perill el nen?

-Er niño? No, no. Estamo z haciendo ezto para que lo z purmone z maduren y no tenga que ir a la incuadora. Naa má. Uzte no ze preocupe. De aquí a unaz horaz, tendrá er bebé en zuz manoz y eztoz momentoz ya ze le habrán orvidado. Hágame cazo...

Va estar una bona estona xerrant pels descosits. Fins i tot, es va remetre a èpoques passades, on parir era una odissea àdhuc mortal. Al seu poble, un indret rural apartat de les grans ciutats, on els medis eren ínfims i els recursos professionals quasi inexistent, recordava haver vist donar a llum a les cases particulars i escoltar casos problemàtics en els quals la mare perdia la vida a causa d'un part difícil. No hi havia els estris necessaris, es desconeixien tècniques, no existia l'anestèsia local i

mancaven les infraestructures suficients per reeixir casos crítics en els quals la voluntat humana i els coneixements limitats quedaven en evidència. Vaig suposar que tot aquell discurs recolzat en un temps anacrònic havia estat una estratègia per animar-me, per veure les coses des d'una perspectiva més vivificant, però en realitat, l'afecte aconseguit fou tot el contrari. Patia. No confiava. Mirava el meu entorn i tot eren presses, corredisses, cares noves que entraven i sortien de les cortines i que només reien quan es creuaven amb un company. Algunes d'elles, infermeres que semblaven tan joves com jo i que portaven el cartell de pràctiques enganxada en el front.

La *Mercedes*, va dur-me un tiberi inesperat que m'ubicà en el temps. La vesprada s'havia precipitat sobtadament i les petites escletxes de claror que s'obrien pas de forma intermitent cada vegada que la porta de la unitat de cures intensives es bellugava com una molla de metall d'espiral pronunciat i recargolat s'havien diluït en una espècie d'ombres apagades que tenien els minuts contats.

-Ahí va la cena. Zopita de letraz y una merluza a la plancha que eztá pa chuparze loz dedoz.

No tenia gaire gana. L'estómac semblava tenir l'espai cobert i no demanava teca. Vaig simular un fals interès amb l'esperança que marxés, però va insistir amb la cançoneta fins que va veure que m'empassava la primera cullerada.

-No ze lo mire tanto muje... Pienze que é por er bien zuyo y de zu niño. Coza peroe he comido yo en mi vida. Si uzte hubiera vizto lo que noz daban en er pueblo...

-M'ho figuro...

-Como?

-Res, res. Ja menjo, veu? Vagi tranquil·la dona...

Em va mirar de refilet fins que l'angle de visió li va permetre. Just llavors, vaig deixar la cullera dins del plat i vaig apartar la tauleta modular.

-Què fas! Ja sabia jo que no et podia deixar sola...

-Mare?

-I doncs? Au, va, menja el que puguis, però menja...

CAPÍTOL 34

Dolors afegits

Quan vaig veure la mare, tan tranquil·la, tan segura, tan afable, se'm va encomanar un grau de positivisme al cos que no sabia com explicar. Una percepció fantàstica, talment com si de sobte, en una caiguda lliure de gran alçada en què la tragèdia estava assegurada, algú m'hagués instal·lat un paracaigudes a l'esquena i, sense saber com, aquest s'hagués obert, aturant de forma suau i exorable el descens mortífer en el qual m'havia vist involucrada.

-Les teves germanes són fora. Resulta que no deixen passar a més d'un acompanyant.

-Fa estona que hi sou?

-Prou. Cap a les tres hores.

-Tres hores!

-I doncs? Des de la trucada del senyor Poms, no hem perdut ni un segon. Hem tancat portes a la botiga, hem avisat a tothom a qui s'havia de comunicar la bona nova, i hem fet camí. El problema és que quan hem arribat, ens han fet esperar fins ara com uns estaquirots, sense saber res de res.

-Ho sento mare...

-Què és el que sents? – preguntà amb un to dramàtic.

-Tot. Ho sento tot. Sóc un desastre. Sempre us he fet anar de corcoll. Sembla que no hi hagi res que pugui fer-ho bé.

-Laia... No et castiguis tant... Ara seràs mare, i tot ho veuràs diferent...

-I si no surt bé? I si neix amb problemes...

-Per què dius això?

-Perquè s'ha avançat massa mare... Diu el doctor que han parat el part perquè el nen encara no està llest. No serveixo ni per això...

Vaig arregar-me al seu ventre com si fos un coixí màgic en el qual els gemecs i quedaven esmorteïts i no rebotaven. L'escalfor que em produïa el contacte amb el seu cos era com una metzina remeiera que tenia un efecte secundari de dependència molt difícil d'eludir i a la qual jo m'hi sentia atrapada des de petita, tot i que a vegades, no en fos conscient fins l'instant en què la meua ment ganyolava amb esgarips la necessitat d'adquirir-ne una sobredosi.

Ella, amb aquella mà dolça, de dits de sucre melós, m'acaronava els cabells des de l'arrel fins la punta. Un lleuger massatge que em posava la pell de gallina i que em relaxava els nervis i m'esvaïa la tensió. De tant en tant, deixava anar un lleuger xiuxiueig com si volgués incitar la presència d'un gat i l'acompanyava d'un "no passa res" d'entonació dòcil.

Amb una paciència exemplar, digne d'una monja beatificada, va aconseguir que m'acabés el menú.

Després, intentà hipnotitzar-me amb una cantarella suau a fi d'aconseguir que agafés el son. Una tasca difícil que empitjorà en el precís instant que aparegueren els primers símptomes de mareig i les primeres basques que acabaren irremeiablement amb unes gitarades considerables.

Vaig passar hores amb la gibrella als dits i rajant com una font d'aigües tèrboles. La mare no parà de fer viatges cap a la pica del servei. Cada vegada que entrava una infermera, preguntava si allò era normal, si hi havia quelcom que ens havien amagat que em pogués afectar a mi o al Marçal. Totes deien que no, que el procés estava seguint el seu curs natural, i que mirarien de paraitzar els vòmits al més aviat possible.

La matinada fou llarga. El pitjor martiri que havia patit en ma vida. El malestar general era gairebé insuportable. La mare estava negra i exigí diverses vegades que un metge en cap es personés al nostre box.

El canvi de torn del personal arribà al mateix temps que el canvi de llums que dominaven l'ambient. Les escomeses del Sol penetraven per totes les escletxes possibles de forma aclaparadora i guanyaren la guerra als fluorescents del passadís.

El moviment i el traspàs de paperam amb els seus corresponents historials mèdics era impressionant. Talment era com un d'aquells dissabtes de mercat on el batibull i el rebombori desfiguraven el paisatge de la plaça convertint aquell indret habitualment pacífic en una terra de nervis i crits descontrolats.

Una doctora jove, enèrgica, de parla àgil i de discurs directe, entrà per les cortines com una exhalació.

-Bon dia. Sóc la doctora Galí. Com va tot?

La mare encaixà la seva mà i la posà al dia amb pèls i senyals, recalcant que els símptomes que patia no eren gaire justificables. La doctora, preservant un semblant segur, l'escoltà íntegrament sense badar boca. Per l'atenció i la mirada, es veia que estava analitzant cada paraula i es dibuixava un croquis mental a fi de situar-se en un pla des del qual en pogués extreure un resultat definitori i gairebé definitiu.

Després, repassà el meu historial des del moment de l'ingrés i, de tant en tant, aixecà la vista del paperam per fer una ullada als monitors.

-Infermera...

-Si? – va preguntar una de les auxiliars que sovintejava la zona.

-Qui està de coordinadora aquest matí?

-La Maite Oliva.

-Que vingui immediatament.

L'ordre va ésser executada sense cap emperò. La tal Maite Oliva, una dona d'ordre, escanyolida, amb una veu greu, d'aquelles que es confonen de sexe, d'artèries remarcades que dibuixaven carreteres per damunt de la pell, es presentà davant seu en menys d'un minut, temps força curt i remarcable quan es tracta de personal professional que desenvolupen les seves tasques en hospitals públics.

-Em volia veure, doctora?

-Sí. Voleu matar aquesta dona?

-Com diu?

-Fa hores que el seu cos està rebutjant el medicament. Es pot saber per què li esteu subministrant?

-El doctor Coll va donar l'ordre fins passades quaranta-vuit hores. Es veu que els pulmons no estaven prou madurs.

-Per l'amor de Déu! Que és un nen de trenta-tres setmanes, no un de vint-i-vuit. Si després té que anar dos dies a la incubadora, hi anirà, però no feu passar aquest suplici a la mare ni al nadó.

-Nosaltres seguim ordres...

-Traieu-li la medicació. Aquesta noia, parirà aquesta mateixa tarda.

-Com vostè digui.

Van parar el degoteig d'aquelles dues ampolles a les quals estava connectada i en deixaren una de nova que rajava més lentament. La doctora m'avisà que tornaria a sentir les contraccions i que em preparés mentalment per un part natural no exempt de risc. Li vaig agrair les seves preocupacions i la mare l'acompanyà passadís enllà per esbrinar lluny de les meves orelles quina era la situació i les perspectives.

Lògicament, quan va tornar, no va explicar-me res de negatiu. Només va incidir en un fet que ja pensava que més tard o més d'hora acabaria per tocar.

-I en Tordnet?

-No ho sé...

Aquella pregunta estava totalment desproveïda de retòrica. Una qüestió raonable a la qual no vaig saber respondre ni el més mínim detall. Durant uns instants, les nostres mirades creuaren pensaments ocults que només es podien llegir en els racons privilegiats de cadascuna.

-No és d'ell, oi?

Quatre paraules que resumien tot l'afer i els darrers mesos del meu matrimoni. Com que jo seguia amb la boca cosida, va fer-me una altra pregunta amb els subjectes més ben definits.

-El Marçal no és fill d'en Tordnet, m'equivoco?

Les meves cordes vocals semblaven glaçades. No vibraven. Vaig intentar respondre amb una negació curta, seca, però finalment, després de notar la manca d'aire, vaig declinar amb el cap una redargució tímida.

-M'ho figurava...

Va incorporar-se de forma sobtada i caminà per davant del llit amb la vista perduda, clavada en un racó de món imaginari que patia una inclemència climàtica d'efectes devastadors. Sense explicar-li res, només per les reaccions i els esdeveniments, segurament ja havia lligat tots els caps. La mare tenia aquesta estranya habilitat. Treia una conclusió verídica estirant el fil, per petit i curt que aquest pogués arribar a ésser. Amb la llàgrima enganxada, va sortir del box i no tornà fins al cap d'una bona estona. No vaig calcular el temps, però se'm va fer etern. Amb les galtes encara recremades per les gotes de líquid incolor que li havien secretat d'una manera imparable les glàndules lacrimals, s'assegué de nou a l'alçada de la meva cintura i m'agafà la mà amb contundència per obtenir un punt suport des del qual pogués deixar anar una tempesta de veritats que no es podia quedar dins seu de cap de les maneres.

-No et quedis amb ell, Laia. Això és el que t'espera tota la vida. Una buidor permanent. No viuràs reina... Fuig. Ben lluny. Troba la persona que et pugis estimar, i si no la pots reconèixer mai, puja el nen sola. La vida és plena d'obligacions incòmodes, d'obligacions inevitables... No en busquis més de les que toquen. Afebleixen i corquen, de mica en mica, però sense pausa... Fes-me cas...

En aquell instant vaig sentir una fiblada que va interrompre el seu discurs. La mare sortí accelerada a la recerca d'ajut professional. La infermera Oliva, després de palpar-me, va ésser taxativa.

-El nen ja vol sortir. En cinc minuts, entrem a la sala de parts.

*CAPÍTOL 35**El naixement d'en Marçal*

Abans no em van posar l'anestèsia, vaig patir de valent. Foren uns minuts de martiri turmentosos. Les fuetades eren com claus al cor que em castigaven cada vegada amb més celeritat i contundència.

Quan aquella injecció d'agulla allargada em travessà la pell per l'esquena i m'introduí aquell líquid màgic que en poc temps em silencià les punxades i m'insensibilitzà de cintura en avall, vaig poder tornar a agafar aire i veure amb més claredat tot el que passava al meu voltant. El quiròfan estava ple de persones amb bata verda que es movien com automats programats. Cadascun d'ells parlava quasi per si mateix, amb tons monosil·làbics, mentre retocaven llur material amb una flegma poc adient pel lloc i la situació. Les meves cames foren subjectades per dos braços de metall que permetien tenir-me eixarrancada i amb una visió panoràmica de les meves parts íntimes, i la mare, amb un semblant força consirós, em subjectava la mà remullada de suor amb un pols tremolós i poc precís.

Una dona amb ulleres descatalogades i unes potes de gall imponents, de veu ferma i frases concises, agafà un tamboret i es plantà davant meu. Només li veia el cap que sobresortia del meu entrecreix.

-Hola Laia. Sóc la doctora Neus Monfestí. Juntes farem néixer al Marçal. Cada vegada que et digui “ara”, empeny ben fort, com si anessis a defecar. Necessito la teva ajuda. D’acord?

Vaig assentir mig confosa. Era la tercera vegada que em canviaven de metge en menys de dos dies. La mare també semblava descol·locada.

La doctora Neus va començar a donar ordres i a situar el personal en els punts estratègics que desitjava. La pantalla de les pulsacions i les contraccions dibuixava uns gràfics cada cop més puntejats i seguits, i la doctora introduí bona part del seu braç dins la meva vagina per comprovar si el nen avançava camí.

-Llestos Laia?... Vinga... Ara! Empeny! Empeny!

El meu esforç semblava ésser un mecanisme rudimentari desproveït de peces amb dents per les quals el radi d’acció hi pogués circular a fi d’aconseguir l’objectiu desitjat. Desesperada, buscava aquella sensació que em dictés al peu de la lletra que tot anava bé, però en cap instant la vaig trobar.

-Va Laia, una mica més... Ara, empeny! Empeny!

Confosa, imprecisa, mirava la doctora amb l’esperança de trobar-hi un gest positiu, una senya per la qual guiar-me i saber que estava forçant cap a la direcció correcta.

-Va Laia... M’has d’ajudar més... Vinga, quan digui... Ara! Empeny!

Res. Esbufegava i prou. Tot d’una, negà amb el cap i alertà a la mare.

-Senyora... Surti... Esperis a la banqueta que hi ha fora.

-Com? Per què?... Passa res?

-Surti, sisplau. Ara li explico.

La mare em vessà la mà i sortí amb recel i els ulls humits.

La doctora donà unes ordres concretes que no vaig saber descifrar i es dirigí a mi amb una sinceritat incontrovertible.

-El nen no surt. El pont és massa estret i no s’ha dilatat prou. El ritme cardíac del Marçal denota un cansament perillós. Farem servir els *forceps*. Tranquil·la. No t’espantis. Anirem amb molt de tacte i tot sortirà bé. No pateixis.

Estava tan espaordida que vaig decidir aclucar els ulls i no veure res del que passava al meu voltant. Uns ulls que ja no es van obrir més fins l’endemà.

*CAPÍTOL 36**On sóc? Què faig?*

-Mare... Què ha passat? I el Marçal?

-Tsssss... Tot ha anat bé. Vas perdre molta sang i et vas desmaiar. Durant tota la nit t'han fet transfusions. Estaves anèmica.

-I el nen?

-Se'l van endur per precaució a una incubadora. Diuen que hi ha d'estar uns dies. Ha de guanyar una mica de pes.

-El vull veure...

-Tranquil·la. Estàs molt dèbil. La doctora va dir que tenies que reposar durant vint-i-quatre hores.

-No. El vull veure...

La mare va prémer el botó perquè vingués una infermera i em situés. Es presentà una dona ferma, d'extremitats inflades i de galtes rodones, amb una espècie de baieta al cap que estava pintada d'un groc llampanant. Xerrava pels descosits i no deixava temps ni oportunitats a cap rèplica.

-El nen està perfecte. Demà ja es podrà aixecar i vostè mateixa li podrà donar el biberó.

-Però...

-Però res. Sap que aquesta nit ha xuclat quatre bosses de sang? Sap que va patir un estrip vaginal i que se l'hi va reconstruir quirúrgicament?

-No.

-Si tot va bé, aquesta tarda li traurem els calmants. Notarà un tibament i un dolor que anirà decreixent amb el pas de les hores. Si demà al matí no li fa mal, la podrem aixecar i podrà veure al Marçal. Pot estar tranquil·la, que està en bones mans, d'acord?

L'explicació va ésser prou convincent. Va comprovar-me el pols i la temperatura corporal i sortí de l'habitació amb un gest cofoi, talment com si fos un polític vencedor d'unes eleccions al parlament.

La mare, visiblement més relaxada, m'oferí un glop d'aigua a fi de poder refrescar-me una boca que estava més resseca que el sòl del desert i obrí les cortines de la finestra perquè pogués veure el món exterior després de gairebé tres dies.

-Guaita quin cel, Laia!

L'expressió, tot i ésser una mica exagerada, reflectia com un espill les tonalitats i les característiques d'aquell quadre tan pintoresc que s'obria davant de la meua mirada. Un cel radiant, blau, immens, i immaculat, desproveït de núvols, reposava sobre la ciutat acarant les puntes dels edificis amb una delicadesa perfecta, retallant llurs figures fins al més mínim detall.

-Vols veure la televisió? – preguntà la mare de forma sobtada.

-No.

-Vols que et compri alguna revista?

-No.

-Un llibre?

-Mare... Què vols?

-Res, noia. Distreure't.

Pels moviments i les mirades semblava estar amb el dogal al coll. Tenia la impressió que volia encetar un discurs complicat i moral però no sabia per on fer-ho. El xerric de la porta, fou una pausa momentània de regust agre dolç que ens agafà a les dues per sorpresa. Era en Tornet.

Venia amb el cap baix i arrossegant un carretó d'excuses que no sabia com abocar. Ens saludà breument i cercà la manera de preguntar com estava i de quina manera havia anat tot. La mare, de seguida endevinà que la seva presència era incòmoda i trobà una evasiva fàcil en les hores de dejuni i la necessitat de visitar la cafeteria per tal d'omplir un rebost buit i oblidat. Un cop sols, les paraules ja li sortien amb més fluïdesa.

-He arribat quan he pogut. Uns proveïdors de Suècia estaven de visita i els teníem d'atendre degudament. Han aconseguit unes talladores automàtiques que ens permetrien duplicar la fabricació i hem tancat un pacte d'exclusivitat per aquest any. Són un prodigi. Quan les...

-Estalvia detalls, sisplau. – vaig interrompre enèrgicament. – No estic per romanços...

Va allunyar-se del llit i s'arrepentí damunt del quadre de la finestra.

-Les teves germanes són fora. M'han explicat les quatre pintades que els hi ha explicat el metge. No sabien si podien entrar. Estan desitjoses de veure't.

Vaig assentir en silenci.

-Per cert... Tot el poble comenta l'ajuda que et dispensà el senyor Poms i la seva família. Quan tornis, els hem d'agrair el gest.

El meu gest d'afirmació tornà a ésser silenciós. De fet, l'estava castigant per la manca de preocupació pel Marçal.

-No preguntes pel nen?

Es girà de cop però no gosà mirar-me als ulls.

-Com està?

-T'importa?

-Laia...

-És a l'incubadora. Diuen que li falta guanyar uns quants grams.

-Encara no l'has vist?

-No... No he pogut...

Sense saber per què, vaig sanglotar com una criatura. Intentava contenir aquella erupció emotiva, però no la podia controlar. Llavors, com si estigués empès per una mà oculta, en Tordnet s'assegué damunt el llit i em consolà amb una forta abraçada tot bressolant-me amb gran dolçor.

-D'acord, d'acord... Et juro que no us fallaré més. Us prometo que no us faltarà de res, que serem una família ideal. Paraula d'en Tordnet...

Just en aquell instant, la mare entrà per la porta acompanyada de les meves germanes. Les tres deixaren anar una cantarella fàcil sobre la felicitat i l'amor de parella, però la mare, en un segon pla, a pocs metres de distància física però a molts quilòmetres de separació mental, es va desfer literalment com un terrós de sucre dins d'un vas de llet.

En un alè de temps, vaig veure com les senyes facials de la felicitat se li desballestaven com si fos l'ajust de les peces d'un canó rovellat que es conservava únicament com a reclam turístic i com a vestigi històric d'una guerra centenària de la qual ja no en quedava cap supervivent.

La vellesa l'havia aixafat de cop i les topades de la derrota la castigaven i l'afligien més que mai.

Des d'aquell moment, la mare passà d'ésser un personatge protagonista a representar papers de figurant en escenes en les quals pràcticament ja no tenia diàleg. En Tordnet ja no se separà de mi fins la sortida de l'hospital. Foren cinc dies que se centraren en el Marçal i les seves tomes de llet programades. Normalment, érem els primers pares en entrar dins la sala i els últims en sortir-ne. Les infermeres deien que era gandul, que bramava molt abans d'hora i perdia les forces pel camí. Jo era mare primerenca, i em creia de peu a pa tot el que les professionals m'indicaven.

El dia que ens van donar l'alta, vaig sortir de l'edifici amb una sensació d'inseguretat enorme. Era un matí de vent, on les fulles dels arbres conversaven escandalosament i alguna que altre queia de forma acrobàtica al terra després d'una disputa ferotge amb la branca que fins aquell moment l'havia subjectat i alimentat. Era una metàfora que em feia tremolar i que agafava més empenta a mesura que ens allunyàvem de l'hospital. Als meus braços, tenia una vida dèbil, tendra, que no tenia cap manual d'instruccions i que depenia totalment dels meus actes i la meva competència com a mare.

Quan en Tordnet ens deixà a casa, sols, obligat segons ell per un afer de caire transcendental que ajudaria a posicionar l'empresa com a una de les més importants del sector en tota Europa, m'entrà un pànic escènic criptogràfic.

El silenci que dibuixaven tots els racons se'm cruspia l'ànima. Desorientada, sorpresa, se'm va passar pel cap fugir sola i cercar la Sílvia. La seva figura, de cop i volta, tornava a renéixer i se'm

presentava com el miratge més desitjat, el llac d'aigua que em podia salvar d'aquell desert de set insadollable que se m'enduia cap a una mort segura. Què se'n va fer d'ella? On podia estar? La tindria el seu pare retinguda en algun centre aïllat del món i de la civilització? Com podia ser que en tots aquell temps no n'hagués tingut cap notícia?

De sobte, els plors de la criatura em situaren de nou en la meva realitat. Uns gemecs que accionaren un mecanisme de dependència del qual ja mai més me'n podria desprendre. Quan el vaig agafar en braços, i li vaig donar el biberó que m'havien preparat les infermeres com a darrer gest d'obligació, se'm va activar un instint matern que em capturà la ment i la consciència sota un contracte de caràcter indefinit i vitalici.

*CAPÍTOL 37**El pas de la vida*

En Tornet complí la seva promesa talment com si aquell matí damunt del matalàs del llit de l'habitació de la planta de maternitat de l'hospital hagués firmat un contracte davant d'un notari anomenat Marçal.

Tots dos, empesos per un director precoç, que amb els mesos anava agafant forma i maneres, representàvem un paper en el qual la comoditat era la paraula predominant que sobresaltava del text i es convertia en element primordial per seguir aguantant el fil d'aquella història.

Durant els primers compassos de vida del meu fill, enganxat a la meua pell com si fos un apèndix del meu cos, subsidiari de la meua llet i els meus moviments, tots els elements exteriors es van desproveir de rellevància.

Tota la meua atenció girava envers a ell, als seus plors, als seus gemecs, a les seves riotes.

En Tornet no es convertí de sobte en el pare i el marit ideal. De fet, mai va canviar cap bolquer, adduint que les olors li produïen basques, mai el banyà, mai li tallà les ungles i mai l'anà a consolar per les nits, però com a mínim, ens guardà respecte i no escatimava diners en tot el que necessités.

Les passejades pel matí i la plaça de la Lluna foren descobertes que alimentaren un altre "jo" que anava prenent protagonisme.

Allà, en aquell sorral quadrat, de mides petites, amb un tancat de fusta repintada de tots colors, ens trobàvem diverses mares primerenques que intercanviàvem anècdotes i experiències de les nostres recents maternitats.

Sense ser-ne gaire conscient, vaig començar a gaudir de les crítiques al nostre marit, de les xafarderies del nostre veïnat, i dels consells banals i repetitius que rebíem de l'entorn més proper.

La Noèlia, la més gran del grup, exagerada i de comparacions gracioses, amb un riure escandalós que se sentia metres enllà, va jurar que no tindria més fills. Per culpa del part, s'havia engreixat desmesuradament, i ara, després de passar gana amb unes dietes estrictes i insuportables, havia aconseguit retornar a les talles de dos anys enrere. En canvi, la Mercè, una nina d'ulls blaus i cara pigada, de rínxols prominents, assegurava que com a mínim en tindria dos més. Ella havia estat germana de família nombrosa i al·legava que seria injust deixar la seva nena sense l'experiència de tenir germans. La Teresa, una advocada propietària d'un modest bufet, més reservada i allunyada, argumentava estar cansada i fatigada de l'experiència, i que no tardaria gaire a deixar la criatura en una guarderia per retornar a la seva tasca professional. Es va queixar de que l'home gaudia d'un paper secundari que l'eximia dels sacrificis sense que els remogués l'estómac cap tipus de remordiment. Jo, en aquelles opinions, mirava d'ésser parcial. No volia entrar en assumptes personals i decantava la balança segons l'interès i els pesos. Suposo que per aquest motiu, queia bé. Sempre era l'última a marxar. Aprofitava la calor del migdia per gronxar al Marçal fins que quedava adormit i després el traspassava al cotxet amb molta cura per respirar una mica de calma i serenor en un banc que estava a l'aixopluc d'un gran roure i que regalava una ombra fresca i digna d'assaborir amb tota consciència.

En aquell instant, degustava una novel·la de l'escriptora italiana *Mariolina Venezia, Fa mil anys que sóc aquí*, traduïda excel·lentment per *l'Anna Casassas*, una història de cinc generacions d'una família plena de vitalitat, en la qual les dones hi tenien un paper primordial.

Fou una lectura que em reconduí a escriure el meu diari. Aquelles pàgines que havien quedat oblidades sota la calaixera del menjador i que descrivien a cor obert tots els secretismes de la meva infantesa i adolescència ara tornaven a cobrar vida. Aprofitava les estones mortes de la tarda per ressorgir la Laia que semblava haver quedat soterrada per un munt de polsim i obrir de nou l'àlbum de les imatges rovellades.

La meva mare, que havia envellit molt des del dia que fou substituïda a l'hospital pel Tornet, va aprofitar aquelles estones d'esbarjo personal per obrir-se un forat i cuidar del Marçal cada vesprada.

Les primeres vegades no vaig gosar dir res. Estava ferida i no sabia com guarir-la. Tenia por de provocar coïssor i fer-li més mal. Per tant, vaig preferir esperar i que la escorxadura cicatritzés.

Al cap d'unes setmanes, vaig comprovar que en Marçal l'havia restablert superficialment. Encara li restaven dolors d'arrel, però aquests, ja els suportava com a dolors crònics. Eren fuetades puntuals que me les reflectia de tant en tant en alguna de les seves mirades que es feien paleses en el moment de cada comiat.

El primer aniversari d'en Marçal arribà de forma sorprenent, com una sotragada provocada per un terratrèmol inesperat. Estava pletòric. Ja pesava al voltant dels deu quilos i interactuava en mols sentits. Ja menjava tot tipus de farinetes i s'expressava amb monosíl·labs repetitius però divertits.

Vam preparar una festa d'aniversari amb les meves amigues del parc, els seus fills i llurs marits. El Marçal ho guaitava tot sense saber per què ni per qui eren tots aquells guarniments. Les meves germanes s'encarregaren de la part lúdica, entretenint tots els nadons amb jocs i titelles mentre jo i en Tornet intentàvem fer el paper de matrimoni feliç davant dels nostres convidats adults.

L'actuació d'ell fou formidable. Era un figurant de primera. Durant l'àpat, vaig adonar-me que la nostra farsa estava tan assimilada per part de tots dos que veritablement ens confonia fins i tot a nosaltres.

Així, d'aquesta manera tan suau, tan planera, va anar passant la vida. Els entesos, diuen que les coses supèrflues són les que transcorren amb més celeritat, i jo els hi dono la raó.

Els aniversaris d'en Marçal s'anaren cremant com rostolls prims ruixats de benzina pura i encesos per varis llumins durant un dia d'estiu calitjós i sufocant.

Canvis de dents, de talla de roba, de parla i vocalització, de curs escolar, passaren inadvertits davant la meva atrofiada i adormida ment.

*CAPÍTOL 38**Mare...*

Quan la mare es posà malalta greument, vaig despertar. Havia passat més de trenta anys hivernant en un estat mig vegetatiu. Havia vist créixer en Marçal pas a pas, intensament, com si la seva existència fos la meua, patint en cada etapa el canvi hormonal i descobrint amb ell noves experiències que l'anaven forjant en l'home que s'havia convertit, però tot s'havia reduït a això, a veure passar.

Tots els meus sentiments havien quedat ocults, soterrats pel pes d'un munt d'ombres i records que només van ressorgir de forma esporàdica en aquells folis emmagatzemats en la calaixera del menjador.

El Marçal era la viva imatge d'en Gerard Fulard. En tot, tan física com mentalment. Era un home solitari que només cercava la companyia femenina quan les necessitats fisiològiques li demanaven a crits. Li agradava l'art plàstica i tot i les oposicions ideològiques d'en Tornet, estudià pintura artística en l'escola de Velles Arts de Barcelona.

El vincle entre ell i la mare també fou molt fort. Tenien trobades secretes en les quals es confessaven mútuament. Tot allò, ho vaig descobrir el dia que la mare morí. Uns minuts abans, amb una respiració dèbil i després de demanar a tothom menys jo que sortís de l'habitació, va buidar tot el sac de cop.

-Laia... Estimada filla... Mira't. Al final, has viscut com jo. Sacrificada pels demés i sense plaure al teu cor. Vaig intentar amb totes les meves forces que no et passés el mateix, però ja ho veus, vaig fracassar.

-Mare... Tinc el Marçal i...

-Sí, ja ho sé. El Marçal és el millor que ens ha passat a totes dues. Per això li he demanat que et cuidi, i que no permeti que moris com jo. Encara et queda vida, i mai és massa tard. Ara ja és gran. Divorciat d'en Tornet i busca la felicitat. En algun racó de món encara t'està esperant. Segur. Fes-me cas, filla...

-La botiga... Les meves germanes...

-Laia...

En el seu darrer alè estirà la mà que em tenia subjectada i se la posà damunt del seu cor.

L'enterrament fou multitudinari. Molta gent d'arreu li tenia estimació i en Marçal plorà com mai l'havia vist.

Alguns familiars del poble que encara quedaven vius m'acompanyaren en el sentiment amb una càrrega de consciència important, d'aquella que et fa endevinar que els hi ha marcat la vida.

Per moments, van passar-me imatges de la infància i l'adolescència que només m'havien aparegut en aquelles tardes davant del meu diari. La meva ànima, s'il·luminà quan vaig veure aparèixer la silueta de la Carme. Aquella bona dona que m'ajudà en tants moments i que em va conèixer en l'època més efervescent.

-Laia...

-Carme... Quan de temps?

-Massa filla, massa...

-Quedis al meu costat. No marxi. Li prego. M'agradaria poder conversar...

Tota l'aparal que vesteix un adéu definitiu, en el qual mai m'hi havia sentit identificada, i que vaig tenir que definir a contracor, es va esvaïr enmig de la boira baixa que s'instaurà aquell matí en el cementiri del poble. La Carme i jo vam ser les últimes persones que vam abandonar el nínxol familiar on ara la fotografia de la mare reposava al costat de la del pare, persona amb qui havia compartit bona part de la seva vida i dels quals n'havia depès tota la meva.

Vam aprofitar el retorn al poble després de molts anys per visitar les antigues amistats que encara ens hi quedaven. Veure altre cop edificis emblemàtics de la meva infantesa va suposar reviuere les parts més dolces de la meva relació amb la Sílvia. Quan vam passar per davant de casa seva, em va semblar sentir la seva flaire, la seva veu, les seves rialles. Vaig aturar-me davant de les reixes i vaig mirar la finestra de la seva habitació. Estava closa. De fet, tota la propietat tenia una certa al·legoria a una d'aquelles mansions misterioses que apareixen en les pel·lícules de terror on un esperit endimoniat manté a l'espectador en tensió durant tota la durada del film.

La Carme va subjectar-me pel braç i va mirar d'estirar-me.

Quan vaig girar-me cap a ella, de seguida endevinà que la meva mirada demanava una explicació. No s'hi va poder negar.

-El seu pare la va deixar de buscar el dia que el seu imperi s'esfondrà. En l'intent de trobar-la, s'hi va deixar els diners, la salut i l'orgull. Tot just fa uns cinc anys, ens arribà la notícia de la seva mort. Abans, havia perdut tota la fortuna. L'amargor se'l corcà per dins i es consumí entre alcohol i prostitució.

No vaig voler mostrar el meu desinterès per aquella notícia, però la Carme va percebre de nou que la veritat que jo cercava era única i exclusivament centrada en la Sílvia.

-De la Sílvia només se'n coneixen rumors. Hi ha qui diu que és fora del país, que marxà de la mà d'un francès i que encara viu al centre de París. D'altres, asseguren que marxà de voluntària a l'Àfrica i que mai més n'ha tornat. Els més pessimistes diuen que és morta, i una petita minoria, creu que canvià d'identitat i que finalment es casà amb un jove de casa rica a qui només li interessava el seu futur. L'única cosa que jo et puc dir del cert, és que està viva.

El pols se m'accelerà i una escalfor estranya em va recórrer tot el cos. De sobte, el pes dels anys havia desaparegut, com si un túnel del temps m'hagués xuclat i la il·lusió hagués tornat a pintar un passat del qual ja només en guardava imatges difoses i que ara retornava proveït de realisme i autenticitat.

-Com ho saps?

-Té.

M'allargà un sobre tancat, marró, descolorit i arrugat. A fora, hi havia una frase curta i concisa, escrita amb la lletra de la meva estimada Sílvia. *“Per la Laia”*

-Me la va dur personalment. Sabia que t'havies casat i esperaves un fill. Abans de donar-me-la, em va per prometre que no te la faria arribar mai, excepte el dia que semblés que la teva situació ho demanava. Va dir-me que ella no era ningú per interposar-se en la teva felicitat, i que ja t'havia embolicat més d'una vegada, que mereixies trobar algú que sabés valorar-te i estimar-te per damunt de totes les coses. Quan la vaig veure sortint del bar a llàgrima viva, em van entrar unes ganes enormes de portar-te-la, però ja saps com sóc. No puc trair la confiança quan algú me la diposita tal i com ella ho va fer en aquell moment. Ha estat el secret més pesat que he tingut que suportar mai, però sempre he cregut que vaig fer el correcte. Ara, només espero que no sigui massa tard i que em puguis perdonar...

Em va fer un petó al front i s'allunyà sense dir res més. Jo em vaig quedar gelada. Repenjada d'esquena a la reixa, vaig deixar caure el cos al terra amb la vista clavada damunt del sobre.

CAPÍTOL 39***La carta***

“Estimada Laia:

Ja fa tres anys que ens vam separar. Ha passat molt de temps i moltes coses. Sé que estàs casada i que esperes un fill. Felicitats. Com a mínim, alguna de les dues ha trobat el seu camí. Jo creia que també. Després de pujar al cotxe d'aquells nois el dia que ens vam allunyar definitivament, vaig seguir un camí erràtic en el qual hi regnava la droga i la prostitució. Foren dies molt durs en què vaig triar el diner fàcil. En Diego, un mafiós de gran poder territorial, va acabar sent el meu proxeneta a canvi de protecció, luxes i anonimat. En aquells moments, l'única por era retornar a les mans del meu pare.

Suposo que moltes vegades t'has preguntat per què li tenia tan d'odi i tan de rebuig. Doncs bé, aquell home poderós, a qui tothom venerava pel seu estatus social, era una autèntica bèstia en l'àmbit familiar. A la meva mare, l'havia maltractat de totes les maneres

possibles. Psicològicament, la tractava com una merda. No perdia oportunitat per rebaixar-la i fer-li creure que no servia per a res, que era un zero a l'esquerra i que la tenia al costat seu per pena, com si fos un gos de caça amb les potes esguerrades a qui li evitava l'escorxador per penitència. Fisicament, la pegava dia sí, dia també. Qualsevol excusa era bona per esvitzar-li un cop de coça o una pluja de bufetades. Per a ell, el cos de la seva dona, era com un sac de boxa en el qual s'hi podia desfogar lliurement i en qualsevol instant.

Pel que fa a mi, n'abusava sexualment des de petita. Des que vaig tenir ús de coneixement i memòria, recordo que per les nits entrava a l'habitació i es posava al llit com si fos una bèstia en zel. Em grapejava, em despullava, em morrejava i em feia sacsejar-li el penis agafant la meva mà amb força fins que arribava al seu objectiu. Més endavant, quan el meu cos es transformà, ja passà a penetrar-me i violar-me sense penediments ni remordiments.

La meva mare mai gosà interposar-se ni denunciar els fets. Vivia immersa dins d'un llac de terror que no la deixà capacitat de reacció. Moltes vegades, mentre em forçava, la sentia plorar a l'habitació del costat i es castigava donant-se cops de cap contra la paret.

Jo sí que ho vaig intentar. Una vegada. Després d'explicar-li al metge del poble, en un d'aquells reconeixements rutinaris que em feia a casa un cop al mes, se'm van treure les ganes.

El doctor Clapés, a qui li queia una paga extraordinària per part del meu pare de forma regular, trencà el secret i les regles de la professió i ho explicà de seguida per tal de tallar-ho de socarrel.

Minuts després, el pare entrà fet una fera i amb la civella del cinturó em castigà durament per tot el cos fins que gairebé vaig perdre el coneixement.

A partir d'aquell dia vaig aprendre a patir en silenci. No em podia refiar de ningú. No sabia si l'alcalde, la policia local, l'assistenta social, etc, també eren sucats per sota mà i estaven sota la influència d'ell.

Per aquest motiu, no acceptava que ningú s'apropés massa a mi, ni que jo mantingués una relació massa estreta fora del nucli familiar. I per aquest motiu, vaig decidir no posar-te més en perill. Quan vam fugir, estava convençuda que ens podriem allunyar d'ell, que podria refer-me i que podria iniciar una nova vida lluny de les seves amenaces. Però em vaig equivocar. Ens va seguir les passes i tard o d'hora ens hauria trobat.

Ara ja saps per què em buscava amb tanta efervescència. No volia la meva estima, ni volia la meva persona, només volia que seguís silenciada, que mai es destapés aquell escàndol de mides monstruoses.

Quan m'arribà a les orelles que en Diego havia fet tractes per lliurar-me al meu perseguidor, vaig buscar la primera sortida que se'm presentà.

Prop del barri d'Entença, feia dies que m'havia fixat en una organització que buscava voluntaris per una campanya de desenvolupament a Guinea. No ho vaig dubtar. La manca d'efectius, va

ser la raó principal per la qual acceptaren ràpidament la meva incorporació.

Allà hi vaig passar més d'un any i mig. Una experiència inoblidable. En tota la meva vida, no m'havia sentit tan útil i tan integrada. Vaig aprendre a estimar, a donar, a ajudar i pensar en els altres abans que en la meva persona.

Precisament, aquesta davallada d'egoisme, va ser la causa per la qual cada vesprada, amb els ulls clucs, abans d'agafar el son, pensava en tu.

Els records de la nostra relació i els moments més tendres foren imatges que vaig repassar mentalment un miler de vegades. Per fi vaig entendre que tu sempre m'havies estimat de forma incondicional, que t'havies entregat a mi totalment, i que jo no vaig saber correspondre a tanta sinceritat emocional.

També vaig adonar-me que el meu estat psicològic no era l'idoni, que guardava massa ferides interiors que no deixaven flotar els meus sentiments reals, i que sota aquell mantell de dolor, s'hi amagava un amor veritable i fidel cap a tu.

Ara ja sé que és tard. M'agradaria tornar enrere, però és impossible.

Quan vaig saber que el meu pare havia mort, vaig retornar a Barcelona. Estava convençuda que no trobaria ningú més que ocuparia el teu lloc dins del meu cor, i per això em vaig decantar per seguir ajudant als altres.

L'organització m'oferí un lloc estable dins del seu organigrama i vaig acceptar. Actualment, estic a cavall entre Barcelona i Nicaragua. El trasllat acostuma a ésser regular, ja que m'encarrego de la logística i la infraestructura necessària per dur a terme els projectes en els quals i estem immersos.

Aprofitant la darrera estada a la ciutat, no m'he pogut estar d'escriure aquesta carta i de lliurar-la a la nostra estimada amiga Carme.

Com sempre, em va rebre com una filla. És ben cert, sobretot fixant-me en el meu cas, allò que diuen que no és pare el qui engendra, sinó el qui ho demostra. Vaig explicar-li durant una bona estona la meva vida, i després li vaig donar les instruccions desitjades.

Si ara estàs llegint aquestes ratlles, vol dir que les condicions que vaig posar perquè arribés a les teves mans s'han complert. Sàpigues que la meva intenció només és estar al teu costat en el moment que més ho necessitis i sempre que ho desitgis.

Laia, t'estimo. Sempre t'he estimat. Suposo que ara ho deus estar passant malament, i patiré fins que no et pugui abraçar. Només has de cercar-me en el lloc on ara estàs plorant. T'hi espero.

Sempre teva,

Sílvia”

CAPÍTOL 40

On ets?

Després de rellegir la carta un parell de vegades més, vaig aixecar-me tremolant com les ales d'un insecte que intenta remuntar el vol a contravent.

Un espetec que venia de dins la finca em va sobresaltar. Inquieta, vaig mirar entre el reixat per comprovar si es veia alguna silueta que hagués pogut provocar aquell cruixit de fusta.

De forma inconscient, vaig repenjar-me damunt del pany i aquest va cedir.

El jardí, un cementiri de matolls i males herbes, amb flors desproveïdes de vida i arbres centenaris de supervivència de ferro, descrivia amb detall l'abandó de la propietat.

El camí, desdibuixat, arribava amb plors i gemecs a l'alçada del replà que antigament s'havia utilitzat en qualitat d'aparcament de vehicles.

La portalada gran, de fusta corcada, amb el lleó de metall daurat puntejat de rovell, estava closa. La memòria em recordà que per la part del darrere, les finestres baixes que donaven llum al rebost, habitualment estaven entreobertes per deixar pas a l'aire fresc i sortida a les males olors.

No anava errada. De fet, estaven obertes de bat a bat.

Em va costar poc esmunyir-me dins la casa i molt avançar terreny un cop dins.

Tenia la sensació que uns ulls secrets seguien els meus moviments. La imatge del pare de la Sílvia, la qual no vaig veure gairebé mai en aquelles nits que em quedava a dormir a casa seva, i que curiosament, durant les meves estades esporàdiques, sempre li sorgien viatges improvisats de negoci, ara semblava estar present en tots els racons, com si intentés venjar-se de la mala influència que vaig exercir sobre la figura de la seva filla.

Vaig intentar calmar la meva imaginació i situar-me en el lloc i en el temps.

-Sílvia? – aquell interrogant carregat d'espasmodicitat va quedar suspès en l'aire com una partícula de pols que ningú recollí.

Em vaig recolzar en aquell silenci per donar les primeres passes. De sobte, uns ulls blanquinosos que brillaven en la foscor, d'alçada prominent, es van acostar a mi de manera desafiant. Si hagués tingut l'estómac mig ple, hauria vomitat allà mateix.

Sense poder reaccionar, aquella figura misteriosa em saltà al damunt i em feu caure al terra a plom. Vaig endur-me una forta trompada al cap que em barrejà les neurones i m'ennuvolà la vista, però vaig distingir a esquitllentes que només havia estat un gat que havia patit el mateix ensurt que jo i que havia saltat d'un prestatge per mirar d'escapar de l'intrús que s'havia atrevit a furgar en els seus dominis.

Un cop fora del rebost, ja amb el batec recuperat, vaig endinsar-me dins la casa. En contra de tots els pronòstics, ja que en una altra situació hauria desistit, vaig tornar a cridar el nom de la meva estimada.

-Sílvia?... Sílvia?

El ressò de les meves paraules van provocar una sèrie de cruixits i sorolls que s'escampaven per tots els racons com si fossin un munt de follets màgics embogits per una diada festiva.

Al peu de l'escalinata de mitja lluna, amb una catifa vermella que s'havia ennegrit amb el pas del temps i que dominava la part central dels esglaons, vaig sentir un xerric constant que semblava cridar la meua presència.

Tot i la claror que s'obria pas entre les escletxes de finestres, la penombra dominava l'ambient. Era talment una d'aquelles mansions típiques de les pel·lícules de terror on hi regnaven les teranyines, els vidres trencats, els quadres torçats i les cortines esquinçades.

Amb molta cura, vaig pujar al pis de dalt seguint el rastre d'aquell grinyol. Provenia de l'habitació dels seus pares. O recordava per les vegades que hi havia estat de petita i la prohibició contínua de la seva mare quan hi volíem tafanejar.

La porta ballava. La finestra oberta provocava un corrent d'aire incessant que incitava a entrar. Finalment, després de contar fins a tres, ho vaig fer.

Al centre, hi havia un llit de caire medieval, amb una mosquitera que l'encercolava, enfosquida per la pols acumulada durant tots aquells anys.

Del sostre, hi penjava una cascada de vidres que es bellugaven amb parsimònia agònica, com si estiguessin acompanyant una simfonia trista de tons esmoreïts. Les parets, folrades per un mural de paper en el qual hi havia representades multituds de sanefes esbiaixades de colors que

havien perdut la seva vistositat i que ara només eren tons grisosos quasi uniformes, ploraven l'abandó entre els estrips generats pel vent i la cola vençuda. L'armari, de quatre portes i tres calaixos, recobert de polsim i teranyines gegants, seguia amb les claus posades i les portes closes.

Empesa per una estranya obligació, vaig anar directe a la finestra i la vaig tancar. De sobte, un soroll sec, fort, i espaordidor, que provenia de la meva esquena, em va fer saltar el cor. El quadre on hi havia la fotografia dels pares de la Sílvia el dia del seu casament havia caigut a terra a plom, deixant al descobert una caixa forta de combinació numèrica.

CAPÍTOL 41

Un descobriment desagradable

Durant molts anys, jo havia estat la primera a felicitar els aniversaris de la Sílvia. Era una data tan present dins de la meva memòria que la sabia detectar en el calendari amb molts dies d'antelació. Per què no podia ésser aquella xifra la que pogués obrir la caixa forta? Jo mateixa, quan havia de posar claus secretes, sempre utilitzava la data de naixement del Marçal.

Amb molta paciència, vaig fer girar l'esfera vuit vegades. Cada clic, semblava ésser una petita victòria. Efectivament, la lògica no va fallar. La caixa es va obrir de bat a bat.

Els tresors que amagava aquella petita cavitat eren prou interessants. Les escriptures de la casa, factures del negoci, documents privats força comprometedors i un diari gruixut on el seu pare va escriure bona part de la seva vida.

Si no l'hagués obert, segurament no l'hauria llegit, però un cop girada la tapa, ja no vaig fer marxa enrere.

“Sóc a punt d’esclatar. No puc reprimir més la meva ràbia i he decidit escriure per no patir tant. Diuen que és una teràpia. És el darrer recurs abans de tornar-me boig.

Capítol 1

Els pares no han tingut en compte els meus sentiments. Jo estimo la Sílvia en bogeria, eximint la seva condició social i la posició de la seva família. És la dona més meravellosa que he conegut mai. Som ànimes bessones i cada vegada que la veig, el meu cor torna a bategar amb força i il·lusió. Volen casar-me amb una pàmfila de ciutat. És filla del senyor Mollons, un dels empresaris més importants de Catalunya que no ha tingut sort en la descendència, ja que la seva muller, després del part de la Gerda, es quedà estèril i sense la possibilitat d’oferir-li l’hereu tan desitjat. Han arribat a un acord sense comptar amb la meva opinió. Representa que jo heretaré totes les riqueses a canvi de casar-me amb la Gerda i donar-li un nét.

La Gerda és una noia escanyolida, amb els ossos marcats per tot arreu i sense cap corva remarcada. No té pits, no té cul, no té cintura... És ben bé un post de planxar. Però el que és pitjor, és que el seu caràcter també és ben pla. No té personalitat, no té opinió, no té diversió, no té iniciativa, no té res de res. No penso acceptar. Abans, fugiré...

Capítol 2

El pare, després de la meva negativa, ha caigut malalt. Patia del cor i segons els metges, el disgust li ha causat una trompada molt forta. El metge en cap, el doctor Clapés, m’ha portat al seu despatx i m’ha parlat, segons ell, d’home a home. M’ha dit que ara em tocava portar els pantalons, que tenia que fer-me càrrec de la família i que la meva obligació era mirar pel sosteniment econòmic i social de la nostra llar, que no podia perdre el món de vista per dues mamelles i que havia de fer-me responsable de la saga que havia heretat com a únic mascle i hereu. M’ha semblat que parlava igual que el pare, talment com un ninot dominat per un ventríloc i que les paraules no li sortien voluntàriament. Tot i així, m’ha posat contra l’espasa i la paret. No tinc sortida. Totes les mirades estan damunt meu. De la meva decisió, en depèn el futur de moltes persones. Finalment, he abdicat. Quan he anunciat que em casaria amb la Gerda, tothom del meu entorn ho ha celebrat. Tothom, menys la Sílvia.

Capítol 3

El pare, miraculosament, s'ha recuperat en qüestió d'hores. Crec que la situació dels seus negocis no és prou lleugera com vol fer creure de portes enfora. De fet, és la primera vegada que l'he vist plorar d'alegria un cop a sentit la notícia dels meus llavis. Per uns moments, m'he sentit proper a ell. Damunt del llit, l'he donat la paraula d'honor. Compliré el tracte. Ara, només em fa falta convèncer a la Sílvia. He estudiat la manera d'estar junts. Potser mai arribarà a ésser una situació legal, ni pública, però com a mínim, podrem compartir molts moments de la nostra vida. Espero que ho accepti.

Capítol 4

La Sílvia ha quedat destrossada. Moltes de les il·lusions que ens havíem fet s'han desmanegat com un castell de sorra arrossegat per una gran ona de mar. Durant tota la tarda, hem gemegat com dues criatures, abraçats amb força i observant damunt del turó del cementiri un horitzó llunyà, perdut, desconegut. No sé si acceptarà la proposta. M'ha dit que s'ho pensaria. Me'n faig càrrec. Ser la criada d'una mala pècora que li roba el seu amor per diners ha d'ésser un càstig molt dolorós i gairebé impossible de suportar.

Capítol 5

Falten pocs dies pel casori. La Gerda sembla agafar empenta, mentre la meva estimada es va consumint en la tristor i la soledat. Cada tarda, d'esquitllentes, fugim una estona per recordar temps passats. A casa seva, les coses tampoc rutllen gaire bé. Del seu pare, des que el van cridar a files, que no en saben res. Les reserves s'estan esgotant i la seva mare no pot amb tot. Treballa tot el dia de sol a sol, però hi ha massa boca per tan poc aliment. La Sílvia li ha tocat fer de mare dels seus germans petits, i ha tingut que deixar els estudis per dedicar-se a les feines casolanes. Està desesperada.

Capítol 6

Avui ens hem casat. Escric des de les illes Balears. La Gerda està adormida. He mirat de complir amb les meves obligacions i ella ha quedat extenuada i complaguda. Des del balcó de l'habitació de l'hotel, observo la immensitat del mar recordant la imatge de la meva estimada. Estic desitjant tornar per veure-la i abraçar-la. L'estimo més que mai. Només espero, que ella segueixi sentint el mateix.

Capítol 7

La tornada a casa ha estat una meravella. La Sílvia, finalment, ha acceptat la meva proposta. Avui mateix, s'ha instal·lat a la caseta del jardí. A partir d'ara, aquell serà el nostre niu d'amor. La Gerda, després de la meva insistència, ha acceptat que li doblem la paga mensual. No sospita res. És una il·lusa. Després del sacrifici, com a mínim, la situació de la seva família serà diferent. Ara, només és qüestió d'esperar. Un cop neixi un nét, i el sogre l'hagi palmat, les tornes canviaran.

Capítol 8

Ja han passat uns mesos i res. Ni una cosa ni una altra. A més, el pare ja fa tres setmanes que és mort, i m'ha deixat a l'estacada, amb un munt de deutes que vaig maquillant de manera miraculosa i amb una dona que no serveix ni per parir. Ho he intentat diverses nits, però tret de les basques, no n'ha sortit res de bo. Sort en tinc de la Sílvia. Quan la Gerda se'n va al club de les dones beneïtes, que en dic jo, aprofitem per estimar-nos com si cada segon fos el darrer de la nostra vida. Tot i que sembla contradictori, el nostre amor fins i tot s'ha enfortit.

Capítol 9

La malparida em comença a provocar. Amb insinuacions baixes, em vol fer creure que jo sóc el culpable de no poder engendrar un fill. Fins i tot, el sogre ha entrat en el joc. Cada Diumenge, em recorda la clàusula del nét si vull rebre l'herència. M'estan entrant ganes de matar-los a tots dos. La veritat, és que no sé que fer. La situació econòmica és crítica i si

es destapa la veritat tot se'n podria anar a norris, amb un perjudici greu per la nostra família, ja que ens tractarien d'estafadors i mentiders.

Capítol 10

L'amor de la Sílvia vers la meva persona és incondicional. Per solucionar el conflicte en el que visc, s'ha ofert com a mare de lloguer. Li he dit que estava boja, que tard o d'hora se'n penediria, però ella ha insistit. M'ha dit que seria la manera definitiva per la qual sempre estariem junts i qui sap si més endavant aquell sofriment es podria convertir en la nostra salvació.

Capítol 11

Aquesta nit, he volgut saber el parer de la Gerda sobre el pla de la Sílvia. Lògicament, no li he explicat la identitat de la dona, però li he ofert la possibilitat de fer una prova adduint que aquesta seria la clau per aconseguir ésser un matrimoni complet i feliç. Increïblement, no s'ha sufocat, ans al contrari, ho ha vist amb bons ulls. De fet, he descobert una Gerda nova. Una Gerda ambiciosa, que vol fer-se amb l'herència de la seva família i que està disposada a tot per aconseguir-ho. Ara, només falta lligar l'assumpte.

Capítol 12

La Sílvia ha jugat el seu paper. De manera dissimulada, s'ha anat apropant a la Gerda i ha deixat pistes sobre la seva predisposició a llogar el seu cos a canvi de diners i posició. Hi ha caigut de quatre grapes. Demà mateix, a la vesprada, gaudirem del primer acte sexual sense amagar-nos de ningú. Al principi, he fingit una mica d'oposició, però finalment, tot ha sortit perfecte. Fins i tot, hem quedat en repetir-ho fins a cinc vegades. Fantàstic!

Capítol 13

Hem passat una setmana increïble. Tots dos ens hem entregat al cent per cent. He gaudit de cada centímetre del seu cos. Un extasis brutal. La Gerda s'ha incomodat. Diu que els gemecs se sentien per tot arreu i que m'hi quedava més temps del necessari, que ara tot eren rumors entre el personal. Que es foti! La Sílvia i jo ens ho mereixem.

Capítol 14

La prova ha reeixit. El problema no sóc jo. La Sílvia ha quedat embarassada. La Gerda, després de conèixer la notícia, està de més bon humor. De fet, l'ha traslladat. Ara dorm a l'habitació del costat. Un canvi perillós. Hi ha nits, que no me'n puc estar, i després de subministrar-li un somnífer durant el sopar, canvio d'alcova a mitja nit i forniquem com dos adolescents.

Capítol 15

Ja han passat sis mesos i el nadó està perfecte. El doctor Clapés, íntim ja de la família, i coneixedor de molts secrets que si sortissin la llum podrien significar la nostra fi, ens ha comunicat la bona nova i ha marxat amb la butxaca ben plena. De fet, ara cobra dues pagues regulars, la del meu sogre i la meva. Espero que sempre sàpiga jugar les cartes.

Capítol 16

El doctor ens ha alertat que el dia menys pensat la Sílvia trencarà aigües. Estem pletòrics. La Gerda ha sabut enganyar a tothom, i amb un simple coixí, ha convençut a tota la família. En aquests darrers dos mesos hem anat amb molt de compte. No cal jugar amb foc.

*Capítol 17**Quin desastre!**Capítol 18*

No sabia com escriure-ho. El que ha passat és terrible! Sóc un ingenu. Tothom sabia el meu assumpte amb la Sílvia, i tot havia estat planejat a la perfecció. El doctor Clapés, la Gerda, el sogre... Me l'han matat! El doctor diu que no va superar el part... Fill de puta! I a més m'amenacen. Al final, el nadó, va resultar ésser una nena. I com a càstig, també li han posat Sílvia. M'han posat un ultimàtum. Si no aconseguixo prenyar a la Gerda en menys de cinc setmanes, els seus advocats presentaran proves suficients per anul·lar el nostre matrimoni i enfonsar-me en la misèria. Malparits! Què faré? Sílvia... estimada...

Capítol 19

He decidit jugar brut. Avui he fet una visita clau al doctor Clapés. Li he posat la meitat de l'herència damunt la taula. Tothom té un preu, i al doctor Clapés, li agrada jugar a la subhasta. Jo ja ho tenia tot perdut, i només podia guanyar-hi. Ha acceptat. Ho deixo tot en les seves mans. Diu que serà relativament fàcil fer-li creure un embaràs psicològic a la Gerda i provocar-li una mort imminent al meu sogre. M'ha deixat glaçat. És un monstre. Fins i tot, ha tingut la barra de disculpar-se per la pèrdua de la meva estimada... És el mismíssim Satanàs!

Capítol 20

Aquest Clapés és un mestre de la mentida. Té un poder de convicció brutal. Després d'una setmana de fornicar amb la Gerda, sempre sota els efectes de l'alcohol per minimitzar la tortura, ha esperat un temps prudencial. Ha venut a tothom que seguïem un tractament especial i que el xarop que ens preniem (res més que aigua amb un rajolí de llimona) podria facilitar un canvi a fi d'aconseguir l'objectiu.

Capítol 21

Efectivament, la Gerda i el sogre s'ho han empassat. De fet, la Gerda s'ho ha cregut tant que fins i tot vomita i es mareja com si realment estigués embarassada. Ara, només cal esperar la recaiguda del sogre i la seva mort abans que passin nou mesos.

Capítol 22

És increïble. La Gerda fa tres mesos que virtualment està embarassada i ho sembla ben bé de veritat. Li ha crescut la panxa i s'ha engreixat una mica. El doctor m'ha confessat en secret que la ment és molt poderosa, i que no és el primer cas que veu. A mi em sembla cosa de bruixes. Mentrestant, la Sílvia va creixent. La cuiden les dones de fer feines i s'assembla molt a la seva mare. De moment, no m'hi he acostat mai. Sento rebuig. Potser és perquè la faig culpable de tots els meus mals.

Capítol 23

Eureka! El sogre ha caigut malalt. Diu el doctor Clapés que una estranya malaltia que se l'està menjant per dins. La Gerda el visita sovint. Diu que pràcticament no es pot moure de l'habitació, que es passa el dia adormit a causa dels tranquil·litzants que li subministren. M'ha insinuat que li agradaria que el portéssim a ciutat, que el visitésin uns altres

especialistes. De seguida ho he fet saber al doctor. Espero que sàpiga reconduir la situació i que ningú ens espatlli el pla.

Capítol 24

El doctor ha estat ràpid. Avui mateix, contra tot pronòstic, el sogre ha firmat el testament. En Clapés li ha assegurat que el nadó que creixia dins del ventre de la seva filla era un nen. Li ha portat unes proves que no he vist però que l'han deixat convençut. Al principi estava reticent, però després, el doctor ha jugat perfectament les seves cartes. Dins del testament, hi ha una clàusula que diu que si el dia del naixement, la criatura no és un nen, aquell testament no tindrà validesa. L'herència ja és nostra!

Capítol 25

Avui, s'han complert sis mesos del fals embaràs. El sogre està agonitzant. El doctor creu que no passarà d'aquesta nit. Segons m'ha comentat, la Gerda avortarà d'aquí a dues setmanes. Ho té tot preparat. Fins i tot, m'ha assegurat que aconseguirà un fetus d'un avortament real, i a més, serà mascle. És maquiavèl·lic!

Capítol 26

L'enterrament del sogre ha estat multitudinari. Molts dels seus col·legues empresaris, m'han saludat per primera vegada amb un respecte que desconeixia. Per dins, l'he maleït mil vegades. T'ho mereixes, cabró! Per la Sílvia!

La Gerda comença a patir els primers símptomes de malestar. Té forts dolors a l'estómac i canvia la pesseta cinc o sis vegades al dia. El pla del doctor és perfecte. Ningú ha sospitat res del sogre, i ningú sospita res de la Gerda.

Capítol 27

Feina feta! El doctor ha certificat la mort del fetus i la seva virilitat. El notari que portava el testament no ha posat en dubte la credibilitat d'en Clapés. Sóc ric! Milionari! He venjat la mort de la meva estimada. Ara patiràs Gerda... Ara, patiràs...

A partir d'aquest moment, el diari quedà en blanc. Suposo que la ràbia i la follia s'havien apoderat d'ell i no era conscient dels seus actes i la seva crueltat. S'havia transformat en un monstre. Una metamorfosi que ja seria irreversible. La història posterior, ja me la desvetllà la carta de la Sílvia.

Amb molta càrrega emocional, vaig tancar el diari i me'l vaig posar sota l'aixella. Si alguna vegada retrobava la Sílvia, era condició indispensable que li donés aquella part del seu passat que desconeixia.

Paradoxalment, sortir d'aquella casa em costà molt menys que entrar. De sobte, semblava que havia perdut aquell aire tètric i fúnebre.

On era la Sílvia? Tal com deia en la seva carta, estaria allà on jo estigués plorant. Era una afirmació literal? Un desig? Ho deia en sentit figurat?

Vaig rondar pels carrers del poble desconcentrada, absorta en els pensaments i amb la imatge de la meva estimada congelada en el temps, amb aquell rostre juvenil del que m'havia enamorat bojament i del qual mai m'havia sabut acomiadar. "Sílvia... on ets?"

*CAPÍTOL 42**Sílvia*

El vent, reforçat, escombrant els carrers amb força i arrossegant matèries dèbils per l'espai com si de sobte alguna mà màgica els hagués proveït de vida i d'ales per volar, em va empènyer de nou pel camí que duia cap al cementeri.

Mentre pujava, una estranya sensació em regirava l'estómac, com si un follet de mides ridícules m'estigués remonent la calaixera a la recerca d'una possessió valuosa.

En arribar al replà, la porta ja era closa. Ja no hi quedava ningú, ni tan sols l'enterramorts. La mare, ja havia entrat a formar part del món dels records, de les flors del dia de Tot Sants, de les anècdotes fàcils en reunions familiars. Així de ràpid, així de senzill. Tota una vida, reduïda a un adéu curt, fred, distant.

De sobte, un soroll anòmal que provenia de la part del darrere del recinte em feu despertar la curiositat.

Amb precaució, vaig donar la volta a l'edifici fins que vaig veure el turó. Aquell petit serral que tants bons records em proporcionava, pràcticament s'havia mantingut invariable al pas del temps. Els mateixos matolls, les quatre oliveres formant un quadrat equilàter i la filera de xiprers que resguardava de les mirades inoportunes i xafarderes. Feia tants anys que no hi pujava, que no vaig poder resistir la temptació de fer-ho.

Delicadament, vaig acaronar les fulles verdes d'aquells guardians silenciosos fins que una veu fina i coneguda m'aturà en sec.

-Laia... Ja pensava que no vindries...

El cor em feu una sotragada important. Vaig restar palplantada, tremolant. Les cames em feien figa i els llavis semblaven oscil·lar a causa d'un fred inexistent.

-Laia... Vine...

Una mà va sorgir de darrere de l'últim xiprer. Era una pell fina, d'un blanc seràfic, immaculat. Un aspecte inconfusible que vaig saber reconèixer a l'instant.

-Sílvia?

Era ella. Tan perfecta com sempre. Fràgil, encisadora, amb aquells ulls rodons, oberts, desperts, de gran lluminositat, que omplien la seva cara ressaltant per llur blavor enlluernadora. El nas discret, els llavis carnosos i la seva llarga cabellera daurada, fina, de tacte suau, semblaven trets d'un tira còmica on els personatges no envelleixen mai. M'estirà i m'abraçà. Em subjectà amb una força extraordinària, com si el meu cos fos un insubmergible que surava enmig de l'oceà i ella un naufrag a qui se li esgotaven les forces per moments.

Aquell simple contacte físic m'elevà cap al paradís. Tenia la sensació de flotar, com si el meu organisme no estigués influït per la llei gravitatòria de la Terra. Vam estar enganxades una llarga estona. Després, em mirà fixament als ulls i sospirà. Estava nerviosa. Un detall desconegut del qual em pensava que mai n'arribaria a veure ni una espurna.

-Laia... Durant molt de temps, he desitjat aquest moment. Sé que avui és un dia trist per a tu, però tal i com vaig posar a la carta, aquíestic... Pel que faci falta... T'estimo. Sempre t'he estimat, però jo...

La vaig fer emmudir posant-li el dit als llavis i la vaig besar, sense dir res, sense dubtar. Un petó que em retornà aquella dolçor, aquella mel tan bàsica per la meua supervivència que havia perdut en plena època de germinació i que tant havia afectat al meu desenvolupament. Fou un plaer mutu que s'allargà fins que ens faltà l'alè, com dues joventes, com dues ànimes enamorades. Les dues vam percebre el mateix. El temps, havia passat, sí, sens dubte, però l'amor, l'amor no.

Els plecs, la pell lànguida, algunes puntes del cabell emblanquinades, la pèrdua de to en algunes parts íntimes, com els pits o les natges, i les potes de gall més marcades que mai eren aspectes físics que semblaven relegats a un pla oblidat, com si no existissin. Ambdues, revivíem el nostre retrobament com si de sobte haguéssim tirat enrere una bona pila d'anys. Ens vam devorar fins ben entrada la vesprada.

Després, satisfetes, calmades, observant l'horitzó tacat de vermell, amb unes ombres de foc que despertaven passió i sensibilitat a la vegada, vam parlar d'això i d'allò, d'aquí i d'allà, un repàs enèrgic però intens de les nostres vides i de les persones que més ens havien influït. Es va interessar molt en conèixer al Marçal i li vaig prometre que l'endemà pel matí seria la primera cosa que faríem.

Quan enmig de la conversa va sortir el tema del seu pare, vaig aprofitar l'avinentesa per ensenyar-li el diari que passà tan de temps reclòs en aquella caixa forta desconeguda que dormia rere la fotografia d'un matrimoni de conveniència que resultà ésser el pitjor dels escenaris per aquella nena que havia nascut d'un amor secret i impossible.

Al principi, es mirà les tapes amb reticència i espaordiment. Després, li passà el mateix que a mi. Un cop començà a llegir, ja no va poder parar.

Jo vaig romandre en silenci, observant amb atenció el reflex de la seva mirada. A cada línia, veia créixer curiositat, sentiments i incomprensió. Les celles se li arrufaven de tant en tant i, entre pàgina i pàgina, va necessitar agafar aire i instaurar una pausa saludable.

Quan va acabar, va tancar el diari i es va aixecar. No vaig voler interferir. Eren moments íntims que havia de respectar.

De cop i volta, va arrencar a plorar de manera desesperada i es girà a la recerca del meu consol. La vaig abraçar amb gran tendresa i li vaig explicar on l'havia trobat. Durant minuts, no va poder articular paraula. Els gemecs se li multiplicaven i els laments quedaven ofegats entre frases avortades i un principi de fil de veu rovellat.

-Laia...

-Sílvia...

CAPÍTOL 43***Juntes per sempre més***

Conèixer aquella veritat fou un descans per a ella del tot terapèutic. El fet de descobrir que la seva vida havia nascut fruit d'un amor sincer fou un remei miraculós que va guarir de forma sorprenent moltes de les ferides que romanien obertes des de la seva infantesa.

Durant tota la nit em va agrair el gest. Moltes de les reaccions incomprensibles que havien viscut en l'entorn familiar ara recobraven sentit. Sí, no calia amagar que eren records dolorosos i patidors, però per a ella, havien perdut aquella coïssor que tantes vegades l'havia aïllat i arraconat.

En algun moment vaig pensar que tornaria a criminalitzar al seu pare, o que desitjaria la mort d'aquell maleït doctor, o que buscaria revenja, però de forma sorprenent, ho va acceptar tot i ho va deixar tal i com va quedar. L'endemà, la vaig presentar a la família i vam anunciar la intenció d'estar juntes per sempre més.

Les meves germanes i en Marçal la van acollir fantàsticament. Per fi érem lliures per gaudir del nostre amor, i per fi, teníem un entorn que ens comprenia i ens recolzava.

Ara, ja en la nostra vellesa, gaudint d'una jubilació merescuda i tranquil·la, recordo la nostra història amb una nostàlgia positiva i esperançadora. De fet, fa cinc anys, la darrera espina que quedava clavada es desenganxà de la millora manera. El doctor Clapés, va morir assassinat amb la seva pròpia metzina. Un dels seus fills, vanitós i egoista com ell, empès per una situació caòtica de jocs, drogues i prostitució, i coneixedor de l'herència que li pertocava, inventà un tràgic accident que no es va creure ningú des del primer moment. Ja des de la presó, va fer públic els draps bruts del seu difunt pare, i la família al complet va caure en un pou de desgràcies sense fons. Avui dia, aquell cognom que va ésser tan respectat, és utilitzat només per blasfemes i acudits fàcils.

En aquest punt acabo el meu relat. Deixo d'escriure per acabar de viure, sense més reflexions, sense més miraments. Els secrets que van quedar amagats en els racons del temps, per fi han vist la llum i s'han airejat. Tothom en tenim, més durs o més suaus, més enrevessats o més clars, més qüestionables o menys problemàtics, però el que és clar, i ho dic per pròpia experiència, és que en algun moment o altre, han de perdre la propietat d'ésser secrets per aconseguir ser lliures. No hi esteu d'acord?

-FI-

